

******ebook converter DEMO Watermarks*******

******ebook converter DEMO Watermarks*******

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Prolog

PARTEA ÎNTÂI
1
2
3
4
6
6
7
8
9
10
11
12
13
15
15
16

PARTEA A DOUA
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31

******ebook converter DEMO Watermarks*******

PARTEA A TREIA

32

32

34

35

36

37

38

GLOSAR JAPONEZ

Mulțumiri

******ebook converter DEMO Watermarks*******

CONNIE GLYNN

CRONICILE ROSEWOOD

Prințesa pierdută

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Connie Glynn

Cronicile Rosewood

Prințesa pierdută

Traducere din limba engleză de Mirella Acsente

LITERA
București
2020

******ebook converter DEMO Watermarks*******

The Rosewood Chronicles. The Lost Princess
The third book in the Rosewood Chronicles series

Connie Glynn

Copyright text © 2019 Connie Glynn

Copyright ilustrații © 2019 Connie Glynn

Ediție publicată pentru prima oară în limba engleză de Penguin Books Ltd, Londra, 2019

Autoarea și ilustratoarea și-au declarat drepturile morale asupra acestei lucrări.

Toate drepturile rezervate

Editura Litera
O.P. 53, C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 021 319 63 90; 031 425 16 19; 0752 548 372
e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteți vizita pe
www.litera.ro

Cronicile Rosewood. Prințesa pierdută
Connie Glynn

Copyright © 2020 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Traducere din limba engleză: Mirella Acsente

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Mihaela Banu
Corector: Nicoleta Arsenie
Copertă: Andreea Apostol
Tehnoredactare și prepress: Mihai Stoianov

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
GLYNN, CONNIE
Prinţesa pierdută / Connie Glynn;
trad. din lb. engleză de Mirella Acsente. - Bucureşti: Litera, 2020
ISBN 978-606-33-6180-7
ISBN EPUB 978-606-33-6260-6
I. Acsente, Mirella (trad.)
821.111

******ebook converter DEMO Watermarks*******

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Această carte îi este dedicată șobolanului care trăiește în tufișurile din jurul casei mele (l-am numit Zooms).

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Prolog

Era ceva în ochii Emeliei, un fir de praf care făcea ca lacrimile să-i alunece pe obraji. Și-a tras nasul și s-a frecat la ochi, fără să-i pese că-și întindea machiajul și că avea să semene cu un panda. De fapt, nu-i mai păsa de nimic.

– Emelia, *bella*! Ești bine? a strigat-o mama ei.

Părinții Emeliei stăteau unul lângă altul pe canapeaua șic, în stil italienesc, dar tatăl ei nici măcar nu și-a ridicat ochii din cartea pe care o citea.

Trecuse aproape un an de când viața Emeliei se schimbase pentru totdeauna.

– Sunt bine, mamă, a răspuns ea pe un ton suav, iar dârele de rimel din jurul ochiului stâng îl făceau să arate ca o orbită în craniu. Mi-a intrat ceva în ochi.

Cu un an în urmă, Emelia fusese răpită împreună cu un băiat surd pe nume Percival Butter. Percival era fiul lui Richard Butter, proprietarul Companiei Butter și un rival al companiei de dulciuri a tatălui ei, Hubbub. Deși nu-și puteau aminti absolut nimic din perioada aia, fuseseră găsiți teferi și nevătămați, fără nicio urmă vizibilă asupra stării lor de sănătate. Ceea ce însemna că singura întrebare rămasă era…

– Emelia, cred că e timpul să mergi la culcare. Ai antrenament mâine-dimineață, a spus tatăl ei dând pagina, tot fără să se uite la ea.

Emelia a aruncat o privire către fereastră.

– Dar nici măcar nu s-a întunecat încă, a protestat ea.

– Am zis să mergi la culcare!

Tonul lui era sumbru și apăsător, spulberând orice șansă de a continua discuția.

Emelia s-a abținut să nu-i arunce o privire piezișă, pentru că, dacă ar fi făcut-o, ar fi stârnit o bătălie care pentru ea era din start pierdută. Și-a luat orarul echipei de atletism de pe măsuța aurită și a urcat treptele de marmură către camera ei, rezistând cu greu impulsului de a trânti nervoasă ușa în urma ei.

Așa cum se gândea – înainte de a fi atât de brusc întreruptă –, singura întrebare rămasă era: „Dacă m-au adus înapoi teafără și nevătămată, de ce tata e atât de dezamăgit?“

De când se întorsese, tatăl ei începuse să fie tot mai distant. O vreme, n-a

******ebook converter DEMO Watermarks*******

scăpat-o din ochi, o pândea la orice pas, ca și cum aștepta ceva de la ea. Ea n-a aflat însă niciodată de ce. În schimb, a văzut cum speranța lui se transformă în dezamăgire și apoi în această distanțare.

Asta o necăjise, desigur. Inventa tot felul de hobby-uri, pe care le punea în practică încercând să-l mulțumească. Învăța bine la școală și-și dădea silința să-l ajute la treburi, dar nimic nu-l satisfăcea.

Emelia și-a desfăcut cu grijă hijabul alb și l-a împăturit frumos înainte să-l pună în dulapul auriu imaculat unde își ținea toate acoperămintele de cap. Erau de toate culorile, dar cel alb fusese întotdeauna preferatul ei. O făcea să se simtă îngrijită și încrezătoare, acoperindu-i părul rebel și transformând-o într-o persoană serioasă, iar acum avea să se asigure că se simțea așa și în interior. A tras adânc aer în piept, eliberând toată furia și durerea, în vreme ce simțea realitatea situației ca pe un nod în stomac.

A revăzut în gând tot ce știa. Cu câteva luni în urmă, Percival Butter fusese internat în spital după ce un grup misterios numit Leviathan încercase s-o răpească pe prințesa Maradovei. Fapt real.

Emelia s-a așezat în genunchi la marginea baldachinului și a scos de sub el o casetă simplă de lemn. Înăuntru se aflau teancuri de decupaje din ziare, tot ce reușise ea să găsească despre Leviathan, Percy și prințesa Maradovei.

Lui Percival Butter îi fusese spălat creierul și nu-și mai putea aminti absolut nimic. Tatăl lui îngăduise să se întâmple asta. Un alt fapt real.

Leviathan o răpise pe Emelia cu un an în urmă, împreună cu Percival. Încă un fapt real.

Tatăl Emeliei, din motive pe care ea încă nu le înțelegea, era dezamăgit că spălarea creierului nu avusese efect și asupra ei, făcând-o astfel inutilă pentru planurile lui Leviathan. Astea erau doar speculații, dar existau două lucruri de care Emelia era absolut sigură, până în adâncul ființei sale.

Unu. Cei din Leviathan îi distruseseră viața.

Doi. Avea de gând să-i facă să plătească.

Chiar la fundul casetei se afla ceea ce căuta, lucrurile care aveau să o facă să se simtă din nou ea însăși. Liberă și adevărată.

Emelia fusese toată viața fiica perfectă, adolescenta perfectă, ridicându-se întotdeauna la nivelul așteptărilor celorlalți, dar asta nu fusese niciodată îndeajuns.

S-a dus cu pași mari la măsuța ei de toaletă elegantă și s-a așezat în fața ei, apucând o șuviță de păr negru ca abanosul, des și ondulat. Cu mișcări
******ebook converter DEMO Watermarks*******

hotărâte de foarfecă, a lăsat buclele mătăsoase să alunece asemenea apei printre degete, formând în creștetul capului un mic halou negru. Apoi, fără să ezite, a scos din casetă mașina de ras electrică și a pornit-o. Simțea vibrațiile până în vârfurile degetelor și un bâzâit slab de energie în mâna cu lamelele rotative, pe care a ridicat-o spre scalp. Le-a adus mai aproape… și mai aproape… ținându-și privirea ațintită asupra oglinzii până când a simțit și smocul de păr din creștet căzându-i la picioare. Când a îndrăznit să coboare privirea, a văzut buclele lucind pe pardoseala albă de marmură ca niște șerpi negri zvârcolitori.

Gata. O făcuse.

Și-a trecut o mână peste țeasta dezgolită. Țepi mătăsoși de păr proaspăt tuns îi acopereau scalpul asemenea unei căști scânteietoare. Ochii ei păreau cumva mai mari, mai profunzi – sfere negre care se holbau dintr-o față de nerecunoscut. A zâmbit sincer, întâmpinând-o cu bucurie pe străina, și totuși atât de cunoscuta tipă din oglindă.

Un bâzâit care venea dinspre pat i-a atras pe dată atenția. În dreptul apelantului scria doar „4“, dar ea a știut imediat cine era.

– Bună, Riri! A zâmbit larg în telefon, continuând să se admire în oglindă. Cum merge micul nostru proiect?

Fata de la celălalt capăt al firului s-a gândit puțin, lăsând să se audă un mormăit melodic peste zgomotul unor motoare ambalate.

– Încă ne străduim să dezlegăm misterul, a răspuns ea, pe un ton meditativ și distras, iar Emelia și-a putut imagina expresia exactă de pe fața ei. Tu cum reziști?

– Destul de bine.

Emelia s-a așezat pe pat și a întins mâna absentă ca să-și răsucească pe deget o buclă. Dar bucla nu mai era acolo. S-a uitat din nou în oglindă, simțindu-și capul mai ușor, trupul eliberat. A zâmbit.

– Nici n-o să-ți vină să crezi ce-am făcut adineauri.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

PARTEA ÎNTÂI

Ojama-shimasu[1]

1

Tot ce avea de făcut era să intre pe poartă.

– Uite-o! a strigat o voce din mulțimea care se înghesuia în jurul mașinii.

Școala se înălța în spatele porților aurite ce duceau spre Rosewood Hall, cu ferestrele sale clipind în lumina soarelui, cu coloanele de piatră sculptate cu trandafiri. Refugiul care le oferea siguranță. Dar aici, în afara lui, o mare de străini curioși se întindea ca o pată toxică.

Ziariști.

De obicei, porțile reușeau să-i țină departe, dar pe trotuarele din afara zidurilor școlii puteau umbla în voie, în lupta lor pentru exclusivitate. Totul avea un rost – iar Lottie era cel mai râvnit subiect pe care-l puteau găsi ziariștii ăștia. Până ce trecea dincolo de porțile acelea era sezon deschis de vânătoare.

Dar mai întâi trebuia să o îndepărteze pe Ellie de rechinii ăștia.

– Nikolai, a șoptit ea, strecoar-o, te rog, pe Ellie în școală. O să le distrag eu atenția.

– Dar, Lottie…, a încercat prințesa ei să protesteze, trăgându-și nasul zgomotos.

– E-n regulă, Ellie. Nu-ți face griji! Lottie i-a aruncat o privire liniștitoare. Pentru asta m-am pregătit, ți-aduci aminte?

Avuseseră de-a face cu presa după incidentul de la Conacul Tompkins, și Lottie făcuse față insistențelor ziariștilor, dar atunci îl avusese pe consilierul regelui, Simien Smirnov, care o pregătise. El o avertizase că în cele din urmă bariera avea să se spargă, că aveau să fie avizi pentru mai mult. Și, după fețele acestor jurnaliști, acel moment venise.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

– Ne vedem înăuntru, a asigurat-o Lottie pe prințesa ei, așezându-și pe față cel mai frumos zâmbet al său, și a urmărit-o pe Ellie dispărând.

În cei doi ani de când o cunoștea, Ellie nu răcise nici măcar o singură dată. Era ciudat să-i vadă pielea de un măsliniu pal îmbujorată din cauza febrei, cearcănele adânci de sub ochi și buzele uscate și crăpate, toate afectând profund un trup de obicei atât de plin de viață.

Văzând-o pe Ellie bolnavă, Lottie se simțea tot mai înverșunată. Ea trebuia să-i preia povara de a fi prințesă pentru ca Ellie să poată juca rolul unei fete obișnuite. Doar oamenii stresați și îngrijorați se îmbolnăveau. Nu și prințesele.

Lottie era cea care trebuia să fie îngrijorată.

Când Lottie a coborât din mașină, cerul era încărcat de nori, dar un aer cald, tipic pentru o zi de vară în Marea Britanie. În jur se simțea amenințarea unei furtuni.

„Ei, haide atunci! Să se spargă!“

Lottie s-a aruncat încrezătoare în luptă.

– Au mai apărut informații despre misteriosul Leviathan?

– De ce n-ai mai ieșit în public de la incident? Ți-e frică?

– Ne poți zâmbi?

„O să fiu bună, curajoasă, de neoprit! O să fiu bună, curajoasă, de neoprit!“ Lottie și-a repetat întruna cuvintele în minte, bătând cu degetele în medalionul cu lup de la gât, apoi ridicând mâna pentru a-și potrivi diadema de pe cap.

Semiluna de opal aflată în vârful diademei s-a înălțat pentru a întâmpina soarele atunci când ea și-a ridicat bărbia curajoasă, simțind cum o străbate forța podoabei complicate de argint, amintindu-i că nu era niciodată singură, că întotdeauna avea cu ea o parte din familia ei.

A pășit calmă și încrezătoare de-a lungul șirului de reporteri. Alături de ea, acolo unde ar fi trebuit să se afle partizanul prințesei, era o gardă de corp angajată. Samuel era un tip destul de plăcut, și Lottie trebuia să-și repete întruna că nu era vina lui că Jamie nu era acolo cu ele. Pentru că Jamie afirmase foarte limpede că nu voia să vină cu ele ca să ia rezultatele de la examene.

Instinctiv, Lottie și-a strâns între degete medalionul de pe piept. Era asemănător cu cel al prințesei sale, un dar de bun venit în familia regală, care

******ebook converter DEMO Watermarks*******

îi amintea că erau cu toții interconectați. Doar că acum Jamie rupsese legătura dintre ei, iar ea resimțea asta ca pe o rană în adâncul inimii.

Dintr-odată, cineva a întins un microfon în fața ei, cu mâna duhnindu-i a tutun. În vreme ce reporterul repeta pe un ton agresiv întrebarea, ea îl privea lung.

– Ai aflat motivul pentru care Leviathan te urmărește, prințesă?

Lottie a tras adânc aer în piept să-și dreagă vocea.

– Nu avem nicio informație nouă. Din câte știm, Leviathan…

A simțit cum i se usucă gâtul când a rostit numele și cum o năpădesc amintirile despre Ingrid și Julius. Ei erau perechea letală care fusese cât pe ce să o răpească.

– Din câte știm, ținta lor sunt copiii unor familii importante și influente, dar scopul lor ne-a rămas necunoscut.

Samuel a cuprins-o cu un braț și a condus-o departe de reporteri. Lottie nu s-a putut abține să nu se înfioare la propriul răspuns.

Spusese adevărul. Oarecum.

Adevărul gol-goluț era mult mai greu de digerat – de fapt, ei habar n-aveau ce intenționa cu adevărat Leviathan. Tot ce știau era o teorie îngrozitoare, și anume că aceștia voiau să dețină controlul asupra copiilor influenți, și că s-ar putea ca Lottie și prietenii ei să le fi oferit instrumentele de a obține asta atunci când găsiseră formula Hamelin, un amestec periculos de substanțe chimice care puteau fi folosite pentru spălarea creierelor.

– Probabil că v-a fost îngrozitor de greu! a strigat în urma ei vocea unui bărbat, plină de falsă compasiune.

Lottie rezistă cu greu tentației de a-și da ochii peste cap.

– Cum ai reușit să te adaptezi din nou la starea de normalitate?

„Cu greu.“

Lottie a trebuit să-și înăbușe vocea, apoi s-a întors cu un zâmbet prietenos către mulțime.

Acestea erau întrebările cele mai frecvente. Întrebări personale. O șansă pentru reporteri s-o cunoască pe această misterioasă prințesă a Maradovei, care ajunsese cumva în mijlocul unei conspirații malefice.

Lottie nu putea să nu-și imagineze expresiile de pe chipurile tuturor reporterilor dacă ar afla că ea nici măcar nu era adevărata prințesă. O simulare profesionistă, care s-o acopere pe Ellie, ajunsă deja în siguranță dincolo de porțile școlii. Slavă Domnului!
******ebook converter DEMO Watermarks*******

„Tot ce vor ei e o poveste interesantă“, o avertizase Simien. „Și o prințesă bună.“

Ascultându-l, Lottie și-a dat deoparte de pe față o șuviță de păr. Își adunase buclele într-un coc aranjat meticulos, la cererea lui Simien, care-i spusese că „încâlcitele ei cosițe“ erau prea lungi și prea răvășite pentru aparițiile publice. Dar Lottie nu se îndura să le tundă.

– Am o echipă minunată, a afirmat ea, și, cu bunătatea și răbdarea tuturor, studiile mele au devenit o preocupare deopotrivă liniștitoare și bine-venită.

Lottie a afișat un zâmbet perfect, pentru ca toți să știe cât de mult îi plăcea ei să studieze.

„Priviți-mă, priviți ce elevă grozavă e prințesa Maradovei!“

Blițul unui aparat de fotografiat a făcut-o pe Lottie să vadă, pentru o clipă, punctișoare negre în fața ochilor. Și-a trecut o mână peste față, clătinându-se.

– Fără fotografii sau filmări! a cerut Samuel, așezându-se scut înaintea lui Lottie.

Următoarea întrebare i s-a părut supărătoare, și totuși ar fi trebuit să se obișnuiască deja cu ea. Mereu o întrebau asta.

– Ne place rochia ta, prințesă! De cine este creată?

Lottie și-a imaginat cum ar fi răspuns Ellie la o întrebare atât de ridicolă. „Port hainele Alteței Sale Regale Prințesa Eleanor Prudence Wolfson!“

Cu greu și-a înăbușit un hohot de râs.

A zâmbit din nou și s-a îmbujorat, sperând ca asta să fie considerată modestie, și nu iritare.

– Port o adaptare modernă a sarafanului tradițional în stil maradovan. Din linia evazată, broderia cu sori și croiala caracteristică, sunt convinsă că recunoașteți creația lui Léon Marie.

Aproape că o putea auzi pe Ellen chicotind în depărtare, și chiar n-ar fi condamnat-o. În lume exista o conspirație imensă, dar tot ce-i interesa pe prostănacii ăștia era rochia ei. Și-ar fi dorit ca ei să ia totul mult mai în serios.

O dorință pe care avea să o regrete în scurt timp.

Samuel a condus-o mai departe, aprobând din cap drept semn că se descurca foarte bine. Poarta era acum deja la depărtare, se vedea tot mai aproape grădina de trandafiri. Încă puțin și scăpa.

– Ni s-a spus că prințesa participa la un turneu de scrimă.

O voce calmă și sigură a spintecat toate celelalte întrebări, un accent din Pacificul de Nord-Vest încărcat de siguranța unei mari metropole.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

– Și atunci, de ce erai la conac și nu urmăreai competiția?

Lottie a simțit că-i îngheață sângele în vene. Era prima dată când i se punea o asemenea întrebare suspectă, și ochii ei au țâșnit către misteriosul anchetator. O tânără elegant îmbrăcată, cu ochelari dreptunghiulari înguști și părul negru tăiat bob i-a întors privirea. Părea să ocupe un loc bine marcat în mulțimea de ziariști și ieșea în evidență asemenea unui far. Pe ecusonul de pe bluza ei albastră scria AIMEE WU, CLEAR LINE MEDIA.

Lottie și-a spus că trebuie să-și continue drumul, dar privirea lui Aimee a făcut-o să încremenească în loc.

– Căutam formula Hamelin, a răspuns Lottie calmă, adunându-se.

Aproape putea să atingă porțile aurii din spatele ei. Parfumul dulce, familiar, de trandafir și levănțică plutea în aer în jurul ei, îndemnând-o să pășească înăuntru, în siguranță.

– Asta e formula periculoasă pe care Leviathan încerca să o recreeze?

– Da.

– De ce nu i-ai spus unui profesor despre ea? Și exact ce s-a întâmplat cu această formulă Hamelin?

Un val de căldură a umplut pieptul lui Lottie. Nu știa la care întrebare să răspundă mai întâi.

Se așternuse tăcerea, și toți reporterii erau acum cu ochii ațintiți la Aimee și Lottie.

– Din păcate, Leviathan a luat formula și nu se știe cum are de gând să o folosească sau dacă într-adevăr formula funcționează. Cât despre cealaltă întrebare, noi am crezut, în mod greșit, că…

Lottie a simțit din nou un nod în gât când și-a amintit cât de tare se înșelaseră și care fuseseră consecințele cumplite ale greșelii lor. Totul fusese un șiretlic; ei îi conduseseră pe cei din Leviathan către formulă ca niște câini ascultători. Imediat, Aimee a profitat de tăcerea ei ca să lanseze o altă întrebare ca și cum ar fi azvârlit o grenadă.

– Cine este acel „noi“? Și, înainte ca Lottie să poată răspunde, a adăugat: De asemenea, dă-mi voie să te mai întreb ceva. Ni s-a spus la prânzul cu presa oferit de familia Tompkins că formula Hamelin fusese ascunsă și că era imposibil de găsit. Și atunci, cum au ajuns cei din Leviathan să o dețină?

– *Noi*, adică prietenii mei…

Samuel era chiar lângă ea, îndemnând-o să intre pe poartă, dar când Lottie a încercat să răspundă, a simțit cum mirosul puternic de zahăr pentru glazură

******ebook converter DEMO Watermarks*******

din fabrică aproape o sufocă.

Leviathan nu era singura amintire care o chinuia pe Lottie. Își mai amintea și gustul unui sărut dulce ca zahărul de la fabrică. Un moment de bucurie înainte să se aleagă praful de tot. Era convinsă că totul avea sens. Că ea și Ellie împărtășiseră ceva special, și totuși după aceea prințesa ei pretinsese că nu însemnase absolut nimic.

„Și atunci, dacă într-adevăr nu a însemnat nimic“, s-a întrebat Lottie, „de ce refuză Ellie să vorbească despre asta?“

– Prințesă? a insistat Aimee, trezind-o pe Lottie din visare.

– Adică eu și prietenii mei de la Rosewood, a spus ea ușor grăbită, iar Leviathan a găsit formula, deoarece noi am descoperit cheia către ascunzătoarea ei.

Cheia se dovedise a fi o piesă muzicală. În timp ce melodia era interpretată la pianul bunicului gemenilor Tompkins, un locaș secret de pe o latură a instrumentului se deschisese în mod miraculos. Acolo era ascunsă formula. Deși momentul păruse magic, în realitate, era, de fapt, malefic.

Lottie își dădea seama că-și pierduse stăpânirea de sine. Își bolborosea răspunsurile ca un copil. Felul în care Aimee își arunca neabătută întrebările o împiedica să-și adune la timp gândurile.

„De ce nu mai întreba nimeni nimic?“

– Cum a găsit Leviathan cheia?

– A furat-o de la noi.

– Tu ai găsit cheia?

Lottie își simțea inima bubuindu-i în piept. Răspundea complet nepotrivit la toate întrebările, și era conștientă de asta. Reporterii n-aveau nevoie să știe nimic din toate astea – nu trebuiau să știe. Dezvăluise deja prea multe.

– Mă tem că acum trebuie să plec; trebuie să-mi iau rezultatele de la examene.

O adiere de vânt s-a stârnit din senin și, când Lottie s-a întors, a văzut petale de trandafir plutind prin aer și așternându-i-se în cale pentru a o întâmpina. Aruncând o privire peste umăr, a adăugat:

– Mă aștept la niște calificative excelente!

Privirea lui Lottie era ațintită asupra unei singure persoane. Aimee Wu. Lumina sclipea în ochelarii lui Aimee, care-și nota ceva în carnețel. Cu fiecare mișcare a pixului ei, nodul de spaimă din stomacul lui Lottie creștea tot mai mult.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Brațul solid al lui Samuel a cuprins-o protector pe după umeri, în încercarea de a o feri de alte întrebări. Samuel deschisese poarta aurie.

– Vino! a spus el, încurajând-o încet.

A dat să-l urmeze, dar nu-și putea desprinde ochii de Aimee, care acum o privea hipnotic. Și tocmai când să pășească pe poartă, Lottie s-a împiedicat. Dezechilibrată, și-a aruncat mâinile înainte pentru a-și amortiza căderea.

Nu se mai auzeau decât țăcănitul aparatelor de fotografiat și strigătul lui Samuel.

O mână puternică a tras-o fără niciun efort în sus. Se julise în genunchi, iar brațul pe care aterizase o durea. Curând aveau să apară vânătăi, dar asta era ultima ei grijă.

Șchiopătând pe alee, confuză și îmbujorată de rușine, Lottie încă mai simțea ochii lui Aimee Wu arzându-i ceafa. Auzea lumea chicotind și se gândea că reporterii își comparau fotografiile cu o prințesă căzută pe jos.

„Am dat-o-n bară!“

2

– N-ar trebui să fim aici… Ah… ah… ah!

– Uite!

Lottie i-a întins lui Ellie o batistă tocmai când fata a strănutat cu putere.

– *Hapciu!*

Ellie și-a ascuns fața în batistă și și-a suflat nasul cu zgomot, apoi și-a înălțat capul și, cu ochii curgându-i, s-a uitat la Rosewood Hall.

La capătul aleii mărginite de trandafiri se afla căminul celor onești, hotărâți și inventivi. Se înălța semeț deasupra lor, iar lumina soarelui strălucea în jurul contururilor sale ca razele țâșnind din fața unui zeu străvechi, cerând tot atâta respect. Fiecare pas făcut înainte pe alee era un pas mai aproape de siguranță.

Doar că ceva era în neregulă. Și nu era vorba de căzătura și de privirile hămesite ale reporterilor care nu-i dădeau pace, ci de parfumul care-i dădea de obicei senzația de acasă și care acum devenise neplăcut. S-a bucurat că Ellie nu-l putea simți.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Lottie i-a întins o altă batistă și a privit-o atentă în ochi. Erau mai întunecați, mai profunzi, un ocean de culoarea cerului în miez de noapte care o putea trage în adâncuri. Cele două erau acum aproape la fel de înalte, așa că Lottie se putea uita direct în ochii lui Ellie, prăbușindu-se rapid în apele întunecate ori de câte ori privirile li se întâlneau.

– Mersi, a mormăit Ellie, suflându-și din nou nasul, și momentul acela a trecut. Trebuia să cerem să ni se trimită rezultatele la palat. Atunci am fi fost în siguranță. Ezitând doar o clipă, dar suficient cât să observe Lottie, prințesa ei a adăugat: În siguranță față de reporterii ăia. Uite ce ți-au făcut!

Fața i s-a întunecat.

– Ar trebui să-i învăț eu minte!

Ellie purta un hanorac negru cu dungi lălâu și ciorapi plasă rupți, de n-ai fi zis nici că e vară, nici că e răcită. Lottie trebuia să presupună că Ellie delira dacă se gândea că va putea să se lupte cu cineva în starea în care era.

Cu toate acestea, avea dreptate într-o privință. Întoarcerea la Rosewood începea să pară o idee proastă.

Rosewood Hall era căminul lui Lottie din mai multe puncte de vedere, așa cum descoperise doar de curând. Aflase un secret care putea rivaliza chiar și cu contractul ei confidențial de înlocuitor. Într-o răsturnare de situație cu totul improbabilă, se dovedise că fondatoarea școlii fusese prințesa fugară Liliana Mayfutt, care, întâmplător, era strămoașa lui Lottie. Ea transmisese urmașilor ei diadema ca o enigmă strălucitoare care aștepta să fie dezlegată tocmai de Lottie.

Toată viața ei, Lottie visase să fie prințesă. Crezuse că nu erau decât fanteziile copilărești ale unei fetițe obișnuite, obsedată de basme. Când se ivise ocazia de a juca rolul unei prințese adevărate, pentru a proteja identitatea lui Ellie și pentru a-i oferi libertatea refuzată celor mai multe persoane cu sânge regal, nimeni nu-și imaginase că Lottie chiar ar putea avea o legătură cu regalitatea. Avea școala asta în sânge.

Și atunci, de ce se încurcase tocmai acum, când pășise pe poartă? Locul acesta trebuia să fie refugiul, nu scena umilinței sale.

– Sunt foarte bine, și mă îndoiesc că a observat cineva ceva, a mințit Lottie. Și pe urmă, e plăcut să mai ieșim și noi, plus că o să fie grozav să stăm câteva zile acasă la Binah.

De fapt, excursia asta însemna mai mult decât doar să-și ia rezultatele la examene. Dacă ar fi fost după Lottie, ar fi rămas la Rosewood după ultimele
******ebook converter DEMO Watermarks*******

lor examene, la fel ca majoritatea elevilor. Ellie avea nevoie să iasă din palat. O făcea să se simtă rău, la propriu.

Ca la un semn, Ellie a fost cuprinsă de o nouă criză de tuse. Apoi și-a revenit și a zâmbit vag.

– Hai să mergem să-i căutăm pe ceilalți! Să plecăm cât mai departe posibil de reporterii ăia, a propus Lottie.

– *Hapciu!*

– Sănătate, Ellie! Bună, Lottie!

Cele două fete și-au îndreptat privirea spre intrarea boltită, grandioasă. Acolo stătea o fată cu păr negru ondulat și o pelerină galbenă, iar pielea ei cafenie radia de strălucirea trandafirie a vacanței.

– Ai răcit, Ellie! a exclamat Binah, și ochelarii ei au sclipit în lumina soarelui. Dacă vii la mine, o să-ți fac un tonic cu miere și ghimbir. Poate să vindece orice!

– Da, poate. Sunt bine, doar că… Ellie s-a uitat spre Lottie și i-a înțeles pe dată privirea. Sunt bine. Hai mai bine să ne luăm rezultatele!

Făcându-le semn lui Nikolai Olav și Samuel să le aștepte afară, Ellie a intrat în clădirea recepției, încercând să treacă neobservată, deși părea cam imposibil, având în vedere că era îmbrăcată ca un star rock punkist din anii ’80, iar Lottie ca o prințesă pe un podium.

Încăperea le-a întâmpinat cu un scârțâit de dușumele și cu raze de culoarea safirului ce se revărsau înăuntru prin fereastra cu vitralii.

Era foarte cald înăuntru, iar aerul era încărcat de mirosuri de deodorante și parfumuri. Pe când cele trei prietene se îndreptau spre recepție, Lottie simțea privirile celorlalți elevi urmărindu-le. Exista oare vreun loc unde se puteau duce fără ca lumea să se holbeze la ele?

O elevă de serviciu de la Casa Conch, o fată roșcată, cu un ecuson pe piept pe care scria JESS PARKER-SCOTT, a făcut un pas în fața lor. Le-a aruncat un zâmbet, orbind-o aproape pe Lottie cu dinții ei impecabil albiți. „O, nu! Nu mai vreau întrebări!“

Dar acesta nu era genul de întrebare la care se așteptase.

– Scuzați-mă, v-ați gândit să vă alăturați partenerului internațional al Școlii Rosewood pentru a participa la una din școlile noastre de vară deținătoare a numeroase premii? Roșcata și-a fluturat genele. Puteți învăța competențe valoroase și chiar să primiți calificative în plus pentru rezultatele voastre la examene, și toate astea în liniștita Japonie. Fata le-a vârât în mâini câte o
******ebook converter DEMO Watermarks*******

broșură lucioasă, iar unghiile ei stacojii perfecte au sclipit ca niște săbii. Încă se mai acceptă înscrieri pentru elevii de la Rosewood, dar mai aveți doar trei zile la dispoziție.

Zâmbetul larg i-a dezvelit dinții care au aruncat o strălucire sălbatică.

– Mulțumim!

Lottie a încercat să nu se înfioare în fața zâmbetului ei orbitor. Peste umărul fetei a zărit un profesor care împărțea niște plicuri. Era timpul să-și ia rezultatele la examene. Doar de asta se aflau aici.

– Scuză-ne…

Cele trei fete s-au îndepărtat pe furiș când roșcata s-a întors către un alt grup de elevi. Lottie, Ellie și Binah s-au apropiat de recepție. Acesta era momentul pe care-l așteptaseră – acum aveau să afle dacă munca lor asiduă fusese cu un folos.

– Așadar, fără emoții, a murmurat Lottie. Succes tuturor!

În camera secretă a Lilianei era frig în comparație cu aerul cald și plăcut de afară. În loc de flori, aici erau pături mițoase și mobilă prăfuită, o strălucire de topaz de la lanternele și ghirlandele de LED-uri care luminau ascunzătoarea lor din măruntaiele școlii, unde veniseră să-și vadă rezultatele.

Binah s-a apucat pe dată să așeze în cerc fotoliile puf și pernele, în vreme ce Ellie își scotocea prin geantă.

În partea stângă a încăperii ieșea în evidență un obiect de antichitate – biroul Lilianei. Într-unul din sertarele sale era ascuns un jurnal vechi de secole. Jurnalul lui Lili.

Odată examenele terminate, Lottie avea de gând să ia jurnalul acasă și să afle tot ce putea despre misterioasa ei strămoașă.

– Ah, Lottie, a șuierat Ellie printre strănuturi. Părinții mei mi-au spus să-ți dau asta.

Ellie i-a întins un plic, purtând un sigiliu de ceară cu blazonul cu lup al familiei regale maradovane.

Lottie l-a deschis și a scos dinăuntru o scrisoare. Conținea doar câteva rânduri, și totuși cuvintele au tulburat-o în mod inexplicabil.

Felicitări pentru încă un an reușit în care ai jucat rolul

de prințesă.

Familia regală maradovană îți mulțumește pentru serviciul tău neîntrerupt și nelimitat.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Scrisoarea era semnată de însuși regele Alexander și purta sigiliul lui personal, un triunghi stacojiu înconjurat de trei cercuri, un simbol pe care Lottie îl mai văzuse doar o singură dată. Era un semn că scrisese el însuși scrisoarea.

– Ce zice? a întrebat Ellie, aplecându-se mai aproape ca să se uite.

– E doar o scrisoare de mulțumire. N-ai de ce să-ți faci griji.

Apoi a strâns hârtia în pumn, mototolind-o.

Pe scară au răsunat pași sonori și Lottie a vârât bucata de hârtie într-unul din sertarele biroului vechi.

– Asta e stupid. *C'est ridicule*.

Accentul francez distinct al Anastaciei a pătruns în încăpere înaintea ei. Anastacia era urmată de Micky și Lola Tompkins și de Raphael, ușor neliniștiți, iar Percy încheia șirul, nonșalant. Toți cinci au intrat în birou.

– Cum îndrăznesc?

Vocea Anastaciei era joasă și Lottie a observat că purta din nou ochelarii de soare, iar părul castaniu era prins într-un coc neglijent, ceva neobișnuit pentru o fată care-și trata părul ca pe o mașină rară de colecție.

– Ce se întâmplă? a întrebat Ellie, dar au ignorat-o cu toții.

– O să fie OK, Anastacia, a îngăimat Lola, trăgându-se imediat în spate când Anastacia s-a întors furioasă spre ea.

– N-o să fie *OK*, Lola. Asta e cea mai proastă veste pe care puteam s-o primesc.

Fără să scoată o vorbă, Percy și-a pus o mână liniștitoare pe umărul Anastaciei. Probabil Anastacia primise o veste cu adevărat îngrozitoare, dacă se răstise la Lola așa.

Lottie privea din cealaltă parte a camerei. Simțea cum cicatricele sufletești de la Conacul Tompkins se deschideau întocmai ca o rană proaspătă. Nici nu era de mirare că se certau; erau atâtea lucruri pe care încă nu le lămuriseră.

– Ani, a început Binah, făcând un pas prudent către ea. Respiră adânc și spune-ne ce se întâmplă.

Cu privirea ațintită în ochii lui Binah și gâfâind ca un animal în strânsoare, Anastacia a început încet-încet să se relaxeze, și răsuflarea ei grea s-a domolit.

– E Saskia, a spus ea cu înfrigurare. Consiliul de partizani acceptă că Leviathan i-a spălat Saskiei creierul, dar trezorierii de la Rosewood spun că

******ebook converter DEMO Watermarks*******

nu poate fi primită din nou pentru că a lipsit un an. Ceva despre politica lor strictă legată de lipsa notelor.

Lottie a simțit privirea tăioasă a Anastaciei, din spatele ochelarilor de soare, de parcă ea era vinovată pentru că Saskia fusese închisă în temnița maradovană după ce fusese convinsă să o răpească pe prințesă.

– Nu poate să dea din nou examenele? a sugerat Ellie, vădit îngrijorată, spre surprinderea lui Lottie.

– Nu e vorba de asta. Anastacia s-a instalat pe canapeaua de două locuri din mijlocul camerei, cu o coroană de LED-uri plutind deasupra ei ca niște stele. Consiliul a spus că ar putea trage niște sfori dacă ea le oferă informații despre Leviathan, dar…

Atmosfera din încăpere a înghețat brusc. Puteau să-și dea seama cu toții ce însemna asta. Să o convingi pe Saskia să vorbească despre misteriosul Stăpân al Leviathanului era la fel de complicat ca și cum ai fi încercat să hrănești cu forța un leu. Era ca și cum o vrajă fusese aruncată asupra partizanului. Când era pomenit numele lui, privirea ei devenea absentă. Era o privire goală – speriată. Nikolai le spusese ce mărturisire făcuse ea la primul interogatoriu: „Nu vreau să fie dezamăgit de mine."

Nenumăratele interogatorii la care fusese supusă Saskia le oferise un singur indiciu. Că oricine era Stăpânul Leviathanului avea asupra discipolilor săi o putere mai mare decât își puteau ei închipui.

– E-n regulă, Anastacia, a spus Lottie. O să găsim noi ceva. Dacă asta o neliniștește pe Saskia, nu trebuie s-o forțăm.

Un val de ușurare a străbătut-o pe Anastacia și umerii i s-au relaxat.

– Îmi pare rău că schimb subiectul, a intervenit Raphael. Dintre toți, el părea cel mai puțin stresat, avea o față odihnită și radioasă, fără niciun semn de noapte agitată. Vine și Jamie?

„Bietul Raphael!" Se străduia atât de tare să se împrietenească cu Jamie, și Lottie știa mai bine ca oricine cât de greu îi era, cu încăpățânarea lui Jamie. Lottie decisese că cel mai bine era să-l lase pe Jamie să înțeleagă lucrurile de unul singur, dar în ultimul timp începuse să se întrebe dacă nu cumva asta fusese o idee proastă.

– Nu vine, a spus Ellie răspicat, iar nota tăioasă din vocea ei spunea limpede că nu voia să continue discuția.

Ellie și Jamie abia dacă-și mai vorbeau și se îndepărtaseră unul de altul. Părea o misiune imposibilă să-l aducă din nou pe Jamie în grupul lor,
******ebook converter DEMO Watermarks*******

așteptându-l să-și găsescă locul. Și cu cât trecea timpul, cu atât mai mult creștea răceala dintre ei.

– Păcat! a răspuns în cele din urmă Raphael, iar dezamăgirea de pe chipul lui reflecta tristețea care plutea peste toți ceilalți.

Lottie și-a pipăit plicul cu rezultatele la examene, simțind nevoia de a se întoarce la ceva normal, ceva sigur și eficient.

Micky i-a făcut semn lui Percy din colțul camerei și au schimbat cu toții o privire cu subînțeles.

– E vorba doar de mine, a început Lola, și vocea ei subțirică a răsunat în încăperea mare, sau chiar toată lumea se simte puțin cam… să zicem, puțin cam prost?

Toți ceilalți au dat din cap, într-o încuviințare tacită. Da, se întorseseră la preaiubitul lor Rosewood, dar parcă nu mai era la fel. Totul se schimbase de la incidentul de la Conacul Tompkins.

Destul! Lottie a strecurat o unghie sub capacul plicului și l-a deschis, apoi a scos cartonul galben.

– Parcă simt că lipsește ceva, a zis Micky, reluând tonul solemn al Lolei. Parcă simt că nu suntem încă pregătiți să ne întoarcem.

Lottie s-a holbat la cifrele de pe hârtie, iar strălucirea neclară a LED-urilor îi încețoșa privirea.

„Felicitări pentru încă un an reușit…“

Cuvintele regelui parcă-i râdeau în nas, în vreme ce ea stătea complet nemișcată, neputând să-și smulgă privirea de la cumplita realitate din fața ei.

Nu era posibil! Muncise foarte mult. Era o elevă bună; toți știau asta.

– Copii… a început ea cu un calm neașteptat, încă nevenindu-i să-și creadă ochilor, dar detașată de toate lucrurile acestea care parcă-i pluteau deasupra capului. În cele din urmă a ridicat privirea spre prietenii ei și le-a întins cartonașul. Am pierdut anul!

3

Singurul lucru de care Lottie fusese sigură erau notele ei. Nici în cele mai îngrozitoare coșmaruri ale sale – de pildă că Leviathan i-ar putea face rău lui

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Ellie, sau că aveau să-l piardă pe Jamie pentru totdeauna – nu i-ar fi trecut prin minte că ceva atât de simplu avea s-o doboare. Că pierduse anul.

Erau doar câteva note, dar care aveau s-o coste locul ei în Rosewood. Dacă se întâmpla asta, slujba ei de substitut avea să fie într-un mare pericol.

– Trebuie să fie o greșeală. Ellie a smuls cartonașul din mâna lui Lottie și s-a uitat la rezultate. N-are nicio noimă; uite, nota aia la engleză e mult prea mică. Și dacă Leviathan…?

– Dar de ce-ar face asta? Lottie încerca să nu se pripească. Și chiar dacă au umblat cumva la note, ce mai putem face?

– Ellie are dreptate, a afirmat Anastacia, luând cartonașul de la Ellie cu tot atâta convingere. Ai muncit prea mult; notele astea nu sunt corecte.

O parte din Lottie voia să creadă că cineva umblase la note, pentru că ea nu ar fi îngăduit niciodată să se întâmple așa ceva. Erau prea multe în joc.

Sau poate că îngăduise?

Înainte ca mintea ei să aibă timp să zăbovească asupra îndoielilor sale, a ridicat privirea și i-a văzut pe Percy și Binah făcându-și semne, și, din puținele ei cunoștințe în limbajul semnelor, se părea că și ei credeau că se petrecea ceva dubios.

Era o senzație atât de ciudată să se uite în jur, în încăperea slab luminată, și să vadă doar o încredere nestrămutată pe fețele prietenilor ei. Niciunul dintre ei nu arăta vreo urmă de îndoială că ea n-ar fi trecut anul, și imediat luaseră în calcul și alte variante.

– A existat o spargere, a anunțat Binah, întorcându-se către ceilalți, după ce ajunsese la o concluzie împreună cu Percy, care a încuviințat solemn din cap către ea pentru a continua, în sediul comisiei de examinare – fără martori și fără suspecți. S-au furat doar chestii mărunte, bani din gențile oamenilor, dar s-a umblat la toate înregistrările de pe camere. Din experiența lui, Percy crede că cei din Leviathan au instrumentele necesare de a modifica notele fără să fie prinși, fie intrând în sistem, fie prin influențarea unui membru din comisia de examinare.

– Bun, atunci asta e, a declarat Raphael. Leviathan a umblat la notele tale. Poți să faci contestație la comisia de examinare și totul se va rezolva.

Cumva, asta nu o făcea pe Lottie să se simtă mai bine, pentru că exista o întrebare mult mai importantă decât felul în care o făcuseră.

„De ce să-i schimbe notele? Ce urmăreau, de fapt?“

– Nu înțelegeți? Probabil că vor *să fac* contestație. Clătinând din cap, Lottie

******ebook converter DEMO Watermarks*******

s-a întors către Ellie, care scrâșnea din dinți. Nu contează dacă Leviathan a făcut asta: nu putem dovedi nimic, și dacă atragem atenția asupra acestui lucru, lumea ar putea crede că eu chiar am pierdut anul și caut o scuză.

O tăcere sumbră, meditativă, s-a lăsat în încăpere, pe când fiecare dintre ei se gândea la ce se întâmplase cu adevărat. Și în mijlocul lor se afla Ellie, care arăta de parcă ar fi înghițit otravă, cu o expresie care n-avea nicio legătură cu răceala ei.

În liniștea din cameră, o voce șoptită din mintea lui Lottie îi spunea să plece de acolo; să-i ducă pe Ellie, pe gemeni și pe Anastacia, toți cei care trecuseră prin atât de multe în ultimul an, departe de toate necazurile lor.

Gândul i s-a înfipt în minte și o fantezie prostească a început să prindă încet contur. Toate întâmplările zilei o aduceau tot mai aproape de îndeplinirea ei.

– Și atunci, ce facem? au întrebat Lola și Micky.

– Dacă e să rezolvăm asta, a spus Lottie cu hotărâre, va trebui să ieșim din tipar. De fapt, a adăugat ea, cu inima gata să-i sară din piept, va trebui să zburăm cât mai departe de tipar.

Lottie și Ellie au luat imediat avionul înapoi la palat, șapte ore de tăcere mormântală în care au călătorit în cealaltă parte a lumii. La capătul drumului le așteptau părinții lui Ellie, regele și regina Maradovei, care aveau puterea de a le despărți pe Ellie și Lottie dintr-un singur gest.

Toate gândurile la ziariști, căderea ei la poartă și Aimee Wu dispăruseră.

– OK, i-a spus ea prințesei sale, privind lung la lupul cu colții dezveliți de pe marile uși ale palatului. O să fie bine. O să rezolv asta, și pe urmă o să vorbim cu părinții tăi.

Ușa s-a deschis cu un scârțâit, dând la iveală o istorie neîntreruptă ce se întindea de-a lungul coridorului din fața lor. Foști monarhi ai regatului parcă le scrutau cu privirea, urmărindu-le fiecare pas ce răsuna pe pardoseala de marmură.

Ellie s-a cutremurat când au trecut pe lângă tabloul în ramă neagră, cu irisurile verzi care-și aruncau sentința asemenea unei otrăvi. Claude, lupul singuratic al familiei Wolfson, le zâmbea superior, o umbră în acel coridor care părea o amintire amară a ceea ce se întâmpla cu cei care nu se ridicau la așteptările tronului Maradovei. Exilul ireversibil.

Lottie nu voia ca și ele să cunoască aceeași soartă.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

– Edwina – Lottie a dat din cap către slujitoarea care ținea o tavă strălucitoare de argint cu serviciul de ceai –, ai grijă, te rog, ca Ellie să primească un ceai cald și să se ducă direct în pat; e foarte bolnavă.

A aruncat o ultimă privire în spate, la prințesa ei. Avea buzele vinete și Lottie a simțit greutatea încrederii ei atârnându-i greu alături de medalionul cu lup de la gât.

Obosită de decalajul de fus orar și nesigură, Lottie hotărâse să facă singurul lucru de care se temea mai mult ca de orice altceva. Avea să discute cu Jamie.

„Poți să faci asta“, și-a spus. „Poți să vorbești cu el.“

În vreme ce străbătea palatul, fiecare tablou în ramă de aur, fiecare candelabru și obiect antic foarte rar păreau să o judece pentru cumplita greșeală pe care o făcuse.

„N-a fost vina mea“, voia să le spună. „Cineva a umblat la notele mele. O să rezolv asta!“

Dar mai întâi trebuia să-l aibă pe Jamie de partea ei.

Și-a zărit imaginea într-o oglindă aurită, la capătul coridorului îngust unde se afla apartamentul lui Jamie. Obosită. Arăta obosită, dar se simțea bine în hainele sport pe care le purtase pe drum, pe cât de bine se putea simți în această situație, și a îngăduit acelei umbre de speranță să-i lumineze mintea. Toți își găsiseră o ocupație după ce fuseseră păcăliți de Leviathan. Pentru Lottie fusese antrenamentul – iar acum era mai în formă ca niciodată. Chiar dacă Jamie refuza să se antreneze cu ea, nu avea de gând să lase nimic să o oprească.

„O să fiu bună. Curajoasă. De neoprit.“

Dacă strămoașa ei Liliana Mayfutt reușise să fugă de acasă, să-și asume identitatea unui bărbat pentru ca oamenii să o ia în serios și să înființeze Rosewood Hall, una dintre cele mai prestigioase școli din lume, atunci Lottie putea deveni și ea puternică, și nu avea de gând să lase acest mic impediment să-i stea în cale.

Și-a strâns bine părul într-o coadă și s-a întrebat dacă nu cumva Simien avusese dreptate, că părul ei chiar *era* prea lung. Se întâmplase pe nesimțite; la fel cum diferența de înălțime dintre ea și Ellie se micșora treptat, tot așa și părul ei crescuse pe neașteptate. O mulțime de amintiri și experiențe se amestecau în buclele de culoarea grânelor.

Odată ajunsă în fața ușii lui Jamie, a ezitat să bată, apoi a atins ușa cu încheieturile degetelor, tare, la fel cum îl văzuse de câteva ori făcând pe

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Nikolai, sperând astfel să-l păcălească pe Jamie și să-l facă să creadă că nu era ea.

După doar câteva secunde, ușa s-a deschis, iar Jamie avea privirea îndreptată mult mai sus decât ochii lui Lottie; în mod clar se-aștepta ca Nikolai să-l viziteze și, când a văzut-o pe Lottie, nu s-a obosit să-și ascundă iritarea pentru că fusese păcălit.

Nu purta cămașă și *nici acum* nu avea la gât medalionul cu lup. Ea a clipit mărunt, întorcându-și ochii înainte să-l poată privi bine, iar obrajii i s-au îmbujorat când prin minte i-a trecut brusc gândul că poate nu era o idee bună.

Ce mai rămăsese în Jamie din băiatul obișnuit dispăruse în mod evident. În locul lui era o coloană întunecată și sumbră de mușchi fermi și ochi care sclipeau de furie. Cumva, era mai înalt, părul lui negru era mai lung, dar prins la spate. Arăta cu adevărat ca acel asasin mortal care se pregătea a fi, și asta nu se întâmplase pe nesimțite, ca părul sau înălțimea lui Lottie – asta se petrecuse în săptămânile care trecuseră de la încercarea de răpire de la Conacul Tompkins. Era ca și cum acea întâmplare declanșase ceva înăuntrul lui, ceva ce-l schimbase pentru totdeauna. Devenise un bărbat în toată regula.

– Ce cauți aici? a întrebat el, sprijinindu-și un braț de tocul ușii. De ce nu ești la Binah?

Dincolo de mușchii tari ai umărului lui, ea a zărit un colț din cameră – era imaculat. O aromă de scorțișoară și alte mirodenii plutea în aer, amestecându-se cu parfumul de trandafiri al lui Lottie.

Mirosea ciudat.

Totul în cameră era purpuriu. Așternuturile, covoarele și lumina, totul era de un roșu amenințător. Și, sclipind ca o bijuterie prețioasă pe noptieră, într-o cutie, era medalionul cu lup, cu piatra lui prețioasă lucind spre ea ca un ochi, o creatură pe care Jamie jurase să nu o mai poarte până când nu se simțea demn de ea.

Lottie încercase să-l convingă că ceea ce se întâmplase la Conacul Tompkins nu fusese din vina lui, că niciunul din ei nu ar fi putut bănui acel șiretlic, dar, indiferent de ce-i spunea ea, el luase hotărârea să se autopedepsească. Ca partizan, ca protector permanent al ei, Jamie era convins că ar fi trebuit să o ferească de pericole și refuza să creadă că nu ar fi putut face nimic pentru a schimba situația.

Jamie a observat încotro se îndrepta privirea lui Lottie și s-a aplecat mai mult, blocându-i vederea, până când ea nu a mai avut încotro și l-a privit
******ebook converter DEMO Watermarks*******

drept în ochi.
– Ce cauți aici? a repetat el.
– Ellie nu se simte bine. Eu… noi… avem nevoie de ajutorul tău. E…
– Dacă nu e o problemă de viață și de moarte, nu vreau să știu. Am de lucru și nu vreau să fiu distras de o altă aventură prostească a ta sau a lui Ellie.
Lottie a rămas fermă.
Jamie întotdeauna făcea tot ce putea pentru a ține pe toată lumea la distanță. Cu un an în urmă, o asemenea replică ar fi necăjit-o, dar acum știa că „aventurile ei prostești“ o ajutaseră să-și găsească locul în lume. Iar asta era mai mult decât putea pretinde Jamie pentru el însuși.
Când Jamie se pregătea să închidă ușa, Lottie și-a vârât piciorul în deschizătură, căci n-avea de gând să se dea bătută, nici măcar când el și-a coborât privirea, cu sprâncenele ridicate de surprindere.
– Vreau să ne întrecem la alergare, i-a spus ea.
Expresia șocată de pe chipul lui Jamie ar fi fost ilară dacă situația nu era atât de serioasă.
– De ce aș face ceva atât de ridicol? a spus el, încrucișându-și brațele, cu bicepșii umflați, ca și când ar fi vrut să-i aducă aminte că era mai puternic și mai rapid decât majoritatea oamenilor.
– Pentru că, a răspuns Lottie, dacă tu câștigi, îți promit că n-o să-ți mai cer niciodată nicio favoare. Poți să te concentrezi doar asupra îndatoririlor tale de partizan și – a continuat cu durere în suflet, deoarece știa că nimic din toate astea nu erau din vina ei – n-o să te mai deranjez niciodată.
Chipul lui era impenetrabil, așa că ea nu-și dădea seama dacă lui îi plăcea ideea sau dacă era șocat.
– Dar, l-a avertizat Lottie, dacă eu câștig, va trebui să asculți tot ce am de zis. Și, gândindu-se mai bine, a adăugat: Și fără să te înfurii.
– Asta e o mare pierdere de timp, a spus Jamie în cele din urmă.
Lui Lottie i s-a strâns inima, dar el a continuat:
– Dar dacă de asta e nevoie ca să te conving să nu te mai prostești, atunci, fie!
S-a întors în cameră să-și ia lucrurile, lăsând-o pe Lottie să-și revină. Nici nu-i venea să creadă că el chiar acceptase!
– Ne vedem la poarta de la Grădinile de Vest în cincisprezece minute, a strigat Lottie după el, cu pumnii strânși.
„Și categoric o să câștig!“ a adăugat în sinea ei. Căci dacă nu-l convingea
******ebook converter DEMO Watermarks*******

pe Jamie să fie de partea lor înainte să discute cu regele și regina, atunci ar fi putut foarte bine să renunțe de pe acum.

Cerul era neobișnuit de senin deasupra palatului maradovan. Deși era ger afară, razele de soare care se furișau printre conifere umpleau aerul de particule sclipitoare. Lottie le-a îndepărtat cu mâna, amintindu-și de povestea cu Crăiasa Zăpezii și nedorindu-și ca inima ei să se transforme în gheață.

-Primul care dă ocolul iazului și trece peste asta – Lottie a întins o panglică roșie peste aleea de pietriș – e câștigător.

„Iaz“ era o denumire deosebit de neoficială pentru marea întindere de apă aflată în partea de vest a grădinilor palatului. Cu suprafața sa înghețată și dimensiunile sale, *iazul* era suficient de mare pentru a fi un patinoar. Ellie îi promisese lui Lottie că într-o zi o s-o învețe să patineze, dar Lottie întotdeauna se temuse. Părea prea adânc, prea rece, prea periculos.

În mijloc se afla o statuie a zeiței Artemis, cu o săgeată în arcul pregătit, îndreptată spre ei.

– Începem când sună. Lottie și-a așezat telefonul pe treptele de piatră din fața iazului și l-a setat să sune peste un minut. Ești gata?

Jamie a ridicat nepăsător din umeri, în vesta lui neagră și hanoracul asortat, într-un contrast evident cu treningul piersiciu al lui Lottie. Era mai înalt și mai puternic decât ea; era clar că el avea să câștige.

– Hai să terminăm odată cu asta! a zis, apoi a luat poziție lângă Lottie, cu picioarele încordate.

Răsuflările lor se amestecau în aer ca niște fuioare de fum.

„O să câștig.“ S-a încurajat Lottie. „O să-ți arăt de ce sunt în stare.“

Telefonul a bipăit și ei au pornit! Au țâșnit peste iarba înghețată, și Lottie nu se mai gândea acum la nimic. Nici la cursă, nici la reporteri, nici la notele proaste sau la Leviathan. Nimic nu o putea prinde dacă alerga suficient de repede. Asta învățase după atacul de la Conacul Tompkins, că exista forță în a deveni puternic de unul singur. Nici măcar o singură dată nu visase că tânăra Lottie, gâfâind, cu dureri și umilită după o singură ședință de antrenament, va ajunge să iubească libertatea de a alerga. Nu avusese nevoie de Jamie ca s-o învețe. Avusese nevoie doar să fie de neoprit. Timpul petrecut cu Ellie o învățase asta.

Iarba înghețată scârțâia sub picioarele lor, acolo unde lăsau urme fantomatice cu fiecare pas furios. Lottie simțea un gust metalic în gură și
******ebook converter DEMO Watermarks*******

pieptul o durea de la frig, când trăgea guri mari de aer care să o împingă înainte. Abia când a ajuns la jumătatea drumului în jurul iazului, și-a dat seama că rămânea în urma lui Jamie, doar puțin, dar acel avans al lui a devenit treptat tot mai mare, ca o bandă elastică ce se tot întindea. Presiunea se aduna, picioarele parcă-i țipau de durere de fiecare dată când talpa ei izbea pământul, iar distanța dintre ei continua să crească. Erau atât de aproape acum de linia de sosire: el avea să câștige! Dacă ea nu recupera, el avea să câștige.

Lottie a scos un țipăt, simțind cum banda elastică pocnește, după ce reușise să sprinteze când mai avea câțiva pași până la finiș.

Dar a fost prea mult pentru ea. Genunchii, încă dureroși după căzătura de la poartă, au cedat și lumea s-a răsturnat în jurul ei, izbindu-și trupul de pământul tare și rece, exact în clipa în care picioarele lui Jamie au coborât hotărât peste panglică.

A rămas întinsă pe pământ, gâfâind. Umilită din nou. Jamie a întins mâna să o ajute să se ridice, dar ea l-a împins deoparte și s-a săltat țeapănă în picioare, fără ajutorul lui. Tremurând, și-a pus mâinile pe coapse, aplecându-se în față pentru a trage în piept guri mari de aer rece. A văzut cum o picătură de transpirație cade pe pământ și se întinde, topind gheața.

Planul ei dăduse greș, și abia când a ridicat din nou capul și-a dat seama că nici măcar nu trecuse peste linia de sosire.

4

– Nu mă întrec din nou cu tine. În niciun caz!

– Dar aș fi câștigat, sunt convinsă! Dacă n-aș fi căzut, aș fi câștigat.

Jamie nici nu i-a mai aruncat vreo privire și și-a tras pe el jacheta de aviator cu o fluturare nepăsătoare a mâinii.

Se făcuse și mai frig. Aerul avea un gust glacial, de eșec amar, cumplit.

– Jamie, te rog!

Înainte să se poată stăpâni, Lottie și-a întins cu disperare mâinile și l-a apucat de jachetă.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Jamie s-a întors spre ea. Ochii stropiți cu punctișoare aurii s-au ațintit într-ai ei și, pentru o fracțiune de secundă, atât de repede încât era cât pe ce să nu o observe, o fulgerare de îngrijorare a trecut peste chipul lui.

– Am pierdut anul. Lottie a vorbit repede, înainte ca îngrijorarea lui să dispară. Noi credem că s-a umblat la notele mele, dar nu putem să spunem nimic despre asta, nu cu toată mass-media concentrată asupra noastră, și n-o să fiu primită înapoi la Rosewood dacă nu-mi dau din nou examenele. Dar…

Lottie și-a strecurat o mână în buzunar și a scos broșura legată manual, având pe copertă un iaz frumos cu nuferi, înconjurat de clădiri și pagode de lemn. Și, deasupra imaginii, un scris rotund, auriu, anunța numele școlii: Takeshin Gakuin.

– Oferă cursuri de pregătire fizică și creativă pe timpul verii. Dacă primești calificative suficient de bune, ele se adaugă la notele tale de la examenele pentru întregul an. Asta ar putea rezolva problema fără să fie nevoie să atragem atenția asupra situației. Lottie a simțit cum palmele ei transpirate din cauza agitației umezeau foile pe care i le întindea. A înghițit în sec și a continuat: Ellie vrea să urmeze cursul de kendo, și eu cred că o s-o ajute să-și recâștige încrederea în sine, dar avem nevoie să fii de partea noastră. Avem nevoie de tine atunci când le vom spune părinților ei.

Lottie avea impresia că citise informațiile despre școală de o sută de ori, iar cuvintele se înfipseseră în mintea ei ca niște rădăcini, trăgând-o dincolo de ocean.

Aflată la marginea oraşului Tokyo, în pădurea deasă de bambus Kiri Shinrin, care-şi ia numele de la ceţurile sale dese şi uşor mişcătoare care apar în mod misterios tot anul, Takeshin Gakuin se mândreşte cu superbul peisaj şi excelenţa academică. Considerată a fi o şcoală plină de secrete, Takeshin a fost întemeiată de Kou Fujiwara în 1650, în perioada Sakoku, atunci când intrarea sau ieşirea din Japonia era limitată strict de către Şogunatul japonez. Depăşindu-şi epoca, având un interes pentru alte culturi şi tradiţii, şcoala a devenit rapid cunoscută pentru pregătirea unor absolvenţi cu o forţă deosebită a minţii, trupului şi spiritului. Abia în anii 1800, când Japonia şi-a deschis graniţele pentru a îngădui comerţul cu Marea Britanie şi America, Takeshin a pus bazele relaţiei sale de durată şi reciproc avantajoase cu prestigioasa Rosewood Hall, creând renumita şcoală de vară. Acum, elevi din întreaga lume pot alege unul dintre excepţionalele cursuri de pregătire fizică sau creativă de la Takeshin şi pot participa la opt săptămâni de pregătire intensivă. Sperăm că cei care vor păşi în şcoala noastră vor pleca de aici

******ebook converter DEMO Watermarks*******

nu numai cu calificative excelente, dar şi cu o conştiinţă de sine mai puternică, şi care să îi poarte prin viaţă cu încredere şi pasiune.

– Japonia? Jamie i-a luat broșura din mână, cu o expresie la fel de rece ca aerul din jurul lor. Vreți să vă duceți la școala din *Japonia* parteneră cu Rosewood?

– Nu e așa de departe de Maradova; mi-aduc aminte că am citit undeva că cele două țări au multe relații comerciale, și nu e vorba doar de notele mele – sunt îngrijorată și pentru Ellie. Lottie încerca să-și păstreze vocea calmă și neutră. S-ar putea ca asta să fie exact lucrul de care avem nevoie noi toți.

– Noi? a privit-o el cu asprime.

– Da, *noi*. Poate că n-ai observat, dar nu suntem chiar în cea mai bună formă în acest moment.

Tensiunea se întindea între ei ca o funie trasă cu putere.

– Am fi Ellie și cu mine, tu, și poate Saskia și Anastacia, și…

– Nu, a zis el ferm, încercând să-i dea înapoi broșura, dar ea și-a strâns mâinile la spate.

– Nu?

– Trebuie să aplici pentru reexaminare. Nu poți să fugi de problemele tale, Lottie.

– Dar dacă Leviathan a avut legătură cu notele mele, ce i-ar împiedica să o facă din nou?

Scrisul caligrafic de pe broșură a tremurat în pumnul lui Jamie când și-a dat seama că Lottie nu avea de gând să renunțe la această hotărâre.

– Ai promis că dacă te înving în cursă n-o să-mi mai ceri niciodată o favoare.

Lottie nu mai avea niciun argument. În tăcerea înghețată, a luat înapoi broșura, simțind cum durerea din genunchi și din mușchi și juliturile de pe corp încep să zvâcnească. Eșuase.

– Ascultă, Lottie, tu nu înțelegi implicațiile acestui lucru. Japonia e… Jamie a înghițit în sec și s-a uitat la ceața cenușie care-i înconjura. Regele Alexander și fratele lui au un trecut acolo. Japonia este locul unde a fugit unchiul lui Ellie după ce a fost exilat.

În mintea ei s-au ivit niște ochi verzi scânteietori. Portretul acelui bărbat, agățat pe peretele pe lângă care treceau de câte ori ieșeau din palat, o amintire

******ebook converter DEMO Watermarks*******

întunecată a tradiției maradovane și a ceea ce ajungea cel care o încălca. Era o viață pe care Ellie nu trebuia să o urmeze niciodată.

A deschis gura să spună ceva, când o voce ascuțită i-a strigat. Lottie a ridicat privirea și l-a văzut pe Simien Smirnov, cu neliniștea întipărită pe chip. Smirnov – de obicei atât de șiret și calculat – părea îngrijorat.

– Miss Pumpkin, domnule Volk, a strigat din nou din capul scărilor de piatră. Gâfâia, ca și cum alergase. Mă tem că sunteți solicitați în Salonul de Est cu Ecrane, alături de rege și de regină.

Lottie nu s-a putut abține să nu se uite la Jamie, în speranța că el ar putea ști ce se petrecea, dar și el părea la fel de nedumerit ca ea.

În vreme ce-l urma pe Simien în tăcere prin palat, Lottie își simțea medalionul cu lup săltându-i pe piept la fiecare pas pe care-l făcea pe pardoseala de marmură.

Era răvășită, cu genunchii juliți și părul ciufulit. Simplul gând că avea să-i vadă pe părinții lui Ellie o făcea să vrea să se facă mică. O parte din ea era îngrijorată că Ellie mărturisise deja totul despre examenele pierdute, dar în vreme ce Simien îi conducea către încăperea cu ecrane, sprânceana de deasupra ochiului său de sticlă zvâcnea de îngrijorare, și curând a devenit limpede că era ceva mult mai grav de-atât.

Ușile duble s-au deschis cu un scârțâit și o lumină albastră încețoșată venită de la un ecran de pe perete a plutit deasupra podelei acoperite cu un covor roz.

Primul lucru pe care l-a observat Lottie a fost că fiecare membru al familiei Wolfson își purta medalionul cu lup. O dovadă de solidaritate. O reafirmare a faptului că dacă-l purtai însemna că făceai parte din familie. Ar fi trebui să se simtă liniștită că avea în spatele ei o haită întreagă, dar ochii scânteietori ai lupilor cuibăriți la baza gâtului fiecărei persoane au părut dintr-odată hulpavi, gata să o înfulece.

Un alt lucru pe care l-a observat Lottie a fost prințesa ei. Așezată într-un jilț vechi de catifea care părea uriaș față de ea, Ellie arăta mică și pierdută în mijlocul lui, mai bolnavă ca niciodată. Mama și tatăl ei stăteau mai departe, nemișcați ca niște statui, în spatele canapelei. Arătau frumoși într-un fel glacial, chiar și sub umbra întunecată ce se întindea peste ei de la coloanele care mărgineau încăperea. Parfumul scump al reginei se amesteca stânjenitor cu ușoara duhoare a vomei lui Ellie.

– Lottie. Regina Matilde a încercat să schițeze un zâmbet de scuză. Am
******ebook converter DEMO Watermarks*******

primit niște vești proaste. Credem că e mai bine ca tu, Eleanor și Jamie să vedeți asta împreună.

Ca și cum ar fi primit un semnal invizibil, Simien s-a apropiat de Nikolai lângă biroul imens din colț, unde se strecura o șuviță de lumină printre draperiile trase și îi trasa conturul. A apăsat pe un buton de sub birou și ecranul agățat pe perete a prins viață.

– „Îmi este foarte clar că tot ce doresc acești copii este atenție și a venit timpul să-i ținem în frâu."

Lottie a simțit un gust amar.

Aimee Wu, cu zâmbetul ei plăcut înșelător, era la știri, discutând despre interviul lor neașteptat de la porțile școlii Rosewood Hall, dar lui Lottie i se părea că își asculta propriul discurs funerar.

– „O formulă secretă care controlează mințile oamenilor? O societate malefică?" Aimee a zâmbit din nou, clătinând din cap cu milă. „Totul mi s-a părut o aiureală. M-am bucurat să am în sfârșit șansa de a sta de vorbă față în față cu prințesa. Sau, așa cum îmi place mie să-i spun, capul răutăților în această operațiune."

Pe ecran a apărut o imagine tremurată a lui Lottie, care își căuta cuvintele, ascunsă pe jumătate de Samuel, în vreme ce încerca să răspundă tirului de întrebări. Imaginea fusese editată, ca s-o facă să pară confuză și obosită. Apoi Lottie s-a privit spunând cel mai rău lucru posibil.

– „... adică eu și prietenii mei de la Rosewood, iar Leviathan a găsit formula, deoarece noi am descoperit cheia către ascunzătoarea ei…"

Lottie și-a amintit că rostise acele cuvinte, dar fuseseră niște răspunsuri la două întrebări distincte. Felul în care suna acum părea că găsiseră cheia împreună, că ea și prietenii ei *și* Leviathan acționau *împreună*.

Totul se învârtea în jurul ei. Simțea un aer nădușitor și mirosul acriu al propriei transpirații, dar și o presiune enormă care o apăsa, tăindu-i răsuflarea.

– Credeam că i-ați împiedicat să filmeze, a spus Jamie, cu o voce calmă.

– N-am putut să fim siguri, a răspuns Nikolai, frecându-și bărbia nerasă.

Și-au îndreptat din nou atenția către ecran, unde reapăruse Aimee Wu.

– „Era total confuză", spunea ea. „Chiar s-a împiedicat când a intrat în școală."

Apoi a apărut o imagine cu Lottie întinsă pe jos, cu fusta mototolită. Umilința era ca un vătrai încins care o împungea în stomac, urmată de ceva

******ebook converter DEMO Watermarks*******

mult, mult mai rău: o imagine mărită, luată prin porțile aurii de la Rosewood, cu Lottie și Ellie, uitându-se înapoi peste umăr la parada de ziariști din spatele lor. O băgaseră în mod oficial și pe Ellie în toată tărășenia asta.

– „Prințesa – cu o prietenă apropiată, care, dacă mă întrebați pe mine, pare să aibă o influență proastă asupra ei.“ Aimee a oftat – adânc, cu regret, de parcă nu avea încotro și chiar trebuia să spună următoarele cuvinte: „Cred că oamenii au dreptul să cunoască adevărul...“ Apoi a făcut o pauză și, cu privirea ațintită la cameră, a rostit întrebarea finală, ucigătoare: „Vă întrebați care este adevărul?“ Și așa cum privea ea direct în obiectivul camerei, Aimee părea să-i vorbească direct lui Lottie, tocmai în Maradova. „Adevărul e că acești copii răsfățați sunt niște mincinoși. Acest grup malefic Leviathan ar putea fi mai aproape decât credem noi.“

Privirea urâtă, amenințătoare a lui Aimee a dispărut când regina Matilde a oprit reportajul. Tăcerea care a urmat nu i s-a părut liniștitoare lui Lottie.

Ellie a fost prima care a vorbit.

– Stai puțin, nu înțeleg. Spune că mințim, sau că acționăm împreună cu Leviathan?

– Au lăsat-o intenționat în aer; vor merge mai departe cu orice poveste care place publicului.

Jamie vorbea nonșalant, dar cumva asta făcea ca totul să pară și mai scăpat de sub control.

– De ce ar… Nu înțeleg, eu…

Lottie a trebuit să tragă adânc aer în piept pentru a încerca să se calmeze, dar asta nu a ajutat-o; i se părea că nu are suficient aer. Asta era treaba ei, să-i facă pe oameni să o placă și să aibă încredere în prințesa Maradovei. Dăduse greș.

– Astea au fost faptele reale. Toată lumea ne-a crezut. Sunt faptele reale!

– Ei schimbă realitatea, a replicat Jamie.

– Nu poți deforma pur și simplu realitatea, a izbucnit Ellie, cu pumnii strânși.

Dacă Jamie se împotrivea furtunii, Ellie *era* furtuna.

Regele și-a dres glasul și a pus o mână pe umărul fiicei sale.

– Când oamenii sunt speriați, ei sunt dispuși să creadă ce li se potrivește cel mai bine.

Blândețea din vocea lui era neașteptată.

– Din păcate, se pare că vestea existenței unei formule necunoscute și a unei
******ebook converter DEMO Watermarks*******

societăți malefice este prea neplăcută; e mai convenabil ca oamenii să creadă că e ceva ce pot ține sub control, ca un grup de adolescenți cu probleme.

Un ciocănit politicos la ușă le-a atras atenția tuturor și Simien s-a grăbit să o deschidă; Midori și Edwina au apărut în prag, citindu-li-se pe față că n-aduceau vești prea bune. Murmurele șoptite au răsunat în încăperea aurită și, deși părea imposibil, Nikolai Olav a devenit și mai grav și serios.

– În jurul palatului au parcat camionetele mass-mediei; nu pot intra, dar va trebui să organizez măsuri de securitate mai severe.

– Deci, ce facem? Jamie și-a îndreptat umerii. Cred că cea mai bună măsură e să ducem fetele cât mai departe posibil de toată tevatura asta. Dar în așa fel încât asta să nu fie văzută ca *fugă*.

– Da, sunt de acord. Micuțul nostru Dovlecel ar trebui să stea departe de reflectoare, cel puțin până când lucrurile se liniștesc.

Regina a venit lângă Lottie și a mângâiat-o pe obrazul ei trandafiriu.

„Departe…“

Lottie s-a uitat la Ellie și s-a bucurat să vadă că același gând îi trecea și ei prin minte. Totul părea să se așeze cum nu se putea mai bine. Lottie trebuia să meargă la Takeshin Gakuin pentru a-și salva locul de la Rosewood, și cel mai bine era să o facă fără să atragă atenția asupra notelor ei dezastruoase. Ultimul lucru de care aveau nevoie era curiozitatea mass-mediei.

– Maiestatea Voastră, a spus Lottie, făcând o plecăciune adâncă, trebuie să vă împărtășim o altă problemă, dar înainte să o facem, îngăduiți-mi, vă rog, să vă ofer soluția noastră atât la situația prezentă, cât și la cea pe care urmează să v-o spunem. În vreme ce băga mâna în buzunar pentru a scoate broșura, Lottie a aruncat o privire către Jamie. Trebuia să facă asta, indiferent de ce credea el. Maiestatea Voastră, a continuat ea, trebuie să mărturisesc că notele de la examenele mele nu au fost la înălțimea standardelor de la Rosewood. A înghițit cu greu; nu avea cum să evite asta. Noi credem că s-a umblat la rezultate. Dar neavând nicio dovadă și pentru că ne temem să atragem atenția, nu avem altă soluție decât să încercăm să îndreptăm situația cât mai discret posibil. Lottie a continuat să vorbească repede, nevrând să fie întreruptă până nu spunea tot ce avea de spus. Cu îngăduința dumneavoastră, eu cred că cel mai bun lucru pe care-l putem face ar fi să urmăm cursurile unei școli de vară parteneră cu Rosewood. Nu numai pentru a-mi îndrepta eu notele, dar și pentru a ne îndepărta de mass-media și de a avea un răgaz.

– M-am uitat la cursuri. Ellie a preluat acum discuția, iar Lottie s-a dus

******ebook converter DEMO Watermarks*******

lângă ea și a luat-o de mână, în semn de solidaritate. Școala asta mă va ajuta să-mi întăresc încrederea în mine după tot ce s-a întâmplat în anul care a trecut.

Ultimele ei cuvinte s-au pierdut într-o nouă criză de tuse și și-a tras mâna pentru a-și acoperi gura. Era clar că Ellie avea nevoie de recuperare undeva departe, foarte departe.

Un mușchi a zvâcnit în maxilarul regelui. Lottie nu putea decât să se întrebe ce gânduri cumplite legate de fratele lui mai mare tocmai îi stârnise cu cuvintele ei.

– Takeshin, a spus el încet, uitându-se la broșură.

Cu un oftat, s-a întors cu fața către perete, iar umbra lui se lungea cu fiecare pas cu care se îndepărta de ei.

Cel mai ciudat dintre toți se purta regina. De obicei atât de calmă, fața ei devenise rigidă, ca și cum încremenise în loc.

– Cunosc acea școală, a spus în cele din urmă regele, oprindu-se câțiva pași mai încolo, cu spatele la ei. I-am urmat cursurile eu însumi, într-o vară.

Ellie și Lottie au schimbat o privire surprinsă. Lottie știa că cele două țări aveau legături economice, iar Jamie spusese că fratele regelui fugise în Japonia, dar nu se așteptase să mai existe o legătură mult mai promițătoare.

– Minunat! a exclamat regina melodios, și fața i s-a luminat din nou, ca și cum nimic neobișnuit nu s-ar fi întâmplat. Avem un fost elev printre noi. Sunt sigură că asta vă va fi de folos în procesul de aplicare.

– Adică, putem merge? a întrebat Ellie, aproape nevenindu-i să creadă.

Regele și-a întors încet capul și Lottie și l-a închipuit rotindu-se complet, la fel ca cel al unei bufnițe, doar că el s-a oprit și ochii de tăciune s-au ațintit într-ai ei.

– Vom începe pregătirile, a spus el.

Lottie a avut nevoie de un moment pentru a înțelege că reușiseră și a trebuit să se abțină să nu bâlbâie ceva, uluită.

Cuvintele regelui ar fi trebuit să fie o ușurare, dar familia regală maradovană era plină de secrete. Și era posibil ca Lottie tocmai să fi descoperit încă unul.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

6

Trăgându-și șapca mai jos peste față, Lottie se simțea ca un spion. Totul se întâmplase atât de repede, încât îi era greu să stea cu picioarele pe pământ – la propriu. Din capitala Maradovei, din aeroportul internațional St Krystina, până pe aeroportul Haneda din Tokyo erau aproape patru ore. Doar patru ore în care să scape de zarva de acasă. Părea prea frumos pentru a fi adevărat.

Li se spusese că la sosire se puteau aștepta la o primire ospitalieră din partea directorului școlii, Nobuo Chiba – un privilegiu special pentru prințesă.

– Sper că el nu ține niciun curs, a spus Ellie, privindu-i fotografia aflată pe ultima pagină a broșurii, în timp ce treceau prin punctul de control.

Profesorul Croak, directorul de la Rosewood, era măcar capabil de câte un zâmbet din când în când. Nu era absolut nimic *zâmbitor* în chipul domnului Chiba, cu părul lui cenușiu-închis și ochelarii fără rame.

– Poate că pare rău, dar ne salvează. Lottie putea accepta puțină răutate dacă asta le era de folos. Și, pe urmă, cred că noi știm că o carte nu se judecă după copertă, nu?

– Ai dreptate, a zâmbit Ellie. Adu-mi aminte să-i mulțumesc când ajungem.

Mulți oameni răcesc în avion, dar lui Ellie răceala aproape îi dispăruse complet, trupul ei devenind tot mai puternic pe măsură ce se apropiau de Takeshin. Lottie se bucura să vadă că luaseră hotărârea corectă, cel puțin pentru Ellie.

Acum, că se întâmpla cu adevărat, acum, că ajunsese în Japonia, Lottie și-a lăsat nerăbdarea și încântarea să-i înnoade stomacul, o senzație pe care o cunoștea prea bine, căci era aceeași pe care o avea când se îndrepta către Rosewood Hall. Singura problemă era că toți ceilalți elevi de la Takeshin își aleseseră deja cursurile. Lottie fusese asigurată că-și putea alege și ea atunci când ajungea acolo, dar tot simțea că asta n-avea să fie deloc ușor.

– Putem să fim atenți pe unde mergem, vă rog?

Acestea erau primele cuvinte pe care le rostise după mult timp Jamie, tonul lui exprimând clar ce părere avea despre această excursie.

Lottie își amintea ce spusese el despre cum fugea ea de probleme, de parcă nu putea să accepte realitatea. Dar, privind acum pe fereastră Tokyo-ul, la

******ebook converter DEMO Watermarks*******

fluxul luminilor de neon care curgeau asemenea unui sânge electric, totul i se părea foarte real. Ea nu fugea de nimic; avea nevoie să facă asta pentru a rămâne acolo unde era, în locul ei de drept de la Rosewood.

Când au ieșit în holul principal, nu a fost greu să le vadă pe Saskia și Anastacia. Încercările lor de a trece neobservate mai degrabă atrăgeau atenția asupra lor. Un aer de celebritate le înconjura, la care contribuia alegerea unor ochelari de soare imenși și a unor coafuri șic, voit ciufulite. Arătau senzațional.

Ellie a zâmbit ironic.

– Bănuiesc că nu le-a spus nimeni că trebuie să fim discreți.

Lottie a dat să le strige, când un țipăt ascuțit a oprit-o și s-a simțit ridicată într-o îmbrățișare ce venea la pachet cu un iz de zahăr pudră.

– Mă bucur așa de mult că sunteți aici! Lola a îndepărtat-o puțin pe Lottie de ea și a continuat să zâmbească larg, cu părul ei blond-alburiu ascuns sub o șapcă galbenă. Asta o să fie cea mai grozavă vacanță dintotdeauna!

Fratele ei Micky stătea în spate, ca de obicei, cu buzele lui roșii-cireașă zvâcnind în jurul acadelei sale și schițând un zâmbet. Saskia și Anastacia fuseseră niște candidate evidente pe care să le invite în excursie, căci Saskia trebuia să-și îndrepte notele pentru a i se îngădui să se întoarcă la Rosewood. Dar includerea Lolei și a lui Micky fusese ideea lui Lottie. Trecuseră prin atât de multe în ultimul an, cu boala tatălui lor și infiltrarea celor din Leviathan în fabrica familiei. La fel ca Ellie, aveau nevoie de o schimbare în viața lor de zi cu zi.

– Sunteți OK? După… povestea cu ziariștii?

Era greu să-și dea seama cum putea numi acel incident, și Lottie încă nu îi văzuse urmările.

Fețele gemenilor s-au strâmbat și Lola și-a dat ochii peste cap.

– Hai să nu vorbim despre chestia aia aici, vă rog, a spus ea. Asta trebuie să fie o evadare de la toate problemele, da?

L-a luat de mână pe Micky și au pornit către ieșire.

Lottie a aruncat o privire spre Jamie și expresia de pe fața lui arăta limpede ce gândea. „Nu poți să fugi de problemele tale.“

Jamie a dat din cap către celălalt partizan, nu foarte respectuos și cu un gest clar de avertizare.

– Saskia.

Blestemând ochelarii de soare uriași ai Saskiei, Lottie și-a dorit să poată citi
******ebook converter DEMO Watermarks*******

ce gândea fosta lor dușmană.

Pe fața lui Ellie a apărut un zâmbet larg și ea și-a lăsat rucsacul pe podea pentru a-și arunca brațele în jurul Anastaciei într-o îmbrățișare strânsă. Lottie credea că o s-o sufoce, dar Anastacia s-a desprins din brațele lui Ellie și a zâmbit.

– M-oi fi bătut tu la campionatul de scrimă, dar kendo e un joc total diferit, a avertizat-o ea pe Ellie, glumind doar pe jumătate.

Lottie a simțit un val de bucurie copleșind-o când și-a privit grupul. Șapte elevi de la Rosewood Hall, din toate cele trei case, gata să pornească într-o aventură cu totul nouă. A îndrăznit să spere, chiar dacă numai pentru o clipă, că s-ar putea de fapt ca totul să fie în regulă.

Au fost întâmpinați cu ospitalitate de cealaltă parte a porților de la terminal, așa cum li se promisese. Aeroportul era o imagine minunată a Japoniei și a tot ceea ce-i aștepta acolo. Coridoarele aeroportului erau decorate astfel încât să arate ca străzile din centru, cu restaurante *ramen* mici și aglomerate și magazine cu suveniruri cu perdele *noren* roșii fluturând în dreptul intrării. O scară mare ducea la un pod de lemn care acoperea zona pasajelor din terminale, cu o grădină de cireși în floare falși care creșteau sub el, și în rânduri ordonate, în jurul lor, lampioane acoperite cu o caligrafie neagră luminau aleile cu o strălucire caldă, de bun venit.

– E cel mai uluitor loc din lume! a șoptit Lottie.

Lola și Micky au privit-o nedumeriți, iar ea a avut nevoie de un moment ca să-și dea seama de ce.

– Lottie, tu n-ai mai fost niciodată în Tokyo? Credeam că Maradova și Japonia fac afaceri împreună!

– O măsură de prevedere pentru siguranță, a intervenit repede Jamie, aruncându-i lui Lottie o privire de avertisment. Ieșim foarte rar din țară, chiar și în vacanțe.

„Lola și Micky încă nu știu că tu nu ești adevărata prințesă“, s-a certat în gând Lottie fiindcă păruse atât de uluită. Nu putea să nu se gândească ce ciudat era că ea venea dintr-o lume atât de diferită față de prietenii ei de la Rosewood – ah, de-ar ști ei…

– Ei bine, a continuat Lola, o să-l adori. Atâtea cafenele și magazine drăguțe!

– Și toată lumea e politicoasă și au cele mai bune dulciuri, a adăugat Micky.

Și tocmai atunci au trecut pe lângă un magazin roz puternic luminat, plin cu

******ebook converter DEMO Watermarks*******

bomboane colorate. Lottie era atât de fermecată de minunatele culori pastel, încât a fost cât pe ce să nu-i observe pe cei trei bărbați din fața ei.

Aceștia o priveau fără să clipească, îmbrăcați în costume negre, caschete și mănuși albe. Unul dintre ei ținea un carton pe care scria LOTTIE PUMPKIN ȘI INVITAȚII SĂI, cu o inimioară albastră într-un colț, în total dezacord cu chipurile lor serioase. Lângă ei stăteau alte trei persoane, printre care și directorul Chiba. Era un comitet de primire redus, nimic exagerat.

– Bine ați venit, elevi de la Rosewood, prințesă! a spus directorul pe când Lottie îl saluta cu o plecăciune. Numele meu este Nobuo Chiba – dar vă rog să-mi spuneți Chiba *Sensei*. Mă bucur să vă cunosc.

Lottie a dat mâna cu el, dar nu s-a putut abține să nu se uite în stânga lui, unde se afla cea mai frumoasă fată pe care o văzuse vreodată. Totul la ea era fascinant, ca un apus de soare magnific. Părul ei era atât de întunecat și de lung, încât arăta ca o cascadă ce se revărsa pe spatele ei.

„Păr negru ca pana corbului…“ Aceste cuvinte dintr-un vechi basm i-au venit în minte lui Lottie.

Gura roșie a fetei s-a arcuit într-un zâmbet de bun venit în vreme ce și-a lăsat privirea în jos cu o mică plecăciune, în semn de salut politicos. Văzând-o stând în fața lui Ellie, Lottie a avut o senzație de amețeală inexplicabilă, ca un soi de déjà-vu.

– Aceasta este nepoata mea, Sayuri Chiba, a spus directorul. Locuiește cu mine și îmi dă o mână de ajutor la programele noastre de vară. Vă va ajuta bucuroasă dacă vreunul dintre voi aveți nevoie de ea.

„Sayuri.“ Lottie a repetat numele în gând.

Ellie și-a potrivit rucsacul pe umeri și s-a înclinat.

– Eu sunt Ellie.

Sayuri a ridicat capul, fluturându-și genele grele pentru a da la iveală niște ochi la fel de întunecați și de limpezi ca cerul nopții plin de stele.

– Mă bucur să vă cunosc pe toți, a răspuns ea, și fiecare silabă părea un fulg ce plutea în aer.

Chiba *Sensei* a dat din cap și a arătat în cealaltă parte.

– Iar el este partizanul ei, Haruki Hinamori. Și el ne va ajuta în timpul verii.

Băiatul înalt aflat de cealaltă parte a directorului s-a înclinat în vreme ce era prezentat. Părul lui era un smoc pufos arămiu în vârful capului, cu buclișoare îndreptate în toate direcțiile care îi aminteau lui Lottie de lâna oilor. Ochelarii pătrați cu o ramă cafenie groasă îi scoteau în evidență ochii ciocolatiu-închis,
******ebook converter DEMO Watermarks*******

iar obrajii lui erau pătați de pistrui. Într-un contrast total cu severul și seriosul Jamie, părea prietenos și relaxat. Rămânea însă un mister cum de ajunsese să fie partizan.

– Vă rog, spuneți-mi Haru. A întins o mână – nu spre Lottie, ci spre Jamie. Tu trebuie să fii Jamie – e o onoare și o plăcere să avem aici un alt partizan.

Se simțea o apropiere neașteptată în felul în care rostise numele lui Jamie, și Lottie s-a întrebat îngrijorată cum avea să reacționeze partizanul lor la o asemenea atenție.

Jamie i-a luat mâna, dar cu o ezitare evidentă, și Lottie a simțit o undă de șoc atunci când degetele lor s-au atins.

– Mă bucur să vă cunosc pe toți, a spus Jamie.

Saskia și-a dres glasul sonor și și-a pus o mână în șold cu o sclipire amuzată în ochi.

– Partizani – la plural, o să vezi.

– Ah, da, *partizani*. Haru i-a aruncat un zâmbet leneș care însă a șovăit când ea și-a spus numele. Bună, Saskia!

În vocea lui s-a simțit un tremur abia perceptibil, și Lottie a presupus că auzise de trecutul interesant al Saskiei. Spera că nu avea să fie o problemă.

Trei mașini negre i-au purtat prin oraș în toiul nopții, alunecând pe străzi micuțe luminate de felinare și de reclamele luminoase, de neon, ale firmelor. Era ca un caleidoscop, cu senzații efervescente care creșteau și dispăreau pe măsură ce treceau mai departe. Cu puțin înainte de miezul nopții au ajuns la Takeshin, unde au găsit tot ce scria în broșură: un refugiu tăcut și liniștit – o lume diferită de energia urbană strălucitoare și agitată a metropolei.

Când au trecut prin porțile negre de fier, de unde începea aleea, au fost întâmpinați de ceață. Rosewood Hall era despărțit de restul lumii prin ziduri de piatră ce lăsau locul pădurii care-i dăduse numele, Rose Wood, dar Takeshin era separat de străzile aglomerate doar prin pădurea deasă de bambus care creștea de jur împrejur. Dacă priveai cu ochii mijiți, ceața se transforma în siluete subțirele care se strecurau printre copaci.

– Arată ca niște fantome, a șoptit Ellie. Gata să ne bântuie.

– Sau poate să vegheze asupra noastră, a sugerat Lottie.

Curând au fost conduși spre camerele lor. Și-au scos pantofii în fața ușilor glisante și și-au strecurat picioarele în niște papuci pufoși. Fetele au fost invitate să o urmeze pe Sayuri, care pășea tăcut pe *tatami,* în vârful picioarelor,

******ebook converter DEMO Watermarks*******

ca să nu trezească elevii care deja dormeau. Amintirea momentelor în care se furișase prin Rosewood cu prietenii ei în întuneric a săgetat-o pe Lottie, însă dorul de căminul ei s-a transformat rapid într-o hotărâre fermă. Trebuia să reușească la școala de vară și să-și îndrepte notele; era singura modalitate prin care putea rămâne la Rosewood.

Haru i-a condus pe Jamie și Micky în camera lor, pe care urmau să o împartă cu un elev din China al școlii de vară și unul de la Takeshin. Saskia, Anastacia și Lola au fost instalate în aceeași cameră, iar Lottie și Ellie au ajuns într-o cameră pe care aveau să o împartă cu Sayuri și colega ei de cameră, care acum dormea dusă, cu fața acoperită de o mască de ochi roz și cu părul albastru.

– Sper că ți se vor părea confortabile aceste saltele, prințesă, a șoptit Sayuri în vreme ce se instala pe propria saltea, după ce se pregătiseră toate de culcare. O să vă ducem mâine pe tine și prietenii tăi într-un tur exclusiv al școlii. Abia aștept să văd ce cursuri alegi. *Oyasuminasai!*

Funigeii din vocea ei au plutit încet către podea și încăperea a devenit întunecată.

– Pare drăguță, a șoptit Ellie cu sarcasm.

Lottie a aruncat o ultimă privire către locul care urma să fie casa lor în următoarele opt săptămâni. Dincolo de ușa glisantă auzea corul insectelor nocturne, iar printr-o crăpătură îngustă o așchie de lună arunca o dungă strălucitoare de lumină peste masa joasă de lemn din mijlocul încăperii. S-au ghemuit pe saltelele pufoase pentru prima lor noapte într-o lume nouă și necunoscută, care cumva amintea de Rosewood. Simțindu-se în siguranță în culcușul ei cald, Lottie s-a întrebat cum fusese primit aici tatăl lui Ellie.

În vreme ce pleoapele i se închideau, simțindu-și trupul istovit după lunga călătorie, Lottie plutea undeva între somn și trezie. Suspendată în acel loc special, așteptând ca visele să pună stăpânire pe ea, Lottie a fost sigură că a auzit o pisică mieunând ușor de dincolo de ușa camerei, și suna ca un bun venit.

6

******ebook converter DEMO Watermarks*******

– E șase jumătate dimineața, a gemut Ellie, cu vederea încețoșată încă de somn.

– Da?

Sayuri o privea lung de pe platforma de vizavi. Era deja îmbrăcată în bluza cu guler de marinar, de culoarea mierii, și fusta plisată ciocolatie, care reprezentau uniforma de la Takeshin Gakuin. Arăta incredibil în culorile pământului care-i scoteau în evidență ochii întunecați. Chiar și să o privească doar o deranja pe Ellie, căci ținuta elegantă a lui Sayuri îi amintea într-un fel supărător de starea de rău fizic pe care o simțise în ultimul timp.

– *Da!* a spus Ellie cu indignare. Și e prea devreme pentru orice ființă umană normală.

A dat să se întindă la loc, când o pernă a zburat din cealaltă parte a camerei și a lovit-o în față.

– Hei!

Ellie a țâșnit din nou în sus și Lottie s-a ridicat și ea în sfârșit în capul oaselor. Dar nu Sayuri era cea care aruncase perna. Lângă ea, cu mâinile în șolduri, stătea misterioasa lor colegă de cameră. Fata nu avea mai mult de 1 metru 50; era posibil chiar să fie mai scundă decât Binah. Părul albastru-movuliu îi înconjura fața rotundă într-un bob ondulat perfect, tăiat deasupra urechilor. Dar ceea ce sărea în ochi la o primă vedere era micuța inimă albastră pe care și-o desenase ca o aluniță lângă sprânceana ei stângă.

Inima albastră de pe indicatorul de bun venit.

Așternuturile ei erau și ele albastre, mai exact cu pinguini albaștri, iar deasupra lor ședea un pinguin albastru de pluș care-i amintea lui Ellie de Domnul Truffles (închis încă în bagajul lui Lottie).

– *Yamete kudasai!* a mârâit ea în japoneză. Nu vorbi așa cu Sayuri!

Ellie a încremenit, șocată, iar Lottie s-a abținut să nu râdă.

– Acum, scoală-te! a ordonat fata. *Hayaku kudasai!*

Și, înghițindu-și iritarea, Ellie s-a ridicat.

Ea și Lottie au fost lăsate singure pentru a se îmbrăca în uniforma școlii care le fusese dată, și Ellie a avut nevoie doar de câteva minute pentru a-și da seama că Lottie se holba la ea.

– Ellie, ești bine?

– Daaa, ce? Sunt bine.

Ellie și-a tras tricoul peste cap și imediat s-a încurcat în el.

– Vrei să vorbești despre asta?

******ebook converter DEMO Watermarks*******

– Nu, s-a răstit Ellie, scoțând brusc capul din tricou. Adică, scuze, nu. Totul e-n regulă, zău! Doar agitația din prima zi.

Lottie și-a arcuit buzele într-un zâmbet neconvins, dar nu a insistat.

– O să fim bine! a asigurat-o.

Ellie i-a zâmbit și ea, deși n-a putut să nu-și spună că exact grijile lui Lottie pentru ea o aduseseră pe prietena ei în această situație.

În vreme ce se îndreptau spre restul grupului, era limpede pentru toată lumea că Ellie nu se simțea absolut deloc în largul ei în uniformă, căci trăgea mereu de marginea fustei, de parcă ar fi înțepat-o.

– Urăsc uniforma asta stupidă, a bombănit ea când au ajuns la locul de întâlnire de lângă altarul pisicii.

Celelalte două fete de la Rosewood așteptau deja între cele două statui de piatră cu pisici, înalte și cercetătoare pe piedestalurile lor roșii. Anastacia și Lola arătau enervant de bine în uniformă. Și Lottie arăta grozav, dar pe Ellie nu o deranja asta atât de mult, cel puțin nu spunea.

– Se pare că și ea te urăște! a chicotit Saskia, arătând către tricoul lui Ellie, pe care torsul ei prea lung îl făcea să-i dezvelească abdomenul; în același timp, îi cădea peste umeri, fiind deopotrivă prea mare și prea mic.

Ellie a refuzat să râdă, și fața Saskiei s-a îmblânzit.

– Stai liniștită, a șoptit ea, o să le cer mai târziu pentru noi niște uniforme de băieți.

Era greu de spus dacă Saskia glumea sau nu și, mai important, nici măcar nu era sigură dacă o să aibă voie să facă asta. Au venit și băieții, și Haru, cu Sayuri și fata furioasă cu păr albastru în urma lor. Ellie a reușit să ridice capul la timp pentru a prinde privirea lui Jamie; se simțea o urmă de ezitare în ochii lui, ca și când nu ar fi fost sigur de ceva. Într-un moment de compasiune, ea a ridicat o sprânceană parcă voind să afle ce s-a întâmplat, un gest mărunt, dar la care spera ca el să răspundă, însă Jamie doar a clătinat din cap și s-a uitat în altă parte.

Lottie își făcea griji pentru Ellie. Era greu să-și dea seama ce se întâmpla exact, dar o cunoștea suficient de bine pentru a ști că era ceva în neregulă. Din păcate, nu putea face nimic în acel moment, așa că a preferat să admire și pe timp de zi uluitorul peisaj al școlii.

Takeshin era mai mică decât Rosewood și mult mai adunată. Centrul școlii era clădit în jurul unui iaz mare acoperit cu nuferi înfloriți, cu pești koi mari și dolofani înotând în apa de smarald. Aerul dulce și cald o făcea pe Lottie să-
******ebook converter DEMO Watermarks*******

și imagineze că se află la vechea brutărie a mamei sale, mușcând cu poftă dintr-un pateu proaspăt scos din cuptor. Au traversat poduri cu balustrade vopsite în roșu și cu ornamente de bronz care făceau legătura între diversele clădiri. Peste tot erau înconjurați de bambuși, care aruncau umbre în jurul lor.

Școala era tăcută și nu se auzeau decât insectele invizibile care cântau crâmpeie de melodii. I-au urmat cu toții pe Sayuri, Hari și pe fata cu păr albastru, care părea dintr-un cu totul alt peisaj. Lottie își aducea aminte de prima dată când pășise prin Rosewood Hall, când se temuse că în orice clipă se putea trezi pentru a descoperi că totul nu fusese decât un vis, doar că de data asta nu pentru ea însăși își făcea griji, ci pentru Ellie.

– Aceasta este sala de mese folosită în timpul cursurilor noastre de vară. Sayuri i-a dus într-o altă clădire mare, din lemn întunecat, unde oameni cu șorțuri umblau de colo colo agitați. Aici puteți lua micul dejun în fiecare zi între șapte și opt…

– Stai, stai! a întrerupt-o Ellie și Lottie a simțit furnicături în tot corpul. Vrei să zici că trebuie să ne trezim atât de devreme, chiar și când nu avem cursuri?

Fata cu părul albastru a îngăimat ceva în japoneză, la care Haru a făcut ochii mari. Lottie și-o și imagina cu limbajul ei colorat.

– Așa cum a spus într-un mod politicos Miko-*san*, a răspuns Sayuri, zâmbind calmă și arătând către colega ei de cameră, cât timp veți sta cu noi va trebui să vă adaptați la obiceiurile noastre. N-ar trebui să fie dificil pentru un elev de la Rosewood, nu?

Ellie a părut că vrea să mai adauge ceva, mijind ochii într-un fel pe care Lottie l-a recunoscut prea bine, și a cuprins-o panica.

– Da… sigur că nu e nicio problemă, a spus repede Lottie, așezându-și pe față cel mai îndatoritor zâmbet al ei.

– Excelent! Atunci hai să ne continuăm turul!

– Trebuie să te porți mai frumos cu Sayuri, i-a șoptit Lottie lui Ellie.

– Încerc, i-a răspuns ea, frecându-și fruntea.

Dar Lottie nu era prea sigură de asta. Ce o făcea pe Ellie să se poarte așa? Nu voise ea să vină în Japonia? Poate că fizic se simțea mai bine, dar era limpede că în ea zăcea un rău mai subtil. Lottie nu putea decât să spere că Takeshin avea s-o ajute.

Cea de-a doua zonă pe care au vizitat-o a fost *onsen* sau „izvorul cald“. Era un bazin mare cu apă fierbinte, încălzit subteran și cu un gard de lemn care
******ebook converter DEMO Watermarks*******

separa zona pentru fete de cea pentru băieți.

– Deci facem baie împreună? a întrebat Anastacia, vădit îngrijorată.

– Băile nu sunt pentru spălare, a explicat Sayuri. O să faceți asta la dușuri. Astea sunt pentru relaxare. Și da, facem baie împreună.

– Deci e ca un fel de piscină? a întrebat Micky.

– Da, a răspuns Haru, dar fără costume de baie. De aceea există peretele despărțitor.

Obrajii lui Lottie s-au îmbujorat la gândul de a fi atât de expusă printre oameni pe care nu-i cunoștea prea bine. Când ochii ei i-au întâlnit pe ai lui Miko, cealaltă fată a zâmbit afectat, în mod clar dându-și seama la ce se gândea Lottie.

Următoarea încăpere în care au intrat era *dojo*-ul, la care se ajungea urcând pe niște trepte de pământ. Deasupra lor, o lucarnă lumina un perete cu costume tari din lemn de abanos, ca niște cavaleri negri amenințători care păzeau școala. Era ca și cum spațiul gol și întunecat din spatele măștilor de sârmă ascundeau spirite care-i priveau cum pășesc pe sub arcada intrării.

– Unul dintre cele mai populare cursuri ale noastre este cel de kendo. Cum patru dintre voi ați ales acest curs, vă puteți întoarce aici după micul dejun pentru prima oră. Aștept cu nerăbdare să văd cum se descurcă un elev de la Rosewood cu un antrenament atât de complex.

Calmul ei făcea imposibil să-ți dai seama dacă Sayuri îi lua sau nu peste picior.

– Ce sunt alea? a întrebat Anastacia, arătând către un șir de pari lungi de lemn cu mânere ca de sabie.

– Se numesc *shinai*, a răspuns Haru, zâmbind. Sunt săbii de kendo. Eu țin câteva dintre cursuri. Și-a întors atenția către Jamie, ca și cum erau singuri în încăpere. Cred că o să-ți placă, Jamie-*kun*. Și ție, Saskia.

Felul în care îi vorbea Haru era atât de prietenos, atât de lipsit de efort. Jamie nu avea alți prieteni în afară de Ellie și Lottie, asta dacă mai puteau fi numite prietenele lui; și după tot ce se întâmplase la Conacul Tompkins, chiar și Raphael îi simțise răceala. Toată lumea a așteptat riposta inevitabilă, așa că a fost un șoc general când Jamie a zâmbit și el larg și a răspuns:

– De-abia aștept!

Lottie ar fi vrut să-l înșface pe Haru și să-l scuture până își dezvăluia secretul său de îmblânzire a lui Jamie. Chiar și Lola și Micky rămăseseră cu

******ebook converter DEMO Watermarks*******

gura căscată, uitându-se de la un partizan la altul, de parcă lumea urma să se despice în două.

– Excelent! a spus Sayuri, pășind grațios spre centrul încăperii. Abia aștept să văd cum vă descurcați.

Turul a continuat, apoi Lola și Micky au fost lăsați la bucătărie pentru prima lor lecție în gastronomia japoneză autentică. Astfel, Lottie, Sayuri și Miko au rămas singure să termine turul și să aleagă un curs pentru Lottie.

Au început să apară și alți elevi ai școlii de vară, și aromele de *miso* și orez proaspăt gătit au plutit în jurul lor când au trecut din nou pe lângă sala de mese, către un pod care ducea spre o zonă mai liniștită a școlii. Atât Sayuri, cât și Miko așteptau ca Lottie să-și aleagă cursul și apoi să mănânce, așa că Lottie nu putea fi distrasă de mâncare.

– Ce cursuri urmezi, Miko-*san*? a întrebat Lottie și a tușit, simțindu-se stânjenită de nehotărârea ei.

Miko a ridicat privirea și Lottie a văzut cât de întunecați erau ochii ei, ca adâncurile oceanului vălurind sub genele grele.

– *Kabuki*, a răspuns ea simplu. Teatru japonez.

– Miko-*san* face niște costume superbe, a adăugat Sayuri pe un ton plăcut.

– Costume? a întrebat Lottie.

– Da, a răspuns Miko, părând în sfârșit să se relaxeze. Pentru piese, și măști, și diverse chestii și… ăă, cum îi zice?... decoruri. Dar costumele sunt punctul meu forte. Stai să-ți arăt!

Miko a scos din ghiozdan un bloc de desen cu un pinguin drăgălaș pe copertă, dar când l-a deschis, o lume întunecată și magică s-a revărsat din paginile lui.

Schițele și fotografiile ascunse în blocul ei de desen erau deopotrivă grotești și fermecătoare. Păpuși hidoase cu coarne și ochi ca niște abisuri – și costumele! Erau oribile și înfiorătoare, și totuși fascinante. Lottie se gândea că ar fi trebuit să se teamă de hainele de demon cu țepi și crestate, dar în schimb era fermecată. Nu semăna cu nimic din ce văzuse până atunci din zona artei, cu atât mai puțin ceva ce putea fi *făcut*, iar ideea de a lucra la asemenea obiecte incredibile era cât se poate de ispititoare, într-un fel care o lumina pe dinăuntru.

– Îți plac? a întrebat curioasă Sayuri.

– Sunt fascinante, a spus Lottie, simțind aproape că i se taie răsuflarea.

Miko s-a uitat la Sayuri, nedumerită, și Lottie a observat cum fața ei se
******ebook converter DEMO Watermarks*******

luminează într-un zâmbet larg când Sayuri a tradus, și a dat din cap spre ea în semn de încuviințare.

Tocmai se pregăteau să continue pe o cărare mai mică și mai întunecată, când ceva negru a fulgerat printre picioarele lui Lottie, făcând-o aproape să se împiedice înainte să dispară.

– Pisică! a exclamat Lottie în mod inutil.

Un motan roșcat și gras, cu blana mirosindu-i a bomboane și cu o coadă foarte groasă a apărut de nicăieri. S-a îndreptat încet în aceeași direcție, oprindu-se scurt pentru a se freca de picioarele goale ale lui Lottie. Ea a încercat să-l mângâie, dar el s-a zburlit și a plecat mai departe.

– Ia uite, sunt o mulțime!

Lottie a clipit repede, uimită, când alte două pisici au apărut în spatele ei, amândouă negru cu alb, dar cu ochi diferit colorați.

Sayuri și Miko abia au reacționat.

– *Neko-jinja*, altarul pisicii, a spus Miko, drept explicație, și pentru prima dată Lottie i-a observat unul dintre dinți ieșindu-i în afară ca un colț mic.

Sayuri s-a aplecat și a luat fără efort în brațe motanul roșcat gras, mângâindu-l pe bărbie.

– E o veche superstiție. Unii cred că pisicile sunt mesagerii fondatoarei școlii; alții, că sunt aici ca să-i păzească secretele.

– Fondatoarea? a întrebat Lottie.

– Kou Fujiwara, o femeie ciudată despre care se spune că e strămoașa mea. Scria poezii și avea pisici. Oamenii cred, în mod stupid, că a ascuns în școală ceva care-l va face bogat pe acela ce-l va găsi.

Lottie a ciulit urechile.

– I-am păstrat biroul ca pe un muzeu, lângă oficiul directorului, cu o statuie a ei în față, de care suntem foarte mândri. M-aș bucura să ți le arăt într-o zi.

Lili Mayfutt! Numele a explodat în mintea lui Lottie ca un balon plin cu confetti și și-a adus aminte de jurnalul Lilianei, pe care ea și prietenii ei îl găsiseră atunci când desoperiseră încăperea secretă. Îl lăsase acolo, în biroul rece al Lilianei, el însuși un muzeu, uitat în haosul îngrozitor care urmase. Rădăcinile dinlăuntrul ei creșteau încercând să o ancoreze de pământul de sub ea.

Lili și Kou. Amândouă fondatoare de școli, amândouă scriind poezii. Coincidență? Sau e posibil să se fi cunoscut? La gândul acesta, a simțit că pieptul îi explodează de emoție. Dar era și o fantezie ridicolă.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Era însă ceva magic în această idee; că ea ar fi putut avea o veche legătură cu Sayuri despre care niciuna dintre ele nu știa.

– Mi-ar plăcea mult să văd muzeul. Aveți poezii de-ale ei?

– Oh, da. Avem și vechile ei ciorne. Te-avertizez că multe dintre scrierile ei sunt despre pisici! Sayuri a zâmbit și era primul zâmbet adevărat pe care-l vedea Lottie la ea. Unii cred că pisicile așteaptă să vină cineva demn căruia să-i arate comoara secretă ascunsă în școală. E o prostie.

– Nu, nu e! N-ar trebui să ignori niciodată lucrurile astea, a protestat Miko cu un zâmbet poznaș.

– Și încotro se duc ele? a întrebat Lottie, uitându-se la pisici.

– La teatru.

Într-un moment care a părut mâna destinului, Lottie a decis ce curs va alege. Avea să fie împreună cu Miko și să învețe să facă acele costume șocante. Căci, în ceea ce o privea, această școală avea asupra ei aceeași putere tulburătoare ca și Rosewood. Iar acum școala făcuse o alegere pentru ea. Lottie avea să studieze teatrul japonez.

7

Părul și uniforma lui Ellie miroseau a roz. Roz de hibiscus, mai exact o rămășiță lipicioasă din șamponul și săpunul Anastaciei, pe care trebuise să le împrumute după lecția lor de kendo de dimineață. În fața ei, intrând agale în sala de mese, era Jamie, făcându-i cu mâna lui Haru. Ellie a observat că Haru i-a aruncat lui Jamie un zâmbet vesel, atât de moale, încât ea ar fi vrut să-l strângă între degete.

După numai trei zile la școala de vară, Ellie era sigură de un lucru: adora cursurile de kendo. Încrederea pe care i-o dădeau, faptul că se putea detașa de griji – exact lucrurile de care-i spusese Lottie că avea nevoie – îi aduceau liniștea la care râvnise. Dar mai era ceva: Jamie tot nu vorbea cu ea.

– Nu ți se pare că Haru îl favorizează pe Jamie? E ciudat să-i văd prieteni așa de buni, a bombănit Ellie deschizând ușa, și un miros sărat de *dashi* i-a stârnit imediat chiorăieli în stomac.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

– Vulpea când n-ajunge la struguri zice că sunt acri, pare-mi-se, a remarcat Anastacia.

Își prinsese părul sus și nu se mai machiase după antrenament, dar tot arăta ca un manechin în uniforma de la Takeshin când s-a așezat lângă Ellie la coadă.

Ignorând-o, Ellie a înșfăcat două *onigiri* din oferta bogată de mâncare, îndesându-l pe cel de-al doilea în gură și mestecând viguros pentru a găsi *umeboshi*-ul din mijlocul ei.

– Ce-i cu strugurii? a întrebat Saskia, aplecându-se în față ca să ia căpșunele de pe cheesecake-ul ei și să le pună pe farfuria prietenei sale.

Afecțiunea relaxată dintre cele două a deranjat-o, fără să știe sigur de ce, dintotdeaua pe Ellie. Probabil pentru că nu avea încă încredere deplină în Saskia.

– Ellie crede că Haru îl favorizează pe Jamie.

– Hmm, a făcut Saskia și mâna ei a șovăit deasupra unor doze de cafea dulce. Poate că o să fie bine pentru Jamie să-și facă un prieten.

Cuvintele ei au fost urmate de o tăcere stânjenită.

„Da, dar de ce nu pot fi eu acel prieten?“ s-a întrebat Ellie.

S-au îndreptat apoi către o masă aflată în centrul încăperii și, în clipa în care s-au așezat, și-a strâns cu putere între degete medalionul cu lup, căutându-l pe Jamie cu privirea.

L-a zărit la o masă aflată în partea din spate a sălii, și l-a urmărit, furioasă și frustrată. Era cu ceilalți doi băieți cu care el și Micky împărțeau camera. Unul dintre ei stătea cu nasul vârât într-o carte, iar celălalt avea căștile pe cap, în vreme ce Jamie era ciufulit tot, iar pielea lui cafenie lucea ca un bănuț de aramă. Foarte curând avea să fie ziua lui de naștere – nu că i-ar fi lăsat vreodată să i-o sărbătorească, dar ziua asta îi amintea mereu lui Ellie că-l știa dintotdeauna. Dacă se uita cu atenție, avea să vadă micul semn din naștere de lângă nasul lui, punctișoarele aurii din ochi și felul în care îi stătea zbârlită sprânceana stângă.

Și totuși, cu toate că-i știa fiecare trăsătură a feței, băiatul acela din cealaltă parte a sălii de mese nu era cel pe care-l cunoștea ea. Nu se mișca la fel și nici nu-i zâmbea la fel de afectat; ochii nu-i mai sclipeau cu același umor sec. Băiatul acesta era o umbră întunecată a partizanului ei, împovărat de greutăți și autoînvinuiri. Învinuiri care i-ar fi trebuit aduse, de fapt, lui Ellie.

„Cum de nu putea el să vadă? Cum putea Lottie să nu vadă?“ Toate
******ebook converter DEMO Watermarks*******

lucrurile rele care li se întâmplaseră lui Jamie și Lottie erau pentru că ei lucrau pentru familia ei, și tot ce putea Ellie să facă era să strice totul, iar și iar. Nu-i merita.

O rază de lumină s-a ivit dinspre ușa sălii de mese și i-a atras privirea, și a văzut-o intrând pe micuța ei prințesă-dovlecel, flancată de gemeni. Când Ellie a întâlnit-o prima dată pe Lottie, i-a părut atât de mică și de delicată, dar acum era înaltă, cu părul mai lung și mai ciufulit, cu brațele și picioarele mai musculoase. Și totuși, fața ei își păstrase o urmă de rotunjime și întotdeauna radia blândețe, dulce și vulnerabilă, ca un puișor pe care ți-e drag să-l ții în palme. O făcea pe Ellie să vrea să o cuprindă în brațe și să o protejeze de întreaga lume. Dar Ellie distrusese totul atunci când o sărutase în fabrica de ciocolată.

Amintirea a făcut-o să se înfioare și s-a întrebat cum naiba putuse să creadă că era suficient de bună pentru a o săruta pe Lottie. Trebuiau să se gândească la Leviathan, și la școală, și la cum să-l ajute pe Jamie, nu să se implice în sentimente derutante stupide pe care nici nu avea dreptul să le aibă.

– Ce s-a-ntâmplat? a întrebat Saskia.

– Nimic, doar că… vin Lottie și gemenii.

Anastacia și Saskia au schimbat o privire cu subînțeles, iar Ellie le-ar fi tras chiar atunci un pumn în față.

Lottie s-a așezat pe scaunul de lângă Ellie, zâmbindu-le distrată, cu stropi de vopsea pe unghii de la cursul ei de artă de dimineață.

– Hei, fetelor, după prânz, eu și gemenii o să mergem la bibliotecă, mai vrea cineva să vină cu noi?

– Nu putem, a răspuns Saskia, sorbind din cafeaua ei cu gheață. Avem o sesiune obligatorie de meditație cu unul dintre profesorii de arte marțiale…

Înainte să poată continua, în sală a intrat în fugă unul dintre elevii de la cursul de ceramică, o fată cu părul ciufulit și cu mâinile încă murdare de lut uscat.

– *PINKU ONI-CHAN! PINKU ONI-CHAN!* țipa ea.

Toți ceilalți elevi au sărit în sus și și-au scos telefoanele cu mișcări frenetice, de parcă cineva tocmai anunțase că din pământ începuseră să iasă niște monștri.

– Pin cu… ce? a întrebat Lola.

Doar trei elevi nu-și priveau telefoanele – Jamie, deși arăta și el la fel de nedumerit, și colegii săi de cameră.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Băiatul cu cartea a ridicat o sprânceană când gașca s-a apropiat de masa lor, în vreme ce băiatul cu căștile a zâmbit afectat, ca și cum i-ar fi așteptat.

– Chiar mă întrebam când o să veniți să vă luați cățelușul pierdut, a remarcat el.

– Poftim? a zis Lottie, fără să-și dea seama că el se referea la Jamie.

Dar lui Jamie nu părea să-i pese, ci doar și-a dat ochii peste cap într-un fel aproape comic, de parcă ei chiar ar fi putut fi prieteni.

„Numai ție nu vrea el să-ți fie prieten. Cu tine, cea groaznică, groaznică." Ellie și-a mușcat tare interiorul obrazului ca să amuțească vocea din capul ei și s-a întors către băiatul cu căști. De aproape, vedea că pielea lui era mai întunecată decât a celor mai mulți elevi, avea părul vopsit roșu și piercinguri în partea de sus a urechii stângi și în ambele sprâncene, care erau groase și negre, ca niște omizi malefice. Celălalt băiat, care tot nu ridicase privirea, avea cei mai ascuțiți pomeți pe care-i văzuse vreodată și pielea atât de pală, încât era aproape translucidă, atrăgând atenția la ochii lui obosiți, în formă de semilună. Părea că nu doarme niciodată, doar citește.

– Hei, Micky! Băiatul cu păr roșu i-a zâmbit și a tras un scaun, făcându-i semn să se așeze, ceea ce el a făcut bucuros.

– Salut, Rio! Salut, Wei! a răspuns Micky, ignorând tensiunea din aer.

Fără niciun cuvânt, Rio i-a făcut cu ochiul lui Ellie și ei i-a venit să-i tragă un picior.

– Evident, speram ca vreunul din voi să ne poată spune de ce e toată lumea atât de agitată, a spus Anastacia direct, așezându-se lângă Wei, băiatul cu cartea.

– Îmi place machiajul tău. Sprânceana-Omidă și-a dat deoparte o șuviță de păr din ochi și a măsurat-o pe Ellie cu privirea de sus până jos. Foarte cool!

– Rio, nu te mai prosti! l-a certat Jamie, iar Rio n-a făcut decât să se amuze.

Dar Ellie simțea că și Jamie voia să știe, deși nu spusese nimic. S-a așezat în fața lor și și-a întins picioarele peste bancă, sperând să radieze energia unui gangster periculos.

„Slavă Domnului că primise uniforma de băieți", și-a zis ea. Băiatul ăsta avea ceva care deja o enerva.

– Poți să ne spui sau nu? l-a întrebat.

– Este Demonul Roz, *Pinku Oni-chan*.

Nu răspunsese Rio, ci Wei, care le-a întins telefonul ca să se uite în el, apăsând pe TRADUCERE DIN CHINEZĂ.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Toată lumea, chiar și Jamie, s-a aplecat spre telefonul așezat în mijlocul mesei, în vreme ce Lottie citea cu voce tare.

– „Demonul Roz, care în ultimele două luni a avut apariții sporadice prin Tokyo și orașele din apropiere, a fost zărită azi-dimineață în Shinjuku fără gașca sa obișnuită. Asta a răspândit zvonurile conform cărora nu poate fi văzută decât noaptea.“

A derulat mai departe și a apăsat PLAY pe videoclipul neclar de sub articol.

Ellie a simțit cum tot trupul îi ia foc.

Din clip s-a auzit sunetul unui motor ambalat, apoi torsul unui motor la tensiune înaltă aflat în depărtare și apropiindu-se tot mai mult, până când o fulgerare roz, atât de rapidă încât putea face întreaga lume să se rotească, a vâjâit prin fața camerei. Imaginea a încremenit în clipa în care a apărut ea. Demonul Roz. Îmbrăcată într-o uniformă neagră acoperită cu graffiti și pantaloni cu pense mult prea largi, trecea vuind în vânt, cocoțată pe motocicleta ei sport magenta, cu toată grația cuiva care călărește un armăsar curajos. Pe latura motocicletei era numărul patru scris cu negru într-un cerc, ca o marcă, iar fata ținea în mână o bâtă de baseball, arma ei, pe care erau scrise cuvinte și numere colorate. Dar cel mai șocant aspect al imaginii era capul fetei – magenta, la fel ca motocicleta, și cu două coarne masive care-i ieșeau din cască.

Demonul Roz.

Ellie nu știa dacă de vină era motocicleta sau fata, dar voia să fie la fel de puternică. Și de liberă.

– Uau! a făcut Saskia, ca un ecou la trăirile lui Ellie.

Ellie a ridicat privirea, cu mintea încă încețoșată de un amestec de roz și negru și numărul patru.

Însă distracția a fost imediat întreruptă de o voce familiară.

– Telefoanele în buzunar, toată lumea.

Sayuri a repetat cuvintele și în japoneză, stând cu mâinile în șold în ușa sălii de mese, cu Miko lângă ea.

– A vorbit regina școlii, a declarat Rio, zâmbind afectat în vreme ce toată lumea își ascundea telefoanele.

Ellie nu s-a putut abține să nu se încrunte la Sayuri când a văzut-o plutind prin sală până la o masă unde s-a așezat și și-a scos pachetul de prânz, pregătit de ea însăși. Cum putea fi cineva atât de perfect?

******ebook converter DEMO Watermarks*******

„Comoara secretă de la Takeshin Gakuin a fost vreme îndelungată un mister pentru istoricii din întreaga lume, un zvon născut din unul dintre poemele lui Fujiwara Kou care face aluzie la un artefact neprețuit ce zace ascuns «în inima ei». Până în prezent, nimeni nu a reușit să dezlege misterul și în general este considerat doar o legendă.“

Lângă text se afla o pictură *ukiyo-e* reprezentând-o pe Kou, cu părul ei negru căzându-i până la genunchi, întorcându-se către privitor cu o sabie lungă și letală în mână. Deși imaginea avea un aer calm, era neîndoios – pictura îi amintea lui Lottie de prima dată când văzuse o imagine a Lilianei într-o carte, cu un an în urmă. Ferocitatea, sabia, nota de autoritate pe care o puteai simți. Lui Lottie începea să i se pară totul familiar. Era mult prea asemănător cu ciudățeniile de la Rosewood, ciudățenii pe care învățase să nu le ignore.

– O comoară secretă *și* demoni roz! a șoptit Lola în biblioteca aproape tăcută. Cred că ador școala asta!

Micky era întins în fața lor pe o pernă și își citea notițele de la curs, ronțăind biscuiți prelungi înveliți în ciocolată.

Lottie se uita la imaginea din carte și nu putea să nu se gândească la tatăl lui Ellie. Știuse oare regele Alexander despre comoară? O căutase și el? Îi cunoscuse pe părinții lui Sayuri?

A auzit un bâzâit în buzunar și s-a uitat la telefon. Avea un mesaj de la Ollie, vechiul ei prieten de acasă. Fără să-l citească, i-a scris înapoi: NU POT VORBI. SUNT OCUPATĂ.

Era cel de-al cincilea mesaj pe care i-l trimisese Ollie de când ajunsese în Japonia, și nu știa cum să-i spună mai clar că avea lucruri mai importante de făcut aici și că nu putea să stea toată ziua să-i răspundă la mesaje ca să-i povestească despre Japonia. Avea prea multe pe cap acum.

Biblioteca era mică față de cea de la Rosewood – trei încăperi de lemn care miroseau a hârtie prăfuită, despărțite de paravane decorative, toate ticsite de cărți. Nonficțiune, povești vechi, poezii – cotoarele lor uzate creând trepte în lumi cu totul noi.

– Crezi că e adevărat? a întrebat Lola, cu ochii sclipindu-i.

– Poate, a răspuns Lottie.

– Ce să fie adevărat?

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Cuvintele au coborât ușor în urechea lui Lottie, ca niște pene plutitoare care aproape au făcut-o să tresare. Haru s-a aplecat peste masă, cu fața atât de aproape de cea a lui Lottie, încât ea a putut simți o aromă vagă de săpun, dar nici măcar nu a tresărit la apariția lui bruscă; Haru avea ceva ciudat de liniștitor.
Lola i-a zâmbit larg, în mod clar fermecată de surâsul lui.
– Citim despre misterul comorii ascunse de la Takeshin.
– Ați găsit ceva interesant? a întrebat el.
Ochii lui căprui s-au oprit asupra lui Lottie. Ea n-a putut să nu-și spună că poate Haru ar fi o influență bună pentru Jamie.
– Nu prea, a recunoscut ea. Știi mai multe despre asta?
Partizanul a zâmbit atât de larg, încât a semănat cu un vulpoi care rânjește.
– Mă tem că nu știu cu mult mai multe decât voi. Deși am auzit că unii cred că, de fapt, sabia pierdută a lui Kou Fujiwara este comoara.
Cu degetul lui arătător prelung, Haru a arătat către sabia din pictură și din nou Lottie s-a gândit la Liliana și la felul în care fusese și ea pictată cu o sabie la fel de feroce.
– Alții cred că e un secret transmis din generație în generație, a adăugat Haru.
– Haru, aici erai! Ca și cum ar fi fost chemată de cuvintele lui, în spatele lor a apărut Sayuri, printre rafturile pline de istorie japoneză. Avem nevoie de ajutor la dosarele din biroul bunicului meu, le-a spus aruncându-le o privire. Ce se întâmplă aici?
– Citim despre comoara ascunsă în Takeshin, a spus veselă Lottie, și toți ochii din bibliotecă s-au întors spre ea, ca și cum tocmai rostise o înjurătură.
Regina școlii n-a părut însă deloc entuziasmată. O cută abia vizibilă a apărut pe fruntea ei.
– Sunt puțin nedumerită. Puteți să mă lămuriți? S-a apropiat de ei, fluturându-și genele cu un aer dulce, dar totodată ciudat de amenințător. Nu știu cum merg lucrurile la Rosewood. Beneficiezi de un regim special doar pentru că ești prințesă?
Lottie a înghițit în sec.
– Ăăă, nu.
– Bun. Atunci cu siguranță înțelegi că ar trebui să-ți folosești timpul liber pentru a lucra la proiectul tău final, nu pentru a te amuza cu un mit prostesc.
Zâmbetul lui Sayuri era atât de calm, că nici n-ai fi zis că tocmai scosese pe
******ebook converter DEMO Watermarks*******

gură asemenea vorbe. Apoi a adăugat:

– N-am vrea să pleci de aici fără notele de care ai nevoie, nu-i așa?

Cu o mișcare rapidă a mâinii, Sayuri a închis cartea cu un bufnet puternic, apoi s-a răsucit rapid, lăsând-o pe Lottie mască.

Dând din umeri în semn de scuză, Haru a urmat-o. În vreme ce-i privea îndepărtându-se, Lottie nu s-a putut abține să nu se întrebe cum de o fată atât de aspră putea avea un partizan așa de blând. Se părea că cercetarea lor se încheiase.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

8

Haru era… ciudat. Acesta era singurul cuvânt la care se putea gândi Jamie. Era un mentor incredibil, dar Jamie nu mai cunoscuse niciodată un partizan ca el. Partizanii erau calculați, serioși, letali, tot ce nu era Haru, și lui Jamie îi era greu să creadă că băiatul ăsta era cu patru ani mai mare decât el. Așa că, atunci când Haru l-a întrebat dacă nu vrea să meargă cu el la izvoarele calde după antrenament, ar fi trebuit să refuze și să spună că era un lux frivol, și să-l certe că era un partizan atât de leneș. Dar nu o făcuse. Și iată-l aici.

Erau singuri în bazin și Jamie îl privea pe Haru fascinat. Felul calm în care se mișca prin aburi, linia bine definită a maxilarului care înflorea atunci când zâmbea... Era atât de relaxat, atât de liniștit. Îi amintea puțin de Raphael, dar n-avea nicidecum vanitatea lui. Părul lui Haru devenise un ghemotoc pufos și deosebit de caraghios, dar cu siguranță avea fizicul unui partizan.

– Ce crezi de Demonul Roz? a întrebat deodată Haru, întrerupându-i gândurile și făcându-l să-și întoarcă privirea, stânjenit că fusese prins holbându-se.

– Cred că trebuie să fii întotdeauna prudent cu lucrurile despre care nu știi, mai ales când există o amenințare cunoscută.

Trecuseră trei zile de la frenezia din sala de mese și misterioasa motociclistă nu mai fusese văzută. Personal, Jamie nu înțelegea de ce se făcea atâta caz de ea.

Haru a râs, amuzându-se de răspunsul serios.

– Indiferent cine ar fi ea și banda ei, creează multă senzație în rândul tinerilor din Japonia.

Lui Jamie îi plăcea cum vorbea Haru, simplu și direct, cu voce suavă și liniștitoare.

Maxilarul i s-a încleștat la acest gând. Partizanii nu trebuiau să aibă vocea *suavă*.

– Am auzit că în curând va fi ziua ta, a afirmat Haru, rezemându-se relaxat de latura de piatră a bazinului, fără să-și dea seama că tocmai intrase pe un teren stânjenitor.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

– Eu nu-mi sărbătoresc ziua de naștere, a spus Jamie cu sinceritate, sperând să pună punct discuției, numai că efectul nu a fost cel dorit.

Haru a afișat deodată o expresie curioasă.

– De ce nu?

Fiindcă nu voia să vorbească despre moartea mamei lui, Jamie s-a gândit că era mai bine să plece.

– Trebuie să văd ce face stăpâna mea.

S-a auzit un alt hohot de râs, mai blând de data asta, și a sunat aproape a compasiune.

– Lottie e cu Miko. Lucrează.

Jamie s-a încordat și mai tare, neputând să-i spună că Lottie nu era „stăpâna“ la care trebuia să se ducă.

– E o fată tare dulce prințesa ta, a continuat Haru. Voi doi nu vorbiți prea mult.

Nu era o întrebare, dar afirmația l-a luat pe nepregătite.

– Noi… a început el.

Dar mintea i s-a înnegurat de la căldură și aburi, și în aerul cețos s-au ivit amintiri neclare.

„E vina ta, e vina ta!“

Dăduse greș, și Leviathan luase formula Hamelin și fusese cât pe ce să-i ia și pe el și pe Lottie – și asta pentru că el își concentrase toată atenția pe Lottie și Ellie. Da, fusese prea concentrat asupra lui Lottie, substitutul, care insistase că ea își alesese rolul și că *el* era cel care se pierduse.

„Te vor lăsa cu toții în urmă.“

– Ești bine? Haru își apăsă dosul palmei pe fruntea lui Jamie, făcându-l să tresară. Cred că baia asta e prea fierbinte pentru tine.

În ochii lui de culoarea ciocolatei se vedea o îngrijorare sinceră și lui Jamie i s-a strâns inima într-un fel care-l irita.

– Suntem bine, a spus el în cele din urmă. Dar tu și Sayuri? Pari foarte fericit să o lași să dispară de una singură.

Haru a zâmbit, dar nu era zâmbetul cald și luminos cu care începuse să se obișnuiască Jamie, ci mai degrabă unul meditativ, preocupat într-un fel trist. Haru s-a rezemat de marginea de piatră a bazinului pentru a privi cerul noptatic.

– Sayuri, Sayuri! Tăioasă ca un cuțit, a murmurat el, continuând să se uite lung la cer, ca și cum se aștepta ca stelele să-i dea un răspuns la o întrebare pe
******ebook converter DEMO Watermarks*******

care Jamie nu o putea auzi. E ca o surioară pentru mine, și vreau să aibă o viață bună.

Așa gândise și Jamie întotdeauna despre Ellie. Și exact de aceea trebuia să păstreze distanța, ca să-și poată îndeplini sarcinile așa cum trebuia, fie că ei îi plăcea sau nu. Se simțea mai bine știind că și Haru gândea la fel, chiar dacă făceau asta în feluri diferite.

Apoi Haru a spus cel mai rău lucru posibil.

– Dacă nu ai fi partizan, ce altceva crezi că ai vrea să faci?

Cuvintele erau niște ace de gheață care străpungeau căldura băii.

– Nu știu, a răspuns în cele din urmă Jamie, pe un ton la fel de rece cum își simțea inima. Nu m-am gândit la asta.

Jamie a ieșit din bazin și și-a luat prosopul, arătând clar că nu dorea să mai continue discuția, când a simțit degetele lui Haru cuprinzându-i încheietura mâinii.

Privirea i se schimbase. Ciocolatiul mângâietor devenise cafeniul lemnului de stejar, întunecat și înțelept, iar strânsoarea lui era atât de puternică, încât Jamie era convins că sub piele începeau să i se ivească vânătăi.

– Ar trebui să te gândești la asta.

Vocea lui Haru nu mai era suavă, ci părea o fântână adâncă, învăluită în mister.

– Am auzit că ești talentat. Muzică, poezie… De ce ai ales cursul meu? Ai fi putut face teatru, muzică sau caligrafie. De ce kendo?

Pentru prima oară în viața lui, Jamie a avut o senzație pe care nu o mai simțise până atunci. Nu-și putea găsi cuvintele. Așa că, în loc să răspundă, a făcut ce s-a priceput mai bine.

– Dă-mi drumul sau îți rup brațul!

Haru i-a dat drumul, recăpătându-și atât de ușor și de spontan atitudinea relaxată, încât părea că nici nu și-o schimbase. Din nou i-a înflorit pe față un zâmbet, care a devenit tot mai larg.

– Îmi pare foarte rău dacă te-am supărat.

Noul ton l-a făcut pe Jamie să se simtă prost pentru că reacționase cu atâta asprime. Haru a continuat să-i ofere lui Jamie zâmbetul său luminos și a adăugat:

– Sper că încă mai putem fi prieteni.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Lui Lottie îi plăcea să facă costume. Îi plăcea, îi plăcea, îi plăcea la nebunie! Asta combina toate activitățile ei preferate: pictura, decorațiunile, să spună povești și basme. Și – da! – afla atât de multe basme noi, despre fantome și demoni japonezi, *yōkai* și *kami*. Existau *yōkai* buni și *yōkai* răi, și adeseori cei mai fioroși erau cei mai cumsecade. Era atât de diferit de folclorul cu care crescuse ea! Tot ce-și dorea era să o poată înțelege pe Sayuri la fel cum înțelegea basmele acestea.

– *Kabocha-chan!* a mormăit Miko, cu gura plină de ace cu gămălie.

Era un nume de alint, pe care-l inventase ea după ce aflase că Lottie răspundea la „Dovlecel“. Miko habar nu avea că de fapt ăsta era numele ei adevărat.

– Ce e obiectul ăla?

Lottie a avut nevoie de un moment ca să-și dea seama la ce se referea, până când Miko a dat din cap în direcția diademei așezate pe masa de lucru. Chiar și printre toate grozăviile întinse acolo, lujerii răsuciți ai diademei de argint sclipeau cu propria lor magie, iar opalul în formă de semilună din centrul ei era ca o picătură de lapte lucind în culorile curcubeului.

– Ah, e o moștenire de familie. Speram să includ modelul într-unul din costume.

Miko și-a încrețit nasul și a luat o gură din băutura albastră fluorescentă care mirosea a gumă de mestecat.

– În niciun caz! Energia ei mă distrage.

– Poftim?

Lottie a clipit mărunt, întrebându-se dacă de fapt întâlnise o altă persoană care putea să simtă forța ciudată a diademei Lilianei.

– Am zis: *ia-o de-aici!* Azi trebuie să facem o probă. Fecioara noastră o să vină aici curând.

Dând din cap fără tragere de inimă, Lottie a băgat încet diadema în geanta ei de sub masă. Cerându-i scuze în șoaptă ca și cum ar fi fost o persoană în carne și oase, și-a spus că va trebui să încerce mai târziu să o convingă pe Miko.

Nu după mult timp a fost din nou absorbită de lucrul ei, întorcându-se la cusăturile complicate de care era nevoie pentru a crea blana de pisică din costumul ei. Era un monstru-fecioară-felină-vampir frumos și totodată înspăimântător. Părea un amestec bizar, dar Miko o asigurase că avea să fie potrivit pentru poveste, deși încă nu i-o spusese. Elevii de la cursul de teatru
******ebook converter DEMO Watermarks*******

erau împărțiți în grupuri care să interpreteze diverse piese la sfârșitul verii. În fiecare grup erau doi designeri de costume sau de decoruri, doi muzicieni, doi scenariști și trei actori. Și poate că dacă Lottie ar fi fost mai atentă la tot ce se petrecea în afara ciudatului său însemn regal, nu ar fi fost atât de șocată să descopere cine avea să poarte costumul ei de monstru-fecioară-felină-vampir.

– Bună, prințesă!

Lottie și-a ridicat privirea și a văzut o chică strălucitoare de păr roșu și o față plină de piercinguri.

– Cum merge costumul meu? a întrebat Rio.

– Scuze, Rio, a început Lottie, dar nu cred că facem costumul tău. Ăsta e pentru fecioară.

Un zâmbet afectat a apărut pe fața lui Rio, și Miko și-a dat ochii peste cap în spatele lui.

– O, dar, *Kabocha-chan*… – Lottie s-a zbârlit auzind numele, căci nu-i plăcea când altcineva în afară de Miko îl folosea – … *eu* sunt fecioara voastră.

Apoi a făcut o piruetă teatrală, mișcându-se cu toată grația unei gheișe, înainte de a reveni la atitudinea lui infatuată obișnuită.

– E un *onnagata*, a intervenit Miko, salvând-o pe Lottie. Un băiat care joacă rolul unei fete într-o piesă de teatru. E bun.

„Bun“ era o laudă cu totul deosebită din partea lui Miko.

Rio a zâmbit, lăsându-și capul într-o parte cu o grație categoric feminină.

– Orice apariție e un spectacol, Lottie.

– Bine atunci! Lottie și-a regăsit în cele din urmă glasul și s-a dus spre Rio, gândindu-se deja cum avea să-i pună el în valoare costumul. Hai să te probăm!

Îmbrăcat cu o rochie lungă, neagră și subțire, Rio a început să se transforme din nou într-o altă ființă, gesturile și expresiile devenind delicate și sfioase, ca și cum veșmântul însuși i-ar fi modificat instantaneu starea.

Lottie și Miko au început să prindă materialul în ace pe el cu cea mai mare grijă. Treaba era că acest costum de pisică-vampir trebuia să se poată desprinde de pe Rio, pentru a-l transforma într-o fecioară elegantă. Între Rio și Miko exista o relație de apropiere care putea fi obținută doar prin cunoaștere.

– Cum de vă știți cu toții? a întrebat Lottie, cu gura plină de ace.

– Wei merge la școala noastră parteneră din China. A venit anul trecut la școala de vară și ne-am împrietenit cu el, așa că a făcut cerere să vină din
******ebook converter DEMO Watermarks*******

nou, a explicat Rio. Eu am început la Takeshin anul trecut, când m-am mutat în Japonia din Filipine împreună cu tatăl meu. El este japonez, dar mama e filipineză. E doctoriță în Manila. O să vină aici de Anul Nou.

– Eu și Rio am decis să rămânem cu Sayuri anul ăsta, la școala de vară, a adăugat Miko, pe un ton absent, atentă încă la costum, ca să-i fim alături în timpul divorțului părinților ei.

„Divorț!“ Lottie chiar se întrebase cum erau părinții ei, și acum, auzind acestea, a simțit un soi de compătimire pentru aparent impenetrabila regină a școlii.

– Știi basmul *Nabeshima Bakeneko*? a întrebat Rio, schimbând subiectul, și Lottie a remarcat că până și vocea lui devenise mai dulce, de parc-ar fi fost dată prin miere.

– Știu că e despre o pisică-vampir care se transformă într-o fecioară frumoasă, dar Miko nu mi-a spus și restul.

Un chicotit a ieșit din gura spiridușului albastru, și ea a dat ușor din cap spre Rio, făcându-i semn să continue.

– Se spune că era povestea preferată a fondatoarei școlii noastre și e un basm destul de înspăimântător…

În vreme ce Rio vorbea, Lottie s-a întors cu gândul în copilărie, când, întinsă în pat și purtând diadema care pe atunci îi era prea mare, o avea pe mama ei lângă ea, spunându-i cele mai captivante povești.

– Din clanul Nabeshima făcea parte și prințul din Hizen, frumos și preaiubit, iar în palatul lui trăia o femeie a cărei frumusețe o completa pe a prințului, la fel cum un crin întregește frumusețea unui trandafir.

Lottie a fost surprinsă de coincidența alegerii florilor[2], și gândul la ele a tulburat-o adânc.

Rio a continuat.

– Numele ei era Aoi Tōyō și era preferata prințului. Dar într-o noapte, pe când era singură în cameră, umbra de pe peretele ei a început să se miște, furișându-se spre ea și transformându-se într-o pisică neagră monstruoasă, care s-a năpustit asupra ei și a sugrumat-o, omorând-o, ca pe un biet șoricel. Când a gustat sângele lui Aoi Tōyō, acea pisică monstruoasă a intrat în pielea ei. În următoarele săptămâni, preaiubitul prinț și-a pierdut tot mai mult puterile, până când n-a mai putut merge, nici vorbi, și a rămas să zacă în pat, agățându-se cu ultimele puteri de viață.

I-a trebuit un moment lui Lottie ca să-și dea seama că Rio tăcuse.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

A clipit.
– Ce? Doar nu e ăsta sfârșitul?
– O, nu, nu e. Prințul a fost salvat de unul dintre soldații lui, care se înjunghia în picior în fiecare noapte, pentru a împiedica pisica-vampir să-l adoarmă. Au omorât pisica-vampir și prințul a trăit fericit până la adânci bătrâneți. Sfârșit. Teribil de plictisitor!
Dar lui Lottie nu îi păsa de prinț.
– Și Aoi Tōyō? a întrebat ea, confuză.
Miko și Rio s-au uitat la ea cu o expresie pe care Lottie nu a înțeles-o.
Miko s-a întors la treaba ei și a răspuns cu o voce monotonă:
– Ea nu are un sfârșit prea fericit.

9

– Japonia e cel mai sigur loc de pe pământ.
Cuvintele lui Haru au fost însoțite de o bătaie de palmă liniștitoare pe spatele lui Jamie, și Lottie a privit curioasă cum Jamie s-a încordat. Părea că se întâmplase ceva; vraja pe care Haru o aruncase asupra partizanului lor era în mod clar ruptă.
– Nu se pot comanda lucrurile de care e nevoie, ca să fie trimise la școală? a întrebat Jamie, încruntându-se la Lottie ca și cum ar fi fost doar vina ei.
– Durează prea mult, a spus Lottie, și nu ne permitem să pierdem timpul, trebuie să terminăm costumele de monstru-fecioară-felină-vampir.
Nu era o minciună, dar nici pe de-a-ntregul adevărat nu era.
– Da, și în plus… Ellie a trecut repede pe lângă Jamie, îndreptându-se către mașină. Trebuie să ies puțin din școala asta, altfel simt că explodez.
Jamie a întors o privire dezgustată spre Ellie.
– La Rosewood n-ai niciodată problema asta.
– Asta pentru că la Rosewood nu există nicio *regină a școlii* cu care sunt obligată să stau în cameră.
Lottie tot mai încerca să o înțeleagă pe Sayuri, iar fărâma de informație pe care i-o dăduse Miko despre părinții ei o făcea și mai curioasă. Tot ce știa cu

******ebook converter DEMO Watermarks*******

siguranță era că aversiunea lui Ellie față de ea nu avea să-i fie nimănui de folos.

Lottie știa că nu erau în totalitate în siguranță să iasă din incinta școlii, dar Jamie nu înțelegea cât de important era pentru Ellie. În schimb, când se gândea cât de speriată fusese Ellie să părăsească palatul, Lottie o înțelegea perfect. Să o vadă pe Ellie acum dornică să iasă în lume, aproape la fel de însuflețită ca înainte… nu putea fi decât un semn bun.

Când Miko și Lottie își dăduseră seama că nu aveau pantofi negri cu platformă numărul lui, Rio venise cu propunerea că ea ar trebui să se folosească de asta drept pretext, și astfel să iasă să vadă Tokyo-ul.

– Jamie nu m-ar lăsa niciodată, le mărturisise Lottie pe un ton solemn.

– Jamie? El ar trebui să facă ce vrea stăpâna lui, remarcase Rio, ridicându-și o sprânceană ciufulită.

– Poate să le ducă Haru, dar trebuie să meargă și Jamie, spusese Miko, și un comentariu invizibil a trecut între spiridușul albastru și muza lui cu păr roșu, ceva ce a lăsat-o pe Lottie îngrozitor de curioasă și inexplicabil de neliniștită.

Și totuși, iat-o acum îndreptându-se către cartierul modei din Tokyo, împreună cu Jamie, Ellie și Haru.

Când au intrat în Harajuku, lumea s-a învârtejit în jurul lor ca un curcubeu încețoșat. Ticsite cu băieți și fete în haine colorate, străzile păreau un desert mare, dulce și lipicios, o lume făcută din decorațiuni de tort.

– Tipul ăla chiar poartă o cămașă Vivienne Westwood?

Ochii lui Ellie aproape îi ieșiseră din cap în vreme ce se holba la un băiat cu părul decolorat, îmbrăcat în haine zdrențuite ținute laolaltă cu ace de siguranță.

– De când îți pasă ție de modă și designeri? a tachinat-o Lottie.

Ellie și-a ridicat mâinile, în semn de apărare.

– Vivienne Westwood a fost o artizană a mișcării punk și noul romantism în modă, și salut respectuos tot ce merită respectul meu.

Haru zâmbea încântat, conducându-le și arătându-le diferite buticuri și tarabe cu mâncare. Până să se dezmeticească Lottie, treceau pe lângă vitrine în care erau expuse salopete Disney vintage, în vreme ce se îndopau cu vată de zahăr în culorile curcubeului. Se simțeau cu adevărat ca într-o vacanță.

Un evantai de hârtie cu margarete și cu mâner auriu i-a atras atenția lui Lottie. S-a întrebat ce-ar fi crezut mama ei despre toate lucrurile astea și a

******ebook converter DEMO Watermarks*******

simțit o durere în piept când și-a dat seama cât de mult timp trecuse de când nu se mai gândise la ea. Și-a dus instinctiv mâna la geantă, simțind nevoia să-și mângâie diadema.

– Ajunge! s-a răstit Jamie, făcând-o pe Lottie să tresară. Am luat pantofii. Acum hai să ne întoarcem la Takeshin!

Tot trupul lui era încordat.

– E prea aglomerat. Nu suntem în siguranță.

Era îmbrăcat într-o cămașă și jeanși negri și purta ochelari de soare întunecați, arătând ca un actor perfect pentru *Men in Black*.

– Jamie! a mârâit Ellie la el, iar în ochii ei începea să se adune furtuna. Nu vorbești așa cu Lottie. Niciodată!

În vocea ei se simțea o notă tăioasă și amară, ca și cum ar fi avut în gură niște zaț de cafea pe care voia să-l dea afară.

Asta nu fusese o mușcătură în joacă a lupilor din haită, cu care era Lottie obișnuită, ci furie adevărată, furie umană, și asta a neliniștit-o.

– Se uită lumea la noi, a șoptit Lottie, părând să nu-și dea seama de tensiunea dintre ei.

Haru a intervenit și el, arătându-le o revistă glossy numită *Popteen*, cu un model drăguț, cu buzele țuguiate, pe copertă.

– Jamie, a început el, prințesa ta și prietena ei apar în revista asta.

Uluiți de această veste, au renunțat să se mai privească furioși și s-au strâns în jurul lui Haru pentru a găsi pagina din revistă în care apăreau Lottie și Ellie. Erau trei fotografii cu ele, două în care Lottie arăta ca o prințesă perfectă și una cu ea și Ellie la sosirea în Japonia cu trei săptămâni în urmă, cu șapca de baseball și ochelarii de soare care abia îi puteau acoperi părul ciufulit. Imaginile erau înconjurate de caractere pe care nu le putea citi.

– Ce scrie acolo? l-a întrebat Lottie pe Haru, cu o voce aspră care se așteptase să fie tremurătoare.

El i-a aruncat o privire de scuză.

– Zice că ești în Japonia și…

S-a oprit.

– Și?!

– Spune că prințesa și factorul ei de *influență proastă* au venit în Japonia ca să creeze neplăceri într-o altă țară.

Lottie a privit-o lung pe Ellie, care se schimonosea de parcă ar fi mâncat ceva acru și-și freca fruntea de parcă încerca să șteargă gândurile rele. Lottie
******ebook converter DEMO Watermarks*******

nu se simțea foarte deranjată când oamenii vorbeau despre ea, dar Ellie da, indiferent de situație.

– Înțeleg, a zis Lottie.

Și și-a așezat pe față un zâmbet. „Fii bună, curajoasă, de neoprit! Te rog, te rog, fii curajoasă!“

– Ce prostie! a continuat. Cel mai bine e să ignorăm totul.

A luat revista de la Haru și a pus-o la loc pe raft.

Haru i-a zâmbit larg.

– O atitudine uimitoare! a spus el, dar Ellie și Jamie nu au fost prea ușor convinși și au privit-o suspicioși, cu pleoapele ușor strânse.

– Cred că Jamie are dreptate, ar trebui să ne întoarcem curând, a adăugat Lottie și a pornit spre ieșirea din magazin, dându-le de înțeles să o urmeze.

Ah, de-ar fi rămas înăuntru…

Mai întâi au auzit-o. Era un zumzet electric îndepărtat care a devenit tot mai puternic, transformându-se într-o simfonie ascuțită, scârțâitoare de motoare și roți. Apoi s-a simțit mirosul: combustibil și foc și pucioasă infernală. Toată lumea s-a repezit către trotuar, disperată să zărească figura legendară. Un scârțâit de roți și iat-o, o fulgerare trecând în zigzag prin trafic. Demonul Roz.

Strălucirea de pe fața lui Ellie era de necontestat. Ochii i se aprinseseră de emoția momentului.

Motocicliștii, trei la număr, s-au oprit cu o alunecare, răsucindu-se și creând un zid impenetrabil în capătul îndepărtat al străzii. În centru, orbitoare în soarele alb, Demonul Roz și-a ridicat arma, bâta de baseball decorată, îndreptând-o către Lottie și grupul ei. Era o amenințare în acest gest și părea, în mod ciudat, un avertisment. Lottie era sigură că demonul își ațintise privirea în ochii ei.

– Ciudat! N-a mai făcut niciodată asta, a remarcat Haru, părând mai degrabă curios decât îngrijorat. De obicei dispare după ce își face apariția.

Lottie a simțit un fior pe șira spinării.

– De ce se holbează la noi? a întrebat ea cu voce slabă.

– Nu știu și n-o să rămânem aici ca să aflăm. Haideți! a spus Jamie, apucându-le pe prințesă și pe înlocuitoarea ei pentru a le lua de acolo.

– *Briktah*, Jamie! a strigat Ellie. Hei, dă-mi drumul! Eu…

Jamie a smucit-o pe Ellie și ea a pornit-o înainte fără tragere de inimă, uluită de strânsoarea lui puternică.

– Nu vreau să risc, a spus Jamie și a tras-o mai aproape, dar Lottie l-a auzit

******ebook converter DEMO Watermarks*******

murmurând furios: Gândește-te la mica ta *sessa*!

Ochii lui Ellie s-au îndreptat rapid către Lottie.

Au grăbit pasul spre locul unde era parcată mașina lor, în vreme ce oamenii continuau să alerge cu telefoanele în mâini pentru a prinde o imagine cu *Pinku-Oni-chan*. Abia când au ajuns la mașină au înțeles că erau urmăriți.

Unul dintre motocicliști, cu cască albă și costum bleumarin, a venit în viteză de după colț pe motocicleta lui albastru-cobalt, apărând ca un tunet. Sunetul motoarelor anunța că în curând aveau să-l urmeze și ceilalți motocicliști.

O scânteie letală s-a aprins în Haru și partizanul a început să se transforme. Ochii lui căprui adânci s-au întunecat și s-au umplut de umbre. Era ca și cum suprafața pământului se crăpase, dând la iveală o lavă clocotitoare și periculoasă.

– Stați lângă mine! a spus Haru, și vocea lui nu mai era o briză plăcută de vară, ci un abis de foc scânteietor și intens.

Lottie s-a uitat la el, căutând băiatul blând din urmă cu câteva minute, dar băiatul acela dispăruse, iar asta a cam speriat-o. Era o spaimă pe care o mai simțise doar de două ori până atunci, când Saskia încercase să o răpească și la sabotajul de la Conacul Tompkins. Era o senzație de neputință totală, și trupul a început să-i tremure, căci nu putea să uite amintirea absolut îngrozitoare a momentului când Leviathan o capturase, adică *îi* capturase. O mână care o înșfăcase de braț a încercat să o tragă peste drum, către mașină, dar ea nu se putea mișca. Era încremenită de spaimă că putea fi din nou la cheremul lor.

– Nu pot, a scâncit Lottie, cu picioarele moi.

Era scârbită de slăbiciunea ei, dar frica o copleșea. Era aproape ca și cum simțea mirosul de Leviathan, un fum înțepător care se strecura insidios în viața lor pentru a-i sufoca.

Un mârâit ca de lup i-a ajuns la ureche, urmat de o răsuflare caldă și liniștită când a fost ridicată de jos. A înălțat privirea și a văzut lumea trecând în viteză pe lângă ea, străzile în culori de acadele din Harajuku neclare în spatele a doi ochi căprui.

Jamie o ducea în brațe. Nu, nu doar o ducea în brațe, ci alerga cu ea, ca și cum n-ar fi cântărit mai greu decât un pisoi.

– N-o să îngădui să se mai întâmple asta, a murmurat Jamie și, pentru o fracțiune de secundă, Lottie s-a simțit cu adevărat în siguranță.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Ellie a ajutat-o pe Lottie să intre în mașină, în vreme ce Jamie s-a îndreptat spre scaunul șoferului.

– O să fie OK, Lottie, a spus Ellie cu o voce liniștitoare. Nu ai de ce să te temi. Ei nici măcar nu se mișcă, doar… Ellie a tăcut la sunetul motoarelor ambalate demonstrativ. Doar ne privesc.

Lottie și-a îndreptat spatele, simțind încă lumea ca pe o spaimă nedeslușită, și pe fereastra din spate a mașinii care se mișca deja îi vedea: erau patru acum. Roz, galben, mov și albastru, ca niște flori profilate pe orizont, și stăteau nemișcați. Încet-încet, au devenit tot mai mici pe măsură ce mașina se îndepărta de ei. Dar nici nu și-au întors motocicletele. Au rămas încremeniți în loc, urmărindu-i cu privirea, până când au dispărut.

Oricât de mult s-ar fi îndepărtat, Lottie continua să simtă prezența Leviathanului, ca și cum un ciob ar fi trecut prin mașină și i-ar fi străpuns inima.

10

– Nu avem de ales, trebuie să luăm în calcul că pot face parte din Leviathan.

Jamie umbla de colo colo pe platforma de lemn din fața ușii de carton a camerei lor.

Trecuseră câteva ore de la întâlnirea cu Demonul Roz și Lottie nu-și putea scoate imaginea din minte. Felul în care străbătuse orașul ca un uragan, fascinația lui Ellie pentru ea, felul cum îi privise insistent gașca…

– Nu știm dacă se uitau în mod special la noi, dar de ce umblă pe motociclete?

Ellie stătea întinsă pe salteaua ei în lumina strălucitoare de topaz care pătrundea prin hârtie, făcând pe avocatul diavolului.

– Poate că știu că suntem în Japonia. Poate că ne caută.

– Imposibil. În revistă scrie că apăruseră înainte să ajungem noi aici.

– Știu, dar… Lottie s-a înfiorat, cu privirea către iaz, încă neliniștită că Leviathan era atât de aproape. Cred doar că trebuie să nu uităm să fim prudenți. Ei au formula Hamelin – Dumnezeu știe ce au de gând să facă cu

******ebook converter DEMO Watermarks*******

ea. Cel mai bine e să presupunem că lacheii lor, Julius și Ingrid, ar putea să vrea să se răzbune după ce le-am scăpat.

Rostindu-le numele, Lottie a văzut în fața ochilor duoul furios și letal, cu fața rotundă de felină a lui Ingrid și accentul de sud-american al lui Julius.

– Lottie are dreptate, a intervenit Jamie, iar cele două fete s-au întors spre el.

– Am?

Lottie a înghițit în sec, nefiind sigură că auzise bine, iar Jamie i-a întâmpinat expresia confuză cu o privire serioasă. Trecuse mult timp de când nu se mai arătase de acord cu ea.

– Da, am, a spus ea repede. Nu putem să ne asumăm niciun risc. Doar pentru că ne aflăm într-o altă țară nu înseamnă că suntem în siguranță.

– Dar nu putem să acuzăm pe oricine, a spus Ellie. Nu avem nicio dovadă că Demonul Roz… adică motocicliștii ăia ne voiau răul. Nu au încercat să ne urmărească.

Jamie era ferm, de neabătut.

– Și Haru a fost deranjat de ei. E instinctul partizanului de a simți pericolul, și l-am simțit amândoi.

– Chiar, unde e Haru? a întrebat Ellie, frecându-și ceafa.

– S-a dus să o avertizeze pe Sayuri de o posibilă amenințare.

Când vorbea de Haru, în vocea lui Jamie se simțea o anumită blândețe și Lottie s-a întrebat dacă faptul că îl văzuse trecând în starea de partizan îl făcuse pe Jamie să-l placă din nou. Asupra ei avusese un efect contrar; nu avea să mai fie niciodată în stare să-l privească pe Haru ca până atunci.

– Doar nu vrei să o bagi și pe *regină* în povestea asta! a exclamat Ellie.

– *Asta* e tot ce te interesează? a întrebat Lottie, fără să-și ascundă iritarea. E posibil să fi avut o întâlnire cu Leviathan. Ai fi putut… *Noi* am fi putut să fim în pericol și tu nu te gândești decât la Sayuri?

Lottie voia să fie blândă, chiar voia, dar în momentul ăsta era pur și simplu prea obosită.

Tăcerea, acră și plină de frustrare clocotitoare, a umplut camera, până când Ellie a scos în cele din urmă un oftat prelung.

– Doar ziceam și eu... Apoi s-a ridicat în picioare. N-ar trebui să intrăm în panică. N-are niciun rost să fim paranoici și să ne stricăm vacanța. Asta ar trebui să fie un respiro pentru noi, sper că n-ați uitat!

– Ellie, să-ți amintesc că asta nu e o vacanță?!

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Lottie a tresărit la cuvintele lui Jamie, știind că ele nu aveau decât să o irite și mai mult pe Ellie.

– Motivul principal pentru care suntem aici este Leviathan, a replicat Ellie.

Evident, zâmbetul liniștitor pe care-l pusese pentru Lottie s-a transformat într-un mârâit.

– Da, Jamie, sunt pe deplin conștientă că toate astea sunt din vina mea și niciunul dintre noi nu ar fi în beleaua asta dacă voi n-ați lucra pentru fami…

Ușa de carton a glisat rapid, întrerupând-o pe Ellie. În prag a apărut Sayuri, învăluită de un halo scânteietor și de parfumul liniștitor al crinilor. Miko stătea în spatele ei, iar lumina amurgului îi dădea părului ei o nuanță purpurie de otravă.

– Sunteți cu toții OK? a întrebat Sayuri.

Era îmbrăcată într-o rochie de un alb orbitor care flutura în urma ei, fantomatic și grațios.

– Suntem bine, a răspuns Ellie.

– Și Haru. Cum s-a descurcat?

– Foarte bine, un partizan model, a răspuns Jamie adăugând chiar că Haru era un ghid foarte bun.

O expresie gânditoare a apărut pe fața lui Sayuri.

– S-a întâmplat ceva? nu s-a putut abține Lottie să întrebe.

Chipul lui Sayuri a devenit din nou o mască perfectă de calm.

– Nu. Cred doar că ar trebui să vă culcați devreme în această seară.

Lottie a încuviințat din cap, ușurată că discuția s-a încheiat. Și atunci s-a dezlănțuit infernul.

– Nu vrei să taci? a tunat Ellie.

Lottie a rămas cu gura căscată. Nici nu-i venea să creadă ce auzise.

– M-am săturat să te văd umblând de colo colo ca și cum ai fi perfectă. Ellie scuipa fiecare cuvânt de parcă ar fi pișcat-o. Te-am citit și ești o făcătură!

– Ellie!

Lottie și Jamie au icnit la unison, dar Ellie le-a aruncat o privire tăioasă care le-a închis gura.

– Pot să-ți propun să discutăm ce te-a supărat mâine-dimineață, după ce te liniștești?

Sayuri părea total netulburată de izbucnirea lui Ellie.

– Ce m-a supărat?

Veninul era limpede, și Lottie și-a dat seama că furia lui Ellie nu era legată

******ebook converter DEMO Watermarks*******

doar de Sayuri.
– Cum ar putea să mă supere ceva când tu ești, de fapt, perfectă?
– Ellie, trebuie să te calmezi! a zis Lottie luând-o de braț în încercarea de a-i domoli furia, dar n-a făcut decât să-i schimbe direcția.
– Cum pot să mă calmez când suntem prinși în capcană? S-a răsucit brusc, cu toată furia crescându-i ca o tornadă. Nu vedeți? Suntem prinși aici, da, suntem prinși, și voi sunteți prinși din cauza mea. Cușca e mai mare și arată diferit, dar tot închiși suntem, și la fel de neputincioși cum am fost întotdeauna, și totul din vina mea. DETEST asta!
– Pleacă!
Lottie a clipit pentru o clipă, neștiind cine vorbise.
– Am spus, *pleacă!* a repetat Sayuri. Vă mut pe amândouă în altă cameră, departe de Miko și de mine. Cred că vă va ajuta pe amândouă să petreceți ceva timp singure.
– O, grozav! Regina perfectă crede că știe cum să rezolve totul. Suntem salvate, a spus Ellie tărăgănat și plină de sarcasm.
– Am spus: PLEACĂ!
Ellie s-a încordat, în mod clar pregătindu-se să facă un alt comentariu disprețuitor, când o lacrimă a alunecat pe obrazul lui Lottie.
– Hai să mergem, Ellie! a zis ea, strângându-și dureros pumnii.
Era îngrozitor de obosită.
Ellie nici măcar nu s-a putut uita în ochii ei, în schimb s-a întors spre Jamie, care i-a aruncat o privire de o dezamăgire atât de profundă și de intensă, încât chiar și Lottie i-a simțit asprimea.
– Bine, o să plecăm, a zis ea.

Jamie le-a ajutat să-și mute lucrurile. Toată lumea din dormitoare le-a privit într-o tăcere plină de curiozitate cum își târșâiau picioarele încălțate în papuci pe coridoarele de lemn, către micuța cameră liberă care fusese înainte ocupată de vreo treizeci de lampioane de hârtie pictate manual. Era înghesuită și mult mai puțin elegantă decât fosta lor cameră, dar Lottie nu avea energia să-i mai pese. Anastacia și Lola au băgat capul pe ușă, dar Lottie a clătinat din cap, nedorind să explice.
– O să fiți OK? i-a șoptit Jamie în ușă, mutând și ultimele bagaje.
Era aproape plăcut să-l vadă din nou îngrijorat.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

– Eu o să fiu bine. A zâmbit, fără să-i pese că zâmbetul ei arăta fals. Întotdeauna sunt.

Deși nu putea vorbi în numele lui Ellie.

Jamie a încuviințat din cap și ea l-a urmărit cu privirea cum se îndepărta pe aleea întunecată, în vreme ce o nouă simfonie a creaturilor nocturne începea în lumina lunii.

După ce Jamie a dispărut, Lottie și-a pus pijamaua largă cu Hello Kitty, cu top și șort, pe care o cumpărase din Harajuku și s-a întins în patul ei. Ellie a făcut la fel și au rămas amândouă în tăcere, zgâindu-se la tavan, până când una dintre ele a îndrăznit să rupă tăcerea.

– Ellie, a început Lottie, simțind numele prietenei sale ca pe un obiect străin în gura ei. Știi că nu e vina ta, da?

– Pentru tine e ușor să zici asta.

Cuvintele au venit ca un ghiont în stomac și Lottie s-a întors să se uite la prințesa ei. Elle s-a răsucit pe saltea cu fața la ea.

– N-ar fi trebuit să spun toate lucrurile alea. Pur și simplu, m-am înfuriat atât de tare când am văzut pozele cu noi din revistă. Mă simt atât de neputincioasă!

Dar pe Lottie nu o deranja izbucnirea lui Ellie; ci motivele care o declanșaseră.

– Nu-mi pasă de asta, a răspuns ea. Mă bucur că le-ai spus. Doar că… aș vrea să fii sinceră cu mine.

Abia când a terminat de vorbit, Lottie și-a dat seama că se gândea din nou la acel sărut, căci nici acum nu știa ce însemna.

– Ei, poate că mass-media are dreptate… a spus Ellie ușor deprimată.

– Ce?

– Despre mine. Sunt o influență proastă. Tu nici măcar n-ai fi aici dacă n-ai fi substitutul meu, și dacă nu erau notele alea. Dacă Leviathan…

– Aș prefera să fi fost Leviathan. Încă mă mai gândesc uneori că poate am făcut doar o greșeală stupidă.

– Poate că greșeala stupidă a fost în primul rând că ai devenit substitutul meu.

– Ellie! a mârâit Lottie, un sunet pe care nu era obișnuită să-l scoată, dar nu s-a putut abține. Cum poți să spui asta? Cum poți să spui ceva atât de crud? Eu credeam… și sărutul ăla, și totul. Ce-i cu tine?

Cuvintele s-au rostogolit din gura ei, ca și cum ar fi tușit sârmă ghimpată, și
******ebook converter DEMO Watermarks*******

nu le-a putut opri. De ce o mai voia Ellie lângă ea dacă asta era ceea ce gândea? După toate momentele grele prin care trecuseră împreună, cum își putea schimba părerea pentru a spune ceva atât de ridicol?

– Ce? a bolborosit Ellie.

Asta era prea mult. Lottie s-a ridicat de pe salteaua ei și s-a repezit la ușă, unde se aflau adidașii ei, și s-a încălțat.

– Mă duc să alerg puțin. Ne vedem mai târziu.

– Lottie, așteaptă! Nu asta am vrut să spun. Eu…

Dar Lottie a trântit ușa violent, pentru a nu o mai auzi pe Ellie, și a fugit afară să fie aproape de insectele din noapte și să poată țipa.

11

Aerul nopții târzii era încins și greu, lăsând o peliculă de transpirație lipicioasă pe pielea lui Lottie. Hainele i se lipiseră de trup ca și cum folosise niște adeziv, iar așchia subțire a lunii oferea prea puțină lumină pe potecile întunecate. Alergase pe platforma de lemn din jurul uriașului iaz și de-a lungul uneia dintre aleile care duceau în preajma pădurii de bambus. În cele din urmă, picioarele ei au încetinit pasul și s-a trezit în fața altarului pisicilor, unde statuile cu ochi mijiți și rânjete de piatră o priveau ciudat. Probabil că sângele ei fusese deosebit de gustos, deoarece vedea cum pe brațe și picioare i se iveau umflături rozalii usturătoare de la ciupiturile de țânțari.

– Și bănuiesc că pisica-vampir din Nabeshima îmi va vrea și ea sângele, nu? a spus Lottie gâfâind în sus către una dintre statuile de piatră, punându-și mâinile pe genunchi în timp ce-și trăgea răsuflarea. Mă tem că va trebui să se grăbească, altfel țânțarii o să-l ia pe tot.

A încercat să-i zâmbească pisicii, simțindu-se caraghioasă și singură în tăcerea care a urmat.

Cele câteva lumini rămase aprinse în dormitoare păreau o ceață în noapte, iar strălucirea slabă a lunii s-a ascuns în spatele unui nor, lăsând-o pe Lottie cufundată în beznă. Nu era un întuneric doar fizic, ci și întunericul din mintea ei, al neștiinței și nesiguranței.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Atât de multe erau în capul ei: Leviathan, Jamie, Ellie, Sayuri. Nimic nu părea închegat; chiar și propria părere despre sine începea să i se pară deformată și confuză.

„Influență proastă.“ Cum putea Ellie să spună ceva atât de stupid?

– Ce să fac? a întrebat ea statuile. De unde să încep?

Lottie știa că întrebările erau inutile, dar nici nu se așteptase să primească un răspuns.

Din umbre a ieșit cea mai mare pisică neagră pe care o văzuse vreodată. Era un motan, și ochii lui străluceau galbeni; părea ca o pisică de vrăjitoare și pășea cu un mers fluid, ca și cum prinsese formă din întuneric.

Lottie s-a uitat cum pisica se așază la picioarele ei. „Pisica-vampir din Nabeshima.“ Acesta a fost primul gând al lui Lottie, și dacă într-adevăr urma să moară prin strangulare și să i se fure sângele și pielea, atunci în primul rând era vina ei pentru că sugerase asta pisicilor de piatră. Gândul i-a trimis un fior pe șira spinării și a făcut-o să vrea să se tragă încet în spate și apoi să o ia la fugă ca din pușcă spre cameră. Dar motanul doar a stat acolo și a privit-o, cu coada alunecând de la stânga la dreapta, de la stânga la dreapta.

„N-ar trebui să ignori niciodată lucrurile astea.“

Erau cuvintele lui Miko, dar gândul de a urma această pisică oriunde în mijlocul nopții era înspăimântător.

Privirea lui Lottie s-a ațintit pe coada care se mișca. Ce-ar fi făcut Liliana? Oare ea fusese în Japonia? Simțise aceeași îngrijorare și nesiguranță?

Dacă da, atunci în mod sigur le înfruntase, iar dacă nu, în primul rând Lottie nu i-ar fi cunoscut niciodată pe Ellie și Jamie și pe toți prietenii ei de la Rosewood și Takeshin.

– În regulă, atunci. Arată-mi drumul!

Motanul mare și negru a continuat să se holbeze la ea, nemișcat, și Lottie a început să se simtă stânjenită când și-a dat seama că vorbește cu... o pisică. Chiar când voia să renunțe și să se întoarcă în dormitor, motanul s-a ridicat și și-a întins spatele prelung cu un mic „miau“. Labele lui au scos niște sunete înfundate până când în cele din urmă a pornit prin întuneric.

Sunetul cicadelor a devenit mai puternic pe când Lottie îl urma pe Vampy – numele cu care botezase pisica în mintea ei – de-a lungul unor alei mai mici și pitorești care ofereau cea mai frumoasă priveliște a bambusului care înconjura școala.

S-au oprit pentru o clipă în drumul lor, lângă o clădire mică de lemn. Lottie

******ebook converter DEMO Watermarks*******

s-a speriat îngrozitor când a ridicat privirea și a văzut o femeie aurie care îndrepta o sabie direct spre ea. Doar că nu era deloc o femeie, ci o statuie: Kou Fujiwara, turnată în bronz, cu sabia ei ca un avertisment tăcut, privindu-i cum treceau pe lângă muzeul ei. Fără să se gândească, Lottie a făcut o plecăciune către statuie, apoi a continuat pe alee în urma lui Vampy. O apă clipocitoare țâșnea pe sub picioarele ei când a traversat un podeț de lemn lângă partea din spate a teatrului, care ducea în sus spre un șir de trepte de pământ și rădăcini într-o zonă a școlii pe care nu o explorase încă. Curând i-a fost limpede de ce nu se aventurase niciodată atât de departe, pentru că atunci când a ajuns în capul scărilor nu a găsit decât trunchiuri dese de bambus ținute laolaltă de niște plase verzi destrămate.

Pădurea din fața ei a devenit deasă și mare, iar ceața a apărut de nicăieri. Zgomotele insectelor păreau tot mai intense la liziera acestor copaci, plasa neputând opri melodia fermecată ce răsuna dinspre ei. Lottie s-a uitat în jos la Vampy, cu capul lăsat într-o parte ca și cum l-ar fi întrebat pe motanul mare și negru dacă ea trebuia să fie acolo, iar el, drept răspuns, s-a strecurat pe sub plasă și a dispărut în misterioasa pădure.

Lottie s-a zgâit la întunericul lăptos în care dispăruse pisica și a simțit, după cum i s-a zbârlit pielea, că pădurea se holba la ea. Era sigură că ajunsese la capăt, că trunchiurile de bambus nu puteau fi străbătute, când două lumini galbene rotunde au strălucit din umbre, îndemnând-o să le urmeze. Lottie a șovăit, dar numai o secundă, înainte să se lase în genunchi, fără să-i pese că avea să i se murdărească de noroi pijamaua, și s-a târât pentru a intra în pădure. Totul a devenit din nou negru, cu copacii atât de înalți și de deși, încât blocau orice lumină. Dar când s-a ridicat în picioare, întunericul a dispărut, iar sfere minuscule sclipitoare dansau în jurul ei într-o agitație scânteietoare. Erau licurici. Pădurea își crea propria lumină și chiar și luna avea o strălucire diferită aici, ca și cum scântei din lumina ei erau prinse în mușchi și creaturi, dând lumii o pâlpâire încețoșată, elegantă, la fel ca suprafața unei perle. Atmosfera părea deopotrivă familiară și nouă. Părea Pădurea Rose.

Ochii galbeni ai lui Vampy au continuat să lucească, ca un felinar pe o cărare, călăuzind-o mai departe. Lottie nu a observat, dar toate gândurile și grijile ei dispăruseră subit.

Deodată a simțit o împunsătură de frică pe gât, dar a dispărut imediat. Avea senzația că e privită, și totuși se simțea absolut singură. Și în tot acest timp
******ebook converter DEMO Watermarks*******

avea în minte imaginea Lilianei. Curajoasă, neabătută, un pionier. Dacă Lottie voia să joace un rol măcar pe jumătate la fel de important în lume ca Liliana, atunci trebuia să fie la fel de nestăvilit. Apoi Vampy a dispărut, strecurându-se în mușchiul din spatele unui pâlc de bambus. Lottie l-a urmat, dar sferele acelea galbene strălucitoare nu se mai vedeau nicăieri. Era complet singură, și frica o învăluise din nou și nu mai avea cu ce să o alunge.

S-a întors, și tot ce a văzut erau modele care se repetau, licuricii scânteietori care dansau în aceleași imagini iar și iar. S-a răsucit din nou, în speranța că pisica neagră ar fi reapărut, dar nu a reușit decât să devină și mai dezorientată.

– M-am rătăcit, a șoptit ea în întuneric.

Era Gretel în pădure, iar dâra de firimituri de pâine dispăruse și ea nu mai știa cum să ajungă acasă. Dacă nu avea grijă, ar putea să fie mâncată de o vrăjitoare… sau de o pisică-vampir. Chiar și sunetele nocturne ale micilor creaturi păreau să se fi stins. Lottie și-a dat brusc seama cât de naivă fusese. Singură, în pijama și adidași, cu picioarele murdare de noroi și pline de ciupituri de țânțar.

Și-a adus aminte de marele stejar din Pădurea Rose, atât de bătrân și de gros, încât îți puteai imagina o casă construită în interiorul lui. Acolo se ghemuise Lottie ca să plângă de una singură, și tot acolo fugise Lola când se supărase cu tatăl ei. Copacul era ca un far și un părinte, strigându-i și strângându-i aproape pe toți cei care aveau nevoie de alinare, cu ramurile sale lungi ca niște brațe liniștitoare. Dacă exista într-adevăr o legătură între Rosewood și Takeshin, atunci poate că era ceva asemănător cu stejarul acela și aici…

Ceața s-a destrămat și a dat la iveală un mic luminiș, un cerc perfect de bambus verde. În mijlocul lui era un copac, înalt și gros, cu niște protuberanțe atât de ciudate și de fascinante, încât arăta ca o femeie uriașă care ieșea din pământ. În partea sa de jos creștea din abundență viță de argint, iar micile flori albe arătau ca o dantelă.

– Mrrrau!

Ochii lui Lottie s-au luminat când Vampy a reapărut din spatele copacului.

– Iată-te!

I-a zâmbit motanului negru și s-a dus spre el. Era atât de întuneric, încât aproape că nu vedea nimic, dar când s-a aplecat să-l mângâie pe Vampy, un

******ebook converter DEMO Watermarks*******

licurici a luminat copacul, dând la iveală niște semne pe trunchi, înnegrite și cu urme albe în centru, săpate adânc pentru a rezista peste veacuri.

Lottie mai văzuse această pecete, într-o carte și într-un jurnal. Jurnalul lui Lili.

Era un crin cu două semicercuri subțiri de o parte și de alta. Blazonul familiei Mayfutt. Strămoșii ei și ai Lilianei. Dar ce căuta aici, atât de departe, în Japonia?

S-a îndreptat brusc de spate. Un gând i s-a ivit în minte, la fel de strălucitor ca licuricii din jurul ei.

Răspunsul la toate întrebările ei se aflau în acel jurnal. Avea nevoie de jurnalul pe care-l lăsase la Rosewood – și știa exact cine o putea ajuta.

12

În Covent Garden, Anglia, Binah Fae admira răsăritul din grădina de pe acoperișul penthouse-ului părinților ei. Micul colțișor verde se afla deasupra străzilor scăldate în soare, unde se auzeau claxoane de mașini, iar oamenii începeau forfota de dimineață peste tot în marele oraș.

Înfășurată într-un halat galben-canar, lui Binah îi plăcea să se trezească foarte devreme în vacanța de vară ca să-și ude plantele și să vadă agitația de dimineață a Londrei, în fața unei cești de ceai de mușețel și un *chapati*[3] cu gem de căpșune. Citise undeva că unul dintre idolii ei, Oprah Winfrey, încerca să se trezească în fiecare zi între cinci și jumătate și șase și jumătate pentru a profita de zi la maximum. Chiar și cu diferența de fus orar, lui Binah îi plăcea să creadă că ea și Oprah aveau ceva în comun.

– Se pare că a venit vremea să te tund, i-a șoptit ea iasomiei-de-grădină, după ce îi puse apă și îngrășăminte.

Mai citise și că plantele creșteau mai bine dacă le vorbeai și, deși nu existau date științifice care să susțină asta, uneori trebuia să te bazezi doar pe propriile instincte. Apoi a auzit telefonul sunându-i.

Apelurile la această oră cu siguranță nu făceau parte din rutina ei matinală, dar a aruncat o privire la număr și a știut că toate planurile ei aveau să se schimbe în mod spectaculos.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

– Lottie!

A apăsat pe butonul de Facetime pentru a vedea doi obraji înroșiți de soare și niște bucle blonde.

Lottie a părut liniștită.

– Te-ai trezit?

– Da. Din fericire pentru tine, sunt foarte matinală. Binah își dădea seama că ceva era în neregulă. Ce s-a întâmplat?

– Nimic, a răspuns prietena ei, mult prea repede. Doar că, ei, de fapt…

– De ce vorbești în șoaptă? Binah s-a aplecat spre ecranul telefonului, șoptind la rându-i.

– Nu vreau să tragă nimeni cu urechea. Lottie s-a uitat în jur neliniștită, apoi a continuat. Ascultă, am nevoie de ajutorul tău…

– Unde-i Ellie?

Lottie a amuțit pentru o clipă când o libelulă a zburat fix pe lângă capul ei.

– Spune-mi! Ce s-a întâmplat?

Binah devenise neliniștită.

– Ne-am certat puțin aseară, a spus Lottie distantă și tristă. Dar nu de-asta te sun. Să vezi, știu că o să sune superciudat, dar ascultă-mă până la capăt. A tras adânc aer în piept și a început să vorbească repede. Am găsit blazonul familiei Mayfutt săpat pe un copac din Kiri Shinrin, pădurea care înconjoară Takeshin, și am sentimentul că asta mi-ar putea da un indiciu pentru comoara secretă ascunsă în școală.

– Comoara secretă? Ce minunat!

Se întâmpla foarte rar ca Binah să se confrunte cu un mister necunoscut, iar perspectiva de a afla mai multe i-a stârnit interesul.

Lottie a zâmbit amuzată.

– Da, m-am gândit eu că așa o să zici!

Un camion de pe străzile îndepărtate ale Londrei a claxonat cu putere.

Binah a scuturat din cap pentru a-și limpezi mintea.

– Și ești sigură că era blazonul Lilianei? a întrebat ea încet.

– Foarte sigură. Știu perfect simbolul ăla.

Încă de când era mică, Binah se pricepea de minune la enigme. Învățase încă de atunci că în deslușirea enigmelor nu era vorba de legături, ci de simboluri, și odată ce ai învățat să cauți simboluri, le găsești peste tot.

– Vrei să iau jurnalul din biroul lui Lili de la Rosewood? a propus Binah, gândindu-se deja la rezolvarea acestei noi enigme.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

– Ăă… da!
Lottie a ridicat mirată din sprâncene, dar Binah era obișnuită ca lumea să fie surprinsă de ea. De fapt, chiar o amuza asta.
– Te rog, a adăugat repede Lottie, dacă poți.
Binah a luat o mică înghițitură din ceaiul cu miere și a încercat să-și stăpânească încântarea. Gândul că misterele de la Rosewood își aveau originea tocmai în Japonia era la fel de dulce ca ceaiul din fața ei. A început să bată cu degetele în ceașcă.
– După cum bine știi, n-am voie să intru în Rosewood. Va trebui să fac unele cercetări și o să am nevoie de ajutor, dar o să văd ce pot face.
Vorbea calm, ignorând cât de tare îi bătea inima. Dar nu de frică. De emoție și încântare.
Zâmbetul larg de pe fața lui Lottie a luminat întregul ecran, iar strălucirea soarelui a părut să țâșnească în jurul ei.
– O să-i spui lui Ellie?
– Aș vrea să-i spun, a recunoscut Lottie după un lung moment de tăcere. Cred că am făcut bine că am venit aici, dar… e complicat. Ea crede că eșecul meu la școală e din vina ei, continuând să refuze să înțeleagă că suntem o echipă, că eu *vreau* să fiu alături de ea. Într-un fel, mă îndepărtează.
„Un alt tipar.“
– Lottie, a spus Binah, văzând povestea desfășurându-se în mintea ei, nu pot pretinde că știu cum te simți, sau ce s-a întâmplat, dar dacă Ellie vrea să se implice în acest mister, trebuie mai întâi să lase de la ea, și trebuie să înțeleagă asta singură. Nu poate să se bazeze întotdeauna pe tine pentru a o călăuzi.
Simbolurile erau atât de clare, și indicau o enigmă cu o singură rezolvare. Binah și-o închipuia ca pe o grădină. Lottie era un trandafir semeț, curajos, înflorind devreme, cu un parfum pe care-l împărțea cu întreaga lume, deopotrivă recognoscibil și liniștitor. Ellie era mai dificilă, o orhidee subterană, o rhizanthella, la care trebuia să sapi în pământ pentru a elibera florile cu parfum dulce. Dar florile erau acolo.
Așadar, aceasta era enigma, și Binah i-a spus-o lui Lottie:
– Dacă sunt trandafiri în grădină, cum poți încuraja orhideea, care și-a petrecut întreaga viață ascunsă, că e demnă de trandafir?
– Nu cred că înțeleg, a spus Lottie în cele din urmă.
Zâmbind către ecran, Binah a luat o ultimă înghițitură de ceai.
******ebook converter DEMO Watermarks*******

– Ceea ce vreau să spun, a zis ea pe un ton calm, e că dacă tu și Ellie vreți să depășiți acest moment, ea trebuie să înceteze să se mai învinuiască pentru orice lucru rău care se întâmplă.
– Dar dacă nu poate? Și dacă o să continue să mă îndepărteze?
– Atunci cred că va trebui pur și simplu să ne obișnuim cu asta!

13

De fiecare dată când Lottie credea că nu se uită nimeni la ea, își verifica telefonul.
„Ce tot așteaptă?“ se întreba Ellie.
Lottie continua să păstreze tăcerea, abia schimbând câteva cuvinte atunci când era nevoie. Era ca și cum aștepta ceva de la ea, și nici nu era cu supărare, ci cu speranță, și asta doar o făcea pe Ellie să simtă că o dezamăgea și mai mult.
Saskia a râs după ce a luat cu zgomot o înghițitură de *ramen*.
– Probabil că de-asta nu vorbește cu tine. Vrea să-ți dai seama singură cum să rezolvi problema asta. Întreab-o pe Anastacia!
Pielea Saskiei devenise și mai întunecată sub soarele japonez, lucind aurie și luminoasă, dar genele maradovane ale lui Ellie îi dădeau o dungă rozalie-cafenie pe nas și pe obraji care o făcea să pară ca un copilaș.
– E-adevărat, a replicat Anastacia, apropiindu-se de masă și așezându-se lângă prietena ei. Nu știu deloc să comunic.
Și-a umflat părul castaniu la spate cu o mișcare hotărâtă a mâinii, dar Ellie era sigură că nu despre asta era vorba. Dintre toți cei pe care-i știa ea, Lottie era persoana care comunica cel mai bine.
În cealaltă parte a încăperii, Rio a făcut un comentariu și toată lumea a râs. Chiar și Lottie și Jamie aveau o umbră de zâmbet pe buze, și cei doi s-au privit cu un soi de înțelegere ciudată care lui Ellie i-a provocat scârbă. De ce o deranja atât de tare să-l vadă pe Jamie vorbind din nou cu Lottie?
Era ca și cum avea în față finalul fericit al poveștii – varianta în care niciunul dintre cei doi nu lucrase vreodată pentru familia ei și puteau să fie fericiți și să ducă o viață normală fără ea.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

– Ar trebui să-l întrebi pe Micky. De când el și Percy au început să iasă împreună sunt la fel de perfecți precum ciocolata și căpșunele, a ciripit Lola.

– Noi n-avem nicio problemă, a replicat nonșalant Micky, băgându-și în gură cel de-al treilea biscuit cu ciocolată.

– Vezi? Perfect! a chicotit Lola, și Micky a scos limba la ea, jucăuș.

– Nu. Micky a zâmbit, iar privirea lui albastră a devenit leneșă și încântată, în vreme ce o îmbujorare trandafirie i-a cuprins obrajii, amintindu-i lui Ellie de Lottie. Pentru că Percy știe întotdeauna exact ce să facă. Când eram mici, fiindcă nu ne puteam exprima, am învățat cum să ne citim unul pe celălalt în mai multe feluri.

Micky vorbea cu atâta candoare, fără nicio urmă de ironie sau îndoială despre prietenul lui, încât o făcea pe Ellie să se simtă stânjenită. Ea nu putea niciodată să fie atât de deschisă cu sentimentele ei.

– Uf, câteodată am impresia că nu o cunosc deloc pe Lottie, a gemut Ellie, trântindu-și fruntea pe masă cu un bufnet dureros.

Era prea cald în Japonia și noua lor cameră „de odihnă“ o făcea doar să se simtă și mai stingheră.

„Asta e din vina lui Sayuri“, și-a zis ea, dar nu credea cu adevărat.

– Uau, să fii îndrăgostit pare cu siguranță epuizant.

Ellie a ridicat capul atât de repede la cuvintele Lolei, încât lumea a început să se rotească în jurul ei. Nu putea fi îndrăgostită de Lottie; nu o merita.

– Elevi de la Rosewood!

Ellie a tresărit când vocea șuierătoare a lui Haru a plutit în jurul ei.

– Scuze, n-am vrut să te sperii.

Apăruse în fața lor, îmbrăcat ceva mai îngrijit decât de obicei, cu pantaloni strâmți și un tricou fără mâneci, dar părul lui era la fel de pufos ca întotdeauna.

– Nu m-ai speriat deloc, a spus Ellie, încercând să-și revină.

– Vă rog să mă însoțiți cu toții în biroul lui Chiba *Sensei*. Avem un dar pentru voi.

Dând din cap fără tragere de inimă, Ellie s-a ridicat în picioare. În momentul ăsta nu simțea că merită un dar.

Biroul lui Chiba *Sensei* se afla pe latura de nord a iazului, lângă căminul băieților, cuibărit în spatele muzeului lui Kou Fujiwara, în fața căruia se afla statuia de bronz a fondatoarei școlii, mânuind o sabie letală și înfruntându-i

******ebook converter DEMO Watermarks*******

pe toți cei ce pătrundeau pe domeniul ei. Când au trecut pe lângă ea, Ellie a simțit-o privindu-i, cu tăișul îndreptat exact către inima ei.

Când au intrat în birou, aroma înviorătoare a bețișoarelor din lemn de santal i-a lovit ca un val de energie. Camera era doar îndeajuns de mare ca să încapă în ea toți elevii de la Rosewood, cu Haru și Sayuri aflați de-o parte și de alta a directorului, în spatele mesei sale de lucru. Modest decorată, cu o simplă rogojină *tatami* și o ușă glisantă care dădea către o mică grădină zen, camera părea ornamentală, ca și cum intraseră într-o casă de păpuși foarte scumpă și nu aveau voie să atingă nimic.

Cu buzele arcuite în ceea ce semăna cu un zâmbet, directorul a pășit în față, în vreme ce Haru și Sayuri au făcut o plecăciune în semn de respect.

– Am făcut niște aranjamente speciale pentru voi toți. O șansă de a cunoaște direct o parte cu adevărat minunată a culturii japoneze.

Lui Ellie îi era greu să se concentreze după afirmația Lolei, care venise ca o bombă. Tot ce voia acum era să iasă din biroul directorului; spațiul strâmt, ceremonialul întrevederii, totul îi aducea aminte de palat. Și apoi a venit darul, cel mai prost pe care l-ar fi putut primi vreodată.

– Haru mi-a spus că unul dintre voi își sărbătorește ziua de naștere în acest weekend, pe 26 iulie.

„O, nu!“

Haru și-a îndreptat zâmbetul lui optimist direct spre Jamie, fără să aibă idee de furtuna care avea să se dezlănțuie.

– În fiecare an, Takeshin sponsorizează *Aka Taiyo Matsuri*, un festival desfășurat în Tokyo, și am aranjat să participați și voi, pentru a sărbători ziua partizanului vostru.

„O, nu! O, nu! O, nu!“

Exista o singură regulă în privința căreia Jamie era foarte strict. Să nu i se sărbătorească ziua de naștere. Niciodată. Și, chiar dacă se îndepărtau tot mai mult unul de altul, ea știa că nu trebuia să încalce acea regulă.

Prezența lui Jamie în încăpere era ca o pată crescândă de întuneric. Ellie nici nu îndrăznea să se uite la el.

Părând mai degajată decât se simțea, Lottie a înfruntat situația, înarmată cu un zâmbet plăcut.

– Chiba *Sensei*, a spus ea cu un glas perfect calm, fără niciun tremur. Acesta este cu adevărat un gest minunat, dar mă tem că…

S-a oprit, distrasă de ceea ce vedea în spatele directorului… nepoata lui.
******ebook converter DEMO Watermarks*******

Sayuri clătina din cap în semn de avertizare și, cu un gest rapid din degete, le-a făcut semn să se încline.

Se părea că aceasta era o ofertă pe care nu aveau voie să o refuze.

– Dar vom avea nevoie de măsuri suplimentare de securitate, a spus repede Lottie, înclinându-se așa cum îi indicase Sayuri. Oare ni s-ar permite să-l luăm pe Haru?

„La naiba, ce isteață e!“

Cum de se gândea Lottie la lucrurile astea? Cum de era atât de diplomată? Cum de rămânea atât de calmă când totul părea să scape de sub control? Și cum reușise Ellie să strice totul?

„Influență proastă.“ Capul îi zvâcnea teribil gândindu-se la aceste vorbe.

– Ah, da. Chiba *Sensei* a încuviințat din cap. Știu că ești îngrijorată în privința siguranței, dar Hinamori-*san* m-a asigurat că amenințarea de pe motocicletă a fost rezolvată și nu va mai crea probleme. Cu toate acestea, a continuat el, și Ellie s-a încordat pentru a asculta, nevenindu-i să creadă că acea forță arzătoare a putut fi prinsă și că nu vor mai auzi nimic de ea, – pentru liniștea ta, el vă va escorta.

– O idee excelentă! a intervenit Haru.

Mușcându-și interiorul obrazului, Ellie a întors capul doar atât cât să-l vadă pe Jamie.

Nimic. Fața lui era complet inexpresivă, o bucată de lut rece și umedă, fără nicio emoție sau intenție. Ellie ar fi vrut să întindă mâna spre el, ca să modeleze acea deșertăciune a lui în ceva, orice, să sape adânc pentru a-l găsi în miezul lutului. Dar, încă o dată, singurul ei gând a fost că asta era cumva din vina ei.

Plecându-se adânc, Jamie a rostit searbăd:

– Mulțumesc.

– Ăsta e un coșmar, a oftat Ellie.

Saskia a ciupit-o pe Ellie tare de braț.

– Au, ce naiba ai?

– Vezi? Nu e un coșmar.

Și cum râdea ea singură, ca și cum ar fi fost cea mai amuzantă persoană din lume, Saskia a luat o lingură din budinca ei de vanilie.

Jamie și Lottie dispăruseră rapid în sala de mese, dar Ellie n-ar fi suportat să le vadă expresiile solemne, așa că preferase să-și mănânce desertul pe

******ebook converter DEMO Watermarks*******

platforma de lemn de lângă iazul cu pești koi, sub razele soarelui arzător. Spre mare ei iritare, Saskia hotărâse să o urmeze.

– Nu înțelegi. Festivalul ăsta e un blestem. O simt. Jamie își urăște ziua de naștere, există o amenințare posibilă în afara școlii, și cu chestia asta cu Lottie, e… A rămas fără cuvinte și a lăsat să-i mai scape un geamăt. Ce-ar trebui să fac? Totul e doar din vina mea.

– N-ai deloc dreptate.

– Ce?

– N-ai dreptate, a repetat Saskia. Festivalul ăsta e o binecuvântare. Ascultă, ai timp până în weekend să-ți dai seama cum să te revanșezi față de Lottie, și ai grijă să o faci bine.

Mirosul de budincă de vanilie plutea în jur, în vreme ce Saskia își învârtea lingura aurie în bol.

– Ellie, trebuie să fii sinceră cu sentimentele tale. Asta e tot ce vrea Lottie. Vrea să lași deoparte mândria și să fii sinceră. Spune-i ce te supără, în loc să ții totul închis în tine și să o respingi.

– Nu știi despre ce vorbești! Ellie simțea cum i se activează mecanismele de apărare, cum o furie pe care nu o înțelegea urca asemenea unui uragan în trupul ei, dar Saskia a făcut calmă un gest nepăsător. Dacă nu eram eu, nu s-ar fi întâmplat toată nebunia asta. Eu am iscat-o!

– Tu chiar crezi asta? Ești convinsă că Lottie crede asta?

Un peștișor foarte dolofan, auriu și stacojiu, a ieșit din apa noroioasă, țâșnind în sus fără grație, și Ellie a fost sigură că îi simte mirosul: sare și noroi. Era scârbos. La fel de repede cum a apărut, peștele a dispărut la loc în mâl.

– Nici măcar nu mai știu ce cred, a recunoscut Ellie. Trebuie să mă gândesc, dar, a continuat ea, zgâindu-se la peștii care se roteau în cerc, dacă e să rezolv asta, trebuie să o fac așa cum se cuvine. Și asta înseamnă… A aruncat o privire spre Saskia. Vreau mai întâi să faci ceva pentru mine.

15

– Vrei una?

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Haru a arătat către o prăjitură ciudată în formă de pește, cu un model drăguț pe ea care imita solzii. Probabil că erau sute de prăjituri, etalate de șirurile nesfârșite de vânzători de mâncare din stradă, cu bannere cu litere strălucitoare, iar mirosurile dulci-sărate umpleau aerul.

– Sunt *taiyaki*, cu umplutură dulce, a adăugat el.

– Da, mi-ar plăcea, mulțumesc, a răspuns Lottie, imitând zâmbetul strălucitor al lui Haru, deși nu știa cum naiba putea mânca ceva cu *yukata* ei legată atât de strâns.

Miko insistase să poarte toate chimonourile subțiri de bumbac dacă se duceau la *matsuri*, chiar dacă niciuna dintre ele nu voia de fapt să se afle acolo. Al lui Lottie era dintr-o țesătură roz cu crem, cu cireșe mari roșii care o făceau să se simtă ca o budincă de vară. Diadema ei nu se potrivea deloc cu chimonoul, dar și-o pusese totuși, ca să se poată simți din nou ea însăși.

Băieții purtau și ei câte o *yukata* dintr-un material bleumarin cu verde, care îl făcea pe Haru să pară sprinten și în largul lui, în timp ce Jamie arăta ca un războinic temut. Lottie s-a întrebat unde își țineau armele.

– Și eu. Anastacia? a întrebat Saskia, fără să-l privească pe Haru.

– Da, te rog!

– Și noi, te rog! au spus gemenii la unison.

Lottie era sigură că buzele lui Haru au zvâcnit. Fusese nepoliticos din partea Saskiei să presupună că îi oferea și ei una. Ellie nu a răspuns. Părea agitată, jucându-se întruna cu cordonul de la *yukata* ei imprimată cu stele, deși Lottie și-a întors din nou privirea.

Fusese un chin, dar Lottie urmase sfatul lui Binah și aștepta ca Ellie să fie prima care se deschide în fața ei. Își dăduse repede seama că asta era foarte, foarte greu. Dar, ca printr-un miracol, Jamie vorbea din nou cu ea. Oarecum.

Acum i-a zâmbit, în semn de scuză, știind că el ura probabil mai mult ca oricine situația aceasta, și el a dat din cap către ea, ca să-i spună că totul era OK, comunicând cu ea mai mult decât ar fi putut visa chiar cu doar o săptămână în urmă.

– Cu plăcere, a răspuns Haru. Și Jamie-*kun*? Fiindcă este ziua ta?

Jamie a părut să se zbârlească la această sugestie. Acceptase, fără tragere de inimă, să fie de acord cu oferta directorului, punând condiții foarte stricte: să nu stea mai mult de o oră și nimeni, în niciun caz, să nu-i ofere vreun dar; iar această tratație dulce se apropia periculos de condiția de „dar“.

– Nu, mulțumesc.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Era tot timpul cu ochii-n patru, ca și cum se aștepta în orice clipă la o ambuscadă.

– Vine și Sayuri cu noi? a întrebat el.

– E cu prietenii ei, a răspuns simplu Haru.

– Ești nebun! Saskia a chicotit. Eu n-aș lăsa-o pe Ani să dispară de lângă mine într-un loc atât de aglomerat!

– E fată isteață, a răspuns el calm, și asta a sunat aproape ca o împunsătură.

Lottie s-a simțit prost, dar era ușurată că Miko și Sayuri se aflau în altă parte; nu credea că prezența lui Sayuri ar fi ajutat-o în vreun fel pe Ellie.

– Uite... roata mare!

Micky a arătat către luminile roz și verde-smarald strălucitoare ale roții aflate în celălalt capăt al străzii. În spatele ei, cerul roșu lăsa loc luminii lunii, un fundal fără nori pentru formele ce se învârtejeau. Era hipnotizant, ca o roată de tors ce o putea adormi pe Lottie pentru totdeauna.

– Urcăm în ea! a hotărât Saskia, conducându-i pe toți într-acolo.

Nu era loc de proteste. Deasupra lor, lampioane ca niște flăcări plutitoare se încrucișau în șiruri diagonale, amestecându-se într-o ceață roșie cu cât se apropiau mai mult de roată.

– Eu mă duc cu Micky, a spus Lola și l-a tras pe fratele ei mai aproape de ea, cele două *yukata* piersicii ale lor amestecându-se într-una singură.

Lui Miko îi luase mult timp să găsească două la fel, spunând că cele mai multe stiluri de chimonouri pentru băieți erau prea anoste pentru Micky.

Saskia a zâmbit pe sub mustăți, privind-o atent pe Ellie ca și cum ar fi încercat să-i trimită un soi de cod secret.

– Eu merg cu Ani, a spus ea.

– Lottie. Ellie i-a rostit numele cu o convingere atât de puternică, încât a fost aproape comică. Tu… Vrei să vii cu mine?

Lottie a simțit o nădușeală în piept, iar obrajii i s-au îmbujorat și a zâmbit de timiditatea neobișnuită a lui Ellie. A simțit cum deodată crește în ea speranța și s-a certat în gând pentru că o crezuse pe Ellie incapabilă să se deschidă în fața ei.

– Da. Sigur. Mi-ar face plăcere.

Lottie a zâmbit larg, și faptul că-i putea zâmbi din nou lui Ellie i-a dat o senzație de dulce atât de puternică, încât au durut-o dinții.

– Grozav!

Ellie i-a surâs și ea, și aproape că a părut să roșească.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Singurii doi rămași erau Jamie și Haru. Ellie a văzut cum trupul lui Jamie a părut să se retragă înlăuntrul său, cum mușchii se strângeau sub straturile de material întunecat de parcă ar fi vrut să dispară în noapte.

– Ce-ar fi să urcați și voi doi împreună? a sugerat Lottie.

Ochii lui Haru s-au luminat, dar apoi a aruncat o privire spre Jamie și a dat din umeri.

– Mi-ar plăcea foarte mult, a răspuns el, dar cred că eu și Jamie am fi mai mulțumiți să rămânem aici și să supraveghem.

Era inutil să mai protesteze; lui Lottie îi era clar, la fel de clar ca stropii aurii din ochii lui, că Jamie nu avea să plece de acolo. Era totuși mulțumită că cel puțin îl avea pe Haru cu el.

Fiecare latură a gondolei era acoperită cu foi mari de hârtie colorată, care străluceau vii pe cerul întunecat de la LED-urile de dedesubt, ca niște nori scânteietori. Așezată comod lângă Ellie, Lottie s-a simțit sfioasă, cum nu se mai simțise de mult timp lângă prințesa ei.

– Stai bine? a întrebat Ellie, puțin stângace, în vreme ce roata scârțâia și se punea în mișcare.

– Sunt OK. Încep să mă obișnuiesc cu *yukata* asta, a răspuns Lottie, aranjându-și mânecile. Sunt așa de drăguțe chimonourile! Nici nu-mi vine să cred că ai acceptat să porți și tu unul!

– Nu voiam să-mi mai atrag furia lui Miko și… Ellie a șovăit și s-a uitat peste latura gondolei, în vreme ce oamenii rămași jos se vedeau tot mai mici. M-am gândit că asta o să te bucure și în mod clar îți sunt datoare.

Lottie a înghițit în sec. Chiar avea Ellie de gând să vorbească sincer cu ea?

– Ascultă, Lottie, eu… ei bine, n-ar fi trebuit să fiu atât de nepoliticoasă cu Sayuri. Eu nu vreau să fiu o persoană rea. N-o s-o mai fac.

Lottie simțea tot mai acut senzația de gol din stomac, pe măsură ce ele urcau mai sus. Asta era tot ce avea de gând să spună Ellie?

– Da, păi…

– Nu, stai, vreau să mai spun ceva.

Ellie și-a trecut mâna prin părul ei negru, iar lumina argintie se reflecta în el ca un halou, și Lottie nu a putut să nu observe cât de mult crescuse.

– Ellie, părul tău…

– Ce?

Ellie a ridicat privirea, nedumerită.

– E foarte lung acum. Aproape că ți-a trecut de bărbie.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Ellie și-a luat între degete o șuviță, încercând să o privească. Nu a reușit și i-a dat drumul, și ochii li s-au întâlnit ca niște magneți, unii întunecați și alții deschiși la culoare, față în față.

– Lottie, ceea ce vreau să spun e că îmi pare rău.

O pală puternică de vânt a făcut părul lui Ellie să-i zboare în jurul capului, dar ea nici nu a tresărit.

– Îmi pare rău că trebuie să ai de-a face cu toate chestiile astea cu mass-media, îmi pare rău că trebuie să ai de-a face cu Leviathan și mai ales îmi pare rău că trebuie să ai de-a face cu mine.

– Ellie, asta nu e…

– Nu, ascultă-mă! a întrerupt-o, în vreme ce în ochii ei se aduna furtuna. Faptul că ești substitutul meu ne-a pus pe amândouă în niște situații îngrozitoare, dar sunt extrem de recunoscătoare că te am. E greu să te văd cum te pui în mod constant în pericol pentru mine. Nu vreau să fiu eu motivul pentru care suferi. Tu ești cel mai important lucru din lumea asta pentru mine și, până când vom fi în siguranță și cu adevărat libere, trebuie să fiu convinsă că tu știi ce faci și să încetez să mă mai învinuiesc. Până atunci, până când voi ști ce simt cu adevărat, nu pot să mă joc cu sentimentele tale.

I-a trebuit o clipă lui Lottie să-și dea seama că abia mai respira, și când în cele din urmă a tras adânc aer în piept, ajunseseră deja în vârf. Lacrimile îi umpluseră ochii, făcând lumea să apară neclară.

– O, Doamne, te-am făcut să plângi! Îmi pare rău. Ellie a început din nou să se joace cu cordonul chimonoului și a scos un evantai de hârtie. Am adus asta pentru tine, ca să-mi cer iertare. Le-am rugat pe Saskia și Anastacia să-l cumpere pentru mine din oraș.

Lottie era de-a dreptul răvășită, dar când s-a uitat la dar, inima i s-a umplut de bucurie, împrăștiindu-i prin trup căldura ca un soare. Era evantaiul cu margarete pe care-l văzuse în Harajuku, cel care-i amintea de mama ei, Marguerite.

– Te-am văzut uitându-te la el și m-a făcut să mă gândesc la mama ta și…

Lottie a cuprins-o pe Ellie în brațe. A strâns-o cu putere, aproape topindu-se una într-alta, și a simțit drept răspuns brațele lui Ellie încrucișându-se peste spatele ei. Acum erau complete. Fascicule de lumină sclipitoare de la festivalul scânteietor de sub ele le înconjurau în norul lor colorat, în vreme ce ele pluteau în cerul luminat de lună.

– Mulțumesc, a șoptit Lottie. Și, te rog, nu uita niciodată că nimic din tot ce

******ebook converter DEMO Watermarks*******

s-a întâmplat nu e din vina ta. Absolut nimic.

Mașinăria scârțâia în jurul lor în vreme ce începeau să coboare încet spre pământ, cu luminile și aromele festivalului învăluindu-le.

– O să încerc să nu uit, a răspuns Ellie, și s-au strâns din nou în brațe înainte de a se despărți. Acum, a întrebat Ellie, voiai să-mi spui ceva? Simt că ești gata să explodezi.

Lottie aproape uitase de descoperirea ei din pădure.

– Am aflat ceva, a spus ea. Când am fugit din cameră, în seara aia în care ne-am certat, am trăit o chestie foarte ciudată. Am găsit în pădure ceva săpat în trunchiul unui bambus atât de mare, încât părea că ar fi trebuit să despice pământul în două. Lottie a ridicat privirea, să vadă dacă Ellie o urmărea, și i-a văzut ochii scânteind. Era blazonul Lilianei, a continuat ea, un crin. Dar nu are nicio noimă.

– De ce?

– Pentru că Liliana a trăit în timpul perioadei Sakoku din Japonia, când granițele lor erau închise pentru restul lumii, așa că… Lottie s-a gândit din nou la imaginea din mintea ei – la toate întrebările pe care le năștea. Cum a ajuns aici? Și de ce? Care e legătura dintre Takeshin și Rosewood? Nu pot să nu mă gândesc că ăsta e un indiciu pentru comoara ascunsă.

– Și cum pot să te ajut eu? a întrebat Ellie, cu un zâmbet larg așternându-i-se pe față.

– Păi, de fapt, am rugat-o deja pe Binah să încerce să ia pentru noi jurnalul Lilianei.

– Deci de-asta îți tot verifici telefonul! Râzând, Ellie s-a uitat în sus la cer, ca și cum tocmai rezolvase o enigmă personală, apoi s-a întors și i-a întins mâna lui Lottie. Arăta din nou ca vechea Ellie, curtenitoare și frumoasă în lumina lunii. Un alt mister pe care să-l rezolvăm împreună, a spus ea.

Cu un scârțâit de metal, au ajuns pe pământ, unde Saskia, Anastacia și gemenii le așteptau, cu fețe înspăimântate. Ceva se întâmplase. Ceva foarte rău.

– Voi știți unde s-au dus Jamie și Haru? a întrebat Anastacia, și toate gândurile despre Liliana și comoara ascunsă au dispărut.

– Nu sunt aici? Au spus că ne așteaptă.

Ellie s-a apropiat de Saskia, care părea la fel de nedumerită.

Era imposibil ca Jamie să se fi îndepărtat. El nu-și îngăduia niciodată să nu se poarte perfect profesionist. Chiar și gemenii se foiau stânjeniți, ținându-se
******ebook converter DEMO Watermarks*******

strâns de mână ca niște copii speriați.

Lottie a simțit cum inima începe să-i bată cu putere. Îi vedea pe Lola și Micky îngrijorați, și era sigură că prin minte le treceau amintiri din Conacul Tompkins. Indiferent ce se întâmplase aici, nu putea să-i lase să riște acum alte traume.

„Fii curajoasă, fii bună!“ și-a spus ea. „Poartă-te așa cum ai vrea să se poarte altcineva în situația asta.“

– Sunt sigură că totul e în regulă, a spus ea, încercând să sune cât mai liniștitoare cu putință, chiar dacă își simțea stomacul înnodat de groază. Voi doi ar trebui să vă întoarceți la școală. Noi o să mergem să-i căutăm; probabil că nu sunt prea departe.

Gemenii au încuviințat din cap, apoi au dispărut rapid în mulțime.

Lottie s-a uitat la celelalte fete, în vreme ce sunetele festivalului creșteau în jurul lor, până când au părut un haos neclar. Singurul partizan rămas în grupul lor a scos un fluierat prelung, privind în jur la mulțimea de oameni.

– Asta e rău, a spus Saskia, clătinând din cap. Foarte, foarte rău.

15

Era prea multă lume. Peste tot unde se uitau, vedeau culori strălucitoare și simțeau mirosuri de mâncare condimentată și oameni, oameni, mare de oameni. Lottie abia se putea mișca în *yukata* ei, nefiind obișnuită să umble în *geta*, sandalele de lemn tradiționale. Încercase să-l sune pe Jamie, dar nu-i răspunsese, așa că îi lăsase un mesaj simplu: JAMIE, TE ROG, ÎNTOARCE-TE!

– Trebuie să fie pe undeva pe-aici, a spus Saskia. Jamie nu ar pleca, decât dacă…

S-a oprit la jumătatea propoziției... Jamie nu ar fi plecat decât dacă exista o amenințare, decât dacă Leviathan ar fi fost aici.

– Anastacia, stai lângă mine! i-a strigat Saskia, care nu mai încerca să se amestece cu mulțimea de oameni. I se desfăcuse cordonul și și-a scos *yukata*, dând la iveală un costum bleumarin.

Lottie ar fi trebuit să-și dea seama că Saskia avea să fie pregătită, la fel ca orice partizan. Lottie a simțit cum frica îi face pielea de găină. Asta era

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Saskia cea care o răpise, cea care îi scosese ochiul lui Julius; era formidabilă, era letală. Oare puteau să aibă încredere în ea?

– Vine cineva, a spus Saskia, trăgând-o pe Anastacia în spatele ei.

– HARU! a strigat Lottie.

Partizanul japonez a apărut prin mulțime, alergând în viteză, și când i-a văzut expresia întunecată, îngrozită, Lottie a simțit că leșină.

– Jamie! Haru și-a pus mâinile pe umerii Saskiei și a gâfâit, încercând să-și recapete răsuflarea. Jamie a văzut pe cineva din Leviathan aici la festival. S-a dus după el, dar l-am pierdut. A dispărut foarte repede.

Auzind cuvântul „Leviathan“, Lottie rămăsese pur și simplu inertă. Cele mai rele temeri ale ei îi urmaseră în Japonia. Nu erau nicăieri în siguranță. Leviathan era un virus care se întindea în lume, și ea era o gazdă perfectă pentru el. Și, cel mai rău lucru, era posibil ca acum să fi pus mâna pe Jamie! Și-a dat seama brusc, ca o palmă peste față, că-l lăsase pe Jamie jos, departe de ea, orbită de preocupările ei egoiste. *Ele* făcuseră asta. Ellie și Lottie își pierduseră partizanul.

– Motocicletele, a spus Lottie, chinuindu-se să-și țină în frâu lacrimile. Trebuie să fi fost ele.

– N-avem cum să știm asta, a protestat Ellie, și toată lumea s-a holbat la ea, uimită.

– Știu încotro s-a dus.

Toți ochii s-au îndreptat spre Haru, și cuvintele lui au rămas suspendate în aer, fără ca el să-și dea seama de încărcătura lor.

Ellie a fost prima care a vorbit.

– Mă duc după el.

– Dar, Ellie! Lottie s-a cutremurat de ce voia să spună și s-a aplecat pentru a-i șopti lui Ellie la ureche: Treaba noastră e să avem grijă să fii în siguranță. Dacă pățești ceva?

Toată lumea le privea, iar ele s-au întors cu spatele pentru a avea mai multă intimitate. Haru părea să fie singurul care nu înțelegea ce se întâmpla.

– Nu pot să-l las pe Jamie în urmă, a șoptit repede Ellie. N-are decât să mă urască pe cât de mult vrea, dar trebuie să mă duc după el. N-ar fi trebuit să-l lăsăm singur!

În ochii ei creștea o furtună de mânie și Lottie știa că simțea aceeași vină.

– Îți dau voie să acționezi iresponsabil.

Lottie a apucat-o pe Ellie de braț ca și cum ar fi fost o armă și, întorcându-

******ebook converter DEMO Watermarks*******

se spre ceilalți, i-a spus lui Haru:

– Arată-ne drumul!

Aveau să-l găsească pe Jamie împreună.

Haru nu a ezitat. L-au urmat în mulțime, strecurându-se printre zecile de petrecăreți. Erau ca niște fantome, zburând pe lângă toți cei din lumea reală. Dar era imposibil să țină pasul cu Haru, și Lottie se tot împiedica în sandalele ei, bizuindu-se pe forța lui Ellie ca să nu cadă.

– Aici! a strigat Haru în cele din urmă, învârtindu-se în loc. Aici l-am pierdut.

Se aflau la marginea parcului de distracție. Niște trepte de piatră coborau către pasaje înguste care deveneau apoi străzi deschise, iar luminile de neon ale orașului se reflectau în peticele ude de pe trotuare.

Niciunul dintre ei nu a spus nimic în timp ce coborau, lăsând distracția amețitoare a festivalului să dispară în spatele lor. Pasajele erau însuflețite de umbre ca niște degete care se înfășurau în jurul pielii lor, învăluindu-i în întuneric. Lottie îl simțea pe Haru în spatele ei. Asta o făcea să fie deopotrivă neliniștită și curajoasă, ca și cum ar fi avut îndărătul ei o fiară uriașă. Un pas în pasajul strâmt și lumea a devenit rece, nu vedea decât un perete umed și jgheaburi care picurau. Saskia i-a oprit în mijloc, la jumătatea drumului între stradă și parcul de distracție.

– OK, eu cred…

– Ah!

– Haru?

Lottie s-a întors către locul unde fusese Haru, pentru a vedea… nimic. În fața ochilor nu avea decât întuneric. Haru dispăruse.

– Ce-a fost asta? a întrebat Saskia, cu vocea la fel de rece ca peretele de care erau lipite. Unde e Haru?

– A dispărut, a scâncit Lottie, neputându-și stăpâni tremurul.

– Atunci trebuie să ieșim de aici, a spus Saskia, înșfăcând-o pe Anastacia, și le-a făcut semn să o urmeze.

Au străbătut în grabă pasajul și au ieșit în luminile scânteietoare. Era capătul unei străzi, cu un zid cenușiu pe o parte și o cotitură către drum pe cealaltă, cu un alt pasaj în fața lor, la fel de îngust ca o crăpătură în podea.

– Stați! Lottie s-a smuls de lângă Ellie, care o trăgea cu putere către strada deschisă. Nu pare în regulă.

Saskia, singurul partizan rămas cu ele, a încuviințat din cap, cu ochii mijiți.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

– Sunt de acord. Trebuie să…

– Nu! a strigat Ellie, și furtuna din ea clocotea acum, eliberând în aer electricitate. Tu..., a mârâit ea, și dinții îi luceau ca niște colți fioroși, iar ochii negri ca abanosul sclipeau. M-ai convins să vin la festival. Ai zis că e o binecuvântare. Ăsta e planul tău, Saskia? După tot ce s-a întâmplat, am crezut că te-ai schimbat, dar tu ne-ai dus direct la Leviathan.

– Cum îndrăznești? a tunat Anastacia, făcând un pas înainte. Saskia ne protejează. I-au spălat creierul. E o victimă.

– De ce n-o lași pe ea să vorbească? a scâncit Ellie.

Toți ochii s-au întors către Saskia și au așteptat. Nimic. Saskia nu a răspuns, stătea doar acolo, cu capul în jos.

– Saskia? a spus Lottie, tremurând, simțind aerul de gheață din jurul lor. Saskia, ce…

Sunetul care a urmat a fost ceva ce Lottie nu mai auzise niciodată. Un șuierat metalic atât de aproape, încât putea să jure că simțea metalul atingând-o pe față. Saskia a reacționat înainte ca vreuna din ele să-și dea seama ce se întâmplă, trăgând evantaiul din spatele chimonoului Anastaciei și luând cuțitul dintre pliurile de hârtie. Abia apoi și-a dat seama Lottie ce se întâmpla.

– N-am fost eu, a spus calmă Saskia, băgând cuțitul în buzunar. Dar ați avut dreptate să fiți suspicioase.

Totul a devenit de un alb orbitor de la farurile de mașină care clipeau în capătul străzii. Lottie a trebuit să-și acopere ochii cu brațul când s-a întors către vehicul. Rezemat de portiera mașinii negre lucioase era un munte de om, cu un petic peste un ochi și o pălărie de cowboy.

Julius.

– Puteți să vă ușurați situația și să mi-o dați acum pe prințesă, a spus el tărăgănat, și vocea lui i-a dat fiori lui Lottie. Sau, dacă preferați, pot să iau acum ochiul ăla pe care mi-l datorezi, Saskia. A așteptat un moment, apoi a zis: Haideți! Să nu îngreunăm situația mai mult decât trebuie.

Lottie a încercat cu disperare să se calmeze, lăsându-și trupul cuprins de un moment ciudat de liniște, apoi a auzit un sunet… un zgomot pe care-l mai auzise.

Un bâzâit electric adânc a făcut pământul să vibreze. A devenit mai puternic, ca o furtună ce se apropia, vuind, bubuind și pulsând prin noapte. A mugit în lumina lunii, roțile au scrâșnit ca o fiară și apoi a apărut ea. Demonul Roz.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Jeturi de apă au țâșnit din bălți, umflându-se în jurul ei ca un scut, iar pantalonii cu pense îi fluturau largi, cu motocicleta tunând sub picioarele ei.

Patru motocicliști misterioși, în albastru, galben, roz și purpuriu, au blocat mașina lui Julius, cu bâtele ridicate, silindu-l să înainteze.

– *Știam* eu că nu sunt cu Leviathan! a țipat Ellie.

Dar încă nu erau în siguranță.

Julius a urcat din nou în mașină și a pornit motorul, iar furia care se simțea în sunet a pocnit în aer. Unul dintre motocicliști s-a întors spre ele și a făcut semn cu casca, bătând în scaunul din spate al motocicletei.

– Toate lumea urcă! a strigat Saskia.

– Pe bune? s-a bâlbâit Anastacia.

– Ori ei, ori Leviathan – voi alegeți!

Lottie nu a avut nevoie să i se spună de două ori. Ellie a ajutat-o să urce pe motocicleta albastră, și apoi, cu ochi scânteietori, a fugit să încalece în spatele Demonului Roz.

– Să mergem! a țipat Ellie.

Lottie a cuprins cu brațele mijlocul siluetei cu cască, în vreme ce pământul tremura sub ea. Pe când porneau, îi era imposibil să oprească lacrimile care-i alunecau pe obraji. A aruncat din nou o privire înapoi peste umăr, în vreme ce șerpuiau prin trafic.

Jamie tot nu apăruse. Era pierdut undeva și era încă extrem de vulnerabil. Lottie nu putea decât să spere că banda asta misterioasă avea cum să-i ajute.

– Nu știu cine sunteți, a strigat ea în vânt, în vreme ce zburau prin oraș. Dar am încredere în voi.

16

Fulger. Era ca și cum fulgerul pocnea sub ea, despicând pământul în două, sfâșiind lumea. Ellie nu mai simțise niciodată așa ceva, și din ea se revărsau hohote de râs și strigăte de extaz. Cu o clipă în urmă fusese groaznic de speriată – speriată pentru Lottie și pentru toată situația creată, speriată pentru Jamie și tot ce trebuia el să îndure –, dar acum era exaltată pe când zbura prin lumina lunii, iar luminile de neon lăsau cozi de comete în jurul ei.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

– Sunt liberă! a urlat ea, motocicleta turată de sub ea acoperindu-i cuvintele.

Oricum, nici nu erau adevărate. Chiar în spatele lor erau două mașini negre lucioase, înguste și cu caroserie joasă, ca o pată de cerneală ce se întindea spre ei. Mașinile alunecau virând la fiecare colț, goneau pe fiecare drum, strâns pe urmele lor, dar niciodată foarte aproape.

Demonul Roz a cotit brusc, trepidând puternic, pe o alee mai mică, cu roțile scârțâind. Mâna ei în mănușă de piele a lansat un semnal, despărțindu-le pe ele și pe motociclistul purpuriu de restul grupului, care a continuat pe drumul principal.

Cine erau oamenii ăștia? De ce îi ajutau? Ellie nu își putea explica de ce, dar simțea o legătură profundă cu ei, ca niște rădăcini de copac ce se împleteau pe sub pământ.

– Cine ești tu? a urlat, dar misterioasa motociclistă doar a ridicat mâna.

Reclame luminoase, cu desene de caleidoscop, se învolburau pe deasupra capetelor lor, cu caractere japoneze care apăreau și dispăreau pe când ele treceau zumzăind pe străzi. Era ca o grădină de lumini care creșteau și străluceau din clădiri, răsucindu-și lăstarii de neon peste oraș. Oamenii țipau pe când ei despicau orașul, blițurile fulgerau. Ellie și-a desfăcut chimonoul și l-a tras peste cap, ca să-și ascundă fața.

Dispăruseră pentru doar o secundă înainte ca umbra lor întunecată să le urmeze, dar era numai una de data asta. Cele două mașini se separaseră pentru a ține pasul cu cele două jumătăți ale grupului. Demonul a mai făcut un semn și motocicletele s-au despărțit, răsucindu-se brusc cu fața la trafic. Ellie nici măcar nu și-a dat seama că țipă până când sunetul nu s-a transformat într-un râs nebunesc. Vehiculele veneau direct către ele, în viteză, șerpuind într-o parte și-n alta pentru a le evita, și tocmai când Ellie a crezut că vor trece rapid pe lângă mașina neagră și se vor întoarce la ceilalți motocicliști, și-au întâlnit din nou urmăritorul. Mașina neagră a trecut razant printre ei, cu o motocicletă de fiecare parte, și Ellie l-a văzut pe Julius prin fereastră, cu singurul lui ochi arzând de furie. Era atât de aproape, încât, dacă geamul ar fi fost deschis, ar fi putut întinde mâna să-l atingă. Rânjind, ca și cum ar fi câștigat deja, el s-a pregătit să răsucească agresiv volanul și să intre în ei. Ellie a încercat să țipe, în semn de avertisment, dar nu a contat. Demonul Roz și complicele ei purpuriu au început un dans complicat și brutal, scoțându-și bâtele și spărgând oglinzile laterale. Cioburi zburau scânteind în jurul lor, reflectând culorile orașului ca niște confetti.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Motociclistul purpuriu a dat o ultimă lovitură în geam, spărgându-l, și a fost ca și cum vântul se năpustea înăuntru și în jurul mașinii. Julius a pierdut controlul asupra volanului când l-au lovit cioburile și mașina a derapat.

Nu era timp de sărbătorire. Julius deja se redresa, dar era prea târziu pentru el – motocicletele au intrat pe o străduță pavată strâmtă care cu siguranță nu era pentru mașini. Oamenii se repezeau din drumul lor, lipindu-se de zidurile de piatră. Cu toate acestea, nu aveau de ce să se teamă; Demonul Roz și tovarășul ei purpuriu erau foarte pricepuți, fără niciun efort, lăsând totul în jurul lor neatins, nicio zgârietură sau julitură asupra vreunui zid sau vreunei persoane.

– Anastacia! a strigat Ellie, căci acum motocicletele se apropiaseră din nou. Cum reziști?

Anastacia s-a întors, albă la față și cu o privire îngrozită.

– *Aidez-moi!* IA-MĂ DE PE CHESTIA ASTA! a țipat ea, încleștată cu disperare de motociclist.

Ellie era sigură că-l auzise pe motociclist râzând înainte să tureze motorul și să gonească înapoi către drumul principal, făcând-o pe Anastacia să țipe și mai tare la mișcarea bruscă.

S-au întâlnit cu ceilalți chiar în clipa în care sunetul îndepărtat al sirenelor a început să răsune prin noapte și au dispărut cu toții pe o stradă întunecată cu un zid de beton, departe de haosul orașului. Motociclistul albastru a scos ceva din jacheta sa și a apăsat pe un buton, iar zidul de beton a început să se ridice. O lumină galbenă s-a revărsat asupra lor, dezvăluind o încăpere dărăpănată vopsită în alb, albastru și galben, de mărimea unei piscine. *Era* o piscină, dar veche, plină de mucegai și umedă, un loc perfect unde să ascunzi niște motociclete demonice.

Au intrat și s-au oprit, în vreme ce motoarele huruiau, reverberând pe podeaua cu dale.

– *Dieu merci!* s-a tânguit Anastacia, coborând de pe motocicletă. Niciodată, *absolut* niciodată n-o să mă mai urc pe o motocicletă!

– Unde suntem? a întrebat Saskia, repezindu-se să o ajute pe Anastacia, în vreme ce ușa de beton revenea la locul ei.

Ultima care s-a dat jos a fost Lottie, cu fața udă, obrajii de un roșu intens și ochii la fel.

– Trebuie să-l găsim pe Jamie, a spus ea. Trebuie să-l găsim!

S-a agățat de Ellie, care a îmbrățișat-o strâns.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Acum îi vedea de aproape pe cei patru străini, așezați în cerc pe motociclete. Inima îi bătea cu putere. Simțea în piept un foc puternic care i se răspândea prin tot trupul.

Și-a îndreptat toată atenția asupra Demonului Roz, ale cărui mâini înmănușate se ridicau, pentru a scoate casca magenta fluorescentă de pe cap. De sub ea s-a ivit un păr negru mătăsos. Piele albă pală, buze roz moi și ochi întunecați care ardeau ca petrolul aprins.

Ellie nu-și putu crede ochilor și, cu vocea sugrumată, a întrebat:

– *Tu?*

Sayuri Chiba își ținea casca sub braț, cu un picior rezemat de metalul roz aprins al armăsarului ei, și era clar că mai făcuse asta de un milion de ori până atunci. Motorul torcea acum, așteptând cu nerăbdare ca Sayuri să-l poarte prin orașul scânteietor.

– M-am gândit, a spus ea cu un zâmbet leneș, că poate aveați nevoie de o plimbare.

PARTEA A DOUA

Shinrin-yoku

Expresie japoneză: „Baie de pădure – acțiunea de a găsi limpezimea minții și starea de bine în pădure“

Expresie japoneză: *„Iertați-mă că vă deranjez!“*

Lily înseamnă „crin“, *rose*, „trandafir“. (n.tr.)

În gastronomia indiană, un soi de turtă din făină integrală, asemănătoare cu o clătită. (n.tr.)

******ebook converter DEMO Watermarks*******

PARTEA A DOUA

Shinrin-yoku[4]

17

Jamie Volk fusese pregătit să devină o mașinărie perfectă, să observe fiecare detaliu și să fie atent la orice pericol. Și atunci, cum de se lăsase, din nou, prins în capcană?

Fusese atât de plin de furie animalică, resentimente copilărești și emoții meschine, încât își abandonase instinctele, lăsându-le să se prăbușească sub greutatea propriei sale vendete, propriei sale dorințe de a scăpa, iar acum era singur, cu luminile pâlpâitoare ale orașului lăsate în urmă. Singur cu cel mai mare dușman al lor.

Se întâmplase chiar în clipa în care Lottie și Ellie ajunseseră în vârful roții și Jamie le văzuse de jos cum se îmbrățișează, din nou împletite una cu alta. Distanța dintre Lottie și Ellie se rezolvase, iar solidaritatea pe care el o redescoperise cu substitutul dispărea acum. Apoi Haru o zărise pe Ingrid. Haru îi spusese lui Jamie că cineva suspect îi urmărea din umbrele unui joc de la festival, o fată micuță, cu pistrui și păr negru lucios. Jamie știuse că era ea înainte chiar să se uite, și a fost recunoscător.

I-a văzut rânjetul de pisică și un val de adrenalină l-a străbătut. Era o șansă de a pleca de acolo, ceva care să-l anime din nou, dar în primul rând o șansă de a se răzbuna.

Jamie l-a auzit pe Haru spunându-i că o să-i conducă el în siguranță spre casă pe ceilalți, dacă el voia să se ducă după fată. Pentru o fracțiune de secundă, Jamie s-a întrebat dacă putea avea încredere în Haru, dacă putea avea încredere, de fapt, în oricine altcineva, și și-a îngăduit să zăbovească cu privirea asupra colegului său partizan, asupra râsului ușor și dulce, și vesel al unui băiat care fusese atât de amabil, în mod constant, cu el – și a încuviințat din cap.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Nici măcar nu se gândise cât de ciudat era ca Ingrid să se afle în Japonia. Pur și simplu pornise după ea, ca un câine sălbatic. Pe fața lui Ingrid apăruse un zâmbet larg când începuse urmărirea, și apoi au alergat, dând peste oameni fără să le pese. Bucuros că nu purta sandale ca toți ceilalți, Jamie ar fi putut fugi la nesfârșit prin oraș, îndepărtându-se tot mai mult de festival, până când ea a dispărut într-o clădire.

„E o capcană!“ a țipat o voce în capul lui, dar el a ignorat-o, năpustindu-se în sus pe scări după ea, simțind țăcănitul pantofilor ei ca o tachinare constantă la adresa lui.

A urmat-o sus pe acoperiș, întâmpinat de întuneric când s-a năpustit cu putere pe ușa metalică în urma ei, convins că avea să se confrunte cu o armată gata să-l nimicească. Așa că atunci când a văzut că era numai Ingrid a fost aproape dezamăgit.

Ea s-a uitat în jur, cu pielea ei albă luminând în întuneric. Era ca și cum aștepta ceva, dar nu s-a întâmplat nimic. Erau doar el și ea, singuri pe acoperiș.

„E ușor“, și-a zis Jamie.

S-a repezit spre ea cu o forță născută din adâncul lui, în care se adunau toată furia și umilința, toate îndoielile de sine și regretele. Ochii ca de pisică s-au îngustat, devenind niște fante, când el a lovit-o cu piciorul în față.

Ea s-a împleticit în spate, ferindu-se de el, și în mâinile ei au apărut ca din senin niște cuțite. Lame cu păianjeni pe mâner, aceleași pe care le avusese la Conacul Tompkins, când îl imobilizase. Înțepătura amintirii a fost suficientă pentru a-i stârni din nou furia arzătoare, și și-a scos și el cuțitele pe care le ținuse ascunse în chimonoul său.

Cu fiecare lovitură, clinchete metalice răsunau, o ploaie de lovituri năpustindu-se asupra ei. Ea mormăia și mârâia, dar cu fiecare atac era împinsă tot mai în spate, până când a ajuns lipită de ușă.

– Ce partizan perfect! l-a tachinat ea.

Dar, în încercarea ei crudă de a-l batjocori, a lăsat jos garda. El a dat drumul cuțitului său și s-a ferit fără efort de al ei. Ea s-a împiedicat în față și el a înșfăcat-o de încheietura mâinii, care era la fel de subțire ca o rămurică. Apoi i-a apucat și cealaltă mână și a strâns-o, încleștarea lui devenind tot mai puternică, până când ea a lăsat ambele cuțite să cadă. Ochii îi erau plini de groază; nu mai era pisica la pândă, cu rânjet afectat, ci un pisoi care scâncea.

– Încetează, te rog!

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Dar el nu s-a oprit; a strâns mai tare, până când a simțit oasele de sub piele scrâșnind și scârțâind din cauza apăsării, gata să se frângă.

– Ajutor!

Dar el nu putea s-o audă. Fața i se schimonosea, absorbit doar de răzbunare, în vreme ce ea se ghemuia sub el.

O singură lacrimă a lunecat pe obrazul ei și s-a auzit un ultim scâncet de durere. Era atât de slabă, atât de ușor de învins, atât de jalnică! Singurul motiv pentru care-l înfrânsese înainte fusese faptul că o aveau pe Lottie, dar aici, acum, el nu avea nimic de pierdut, în afară de…

Gândul l-a izbit cu atâta forță, încât i-a dat drumul brusc lui Ingrid.

Asta era cu siguranță o capcană, dar poate nu așa cum anticipase.

Ingrid s-a repezit să-și ia cuțitele și capul i s-a ciocnit de genunchiul lui Jamie când el a lovit-o în nas fără tragere de inimă. Sângele i-a curs de pe față în jos, pe chimonoul lui și pe cămașa albă a lui Ingrid. Ea a încercat să se îndrepte, dar el a împins-o în jos, apucând cuțitele înaintea ei. Trebuia să se întoarcă și să-i găsească pe ceilalți.

– Ei bine, se pare că ai câștigat.

Jamie a încremenit la auzul unei voci noi. Era vocea unui bărbat, calmă și joasă, cu o notă deconcertantă, ca șuieratul unui șarpe. Era o voce care te putea hipnotiza.

S-a întors ca să-și vadă noul atacator și a descoperit că nu era doar unul. Mai exact, erau trei, acoperiți cu măști de animale și pelerine. Ca într-un vis ciudat, indus de febră, vedea un iepure, o pasăre și un țap, înveșmântați în negru ca niște ciocli, demoni gata să-l conducă în viața de apoi. Măștile lor erau despicate sub nas, creând niște versiuni diforme și întunecate ale unor animale cu guri omenești. Țapul era cel care vorbise; omul din spatele măștii era mai înalt decât ceilalți cu cel puțin un cap și masca lui se prelungea în sus cu două coarne ascuțite ca ale unui diavol.

Când a văzut nou-veniții, fața lui Ingrid a căpătat o expresie de exaltare.

– Stăpâne! Ai venit! a strigat ea, ridicându-se în genunchi și apoi șontâcăind în siguranță către tovarășii săi îmbrăcați în negru.

Iepurele și-a întins pelerina, primind-o în umbra ei.

Stăpânul Leviathanului. Omul care îi chinuise în ultimii doi ani.

Jamie știa că era total depășit, că numai un nesăbuit ar fi încercat să își croiască drum prin luptă printre ceea ce presupunea că erau trei luptători bine pregătiți, dar în acea seară Jamie se simțea foarte nesăbuit.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

A tras adânc aer în piept și umerii i s-au relaxat, iar privirea i s-a concentrat. S-a mai uitat o dată la lună și s-a gândit ce mult semăna cu o barcă în cer, așa cum plutea în spatele unui nor, lăsându-i cufundați în întuneric. A expirat, lăsând furia să-l umple și luând o poziție de atac.

Țapul a chicotit, un râs cu gura căscată care a dat la iveală un șir perfect de dinți albi.

– Câtă agresiune…

Cuvintele lui sfidătoare și zâmbetul batjocoritor l-au făcut pe Jamie să se simtă deopotrivă furios și confuz.

– Noi nu vrem să ne luptăm cu tine, deși sunt convins că ar fi fascinant.

Jamie era pe muchie de cuțit; un pas greșit și avea să cadă.

– Ce vrei? a întrebat el, menținându-și poziția.

– Am venit doar ca să-ți urez la mulți ani.

Țapul a ridicat brațele într-un fel ademenitor, dar cuvintele îl făcuseră pe Jamie să încremenească. Le-a simțit în nas, lipicioase și urât mirositoare, apoi i-au coborât în gât, i-au pătruns în sânge și i-au străbătut trupul, într-o panică scârboasă. Jamie și-a forțat inima să-și încetinească bătăile.

Saskia le spusese că el se afla în capul listei lor și, dacă rămânea calm, poate că afla de ce.

– Și acum, că ai terminat ce aveai de zis… – a simțit cum capul i se înclină într-o parte și a fost surprins cât de ușor îi era să vorbească cu acest bărbat-diavol ciudat – … pot să plec?

– Atâta vreme cât nu ne faci rău, deși e păcat când în sfârșit ai ajuns în casa noastră.

Băiatul-țap a zâmbit din nou, iar despicătura de sub masca lui era precum chemarea unui hău. Părea familiară, într-un fel dezarmant, dar cel mai important lucru era că Jamie căpătase o nouă informație.

„«Casă»… Leviathan își are sediul în Japonia."

În ciuda a tot ceea ce trupul lui îi striga să facă, Jamie a renunțat la poziția belicoasă și a băgat cuțitele în robă, pentru a demonstra că e pașnic, dar astfel încât să știe că putea ajunge la ele ușor în orice clipă.

– OK, a spus. Vorbește!

Ingrid a rămas ascunsă, înfășurată în pelerina iepurelui, dar mișcarea stofei o trăda; tremura de frică.

– Ești fericit ca partizan?

Întrebarea a venit atât de brusc, încât ar fi putut dezarma o persoană mai
******ebook converter DEMO Watermarks*******

puțin sigură, dar Jamie a răspuns fără nicio urmă de ezitare:
– Da. E vocația mea.
Iepurele a izbucnit într-un hohot de râs batjocoritor, dar liderul cu mască de țap l-a potolit numaidecât.
– Dar stăpâna ta? Și ea crede la fel?
Luna-barcă din cer a apărut din nou, luminând creaturile mascate și aruncând umbre pe podeaua de beton. Jamie nu voia să răspundă; nu voia să se gândească la asta. Ellie nu voia ca el să fie partizanul ei – nici nu făcea un secret din asta –, dar el voia ca Lottie și prințesa să fie în siguranță, și dacă nu putea face asta, atunci era inutil.
– Nu. A avut nevoie de toată voința lui ca să nu întoarcă privirea atunci când a vorbit. Dar nu are de ales. Are nevoie să fie protejată de oameni ca tine.
Jamie a clipit – nu Ellie apăruse în mintea lui, ci Lottie, ceea ce l-a înfuriat.
– Noi nu vrem răul nimănui.
– Să răpești oameni și să le speli creierele mi se par niște lucruri foarte rele.
– Nu asta facem noi…
– Iepurele și pasărea – și pe ei i-ai răpit și le-ai spălat creierele?
Siluetele mascate au luat o poziție de apărare, transformându-se în umbre în jurul băiatului-țap.
– Ei, liniștiți-vă! Diavolul a făcut din nou semn cu mâinile. Doar glumește!
O senzație neplăcută, ca și cum ar fi fost împroșcat cu murdărie, l-a cuprins pe Jamie la această insinuare. Îl făcea să se simtă ca și cum era luat peste picior pentru că privea această situație atât de serios.
– Ei sunt copiii mei, a spus țapul cu o voce maiestuoasă, luând o poziție mândră într-un fel care a avut un efect imediat asupra celor două marionete mascate ale sale. Toți cei care mi se alătură o fac din proprie voință și noi îi primim cu brațele deschise în noua lor casă.
– De ce aduni copii? a întrebat Jamie, pe același ton relaxat ca al țapului. Pare puțin cam sinistru.
Dacă celălalt voia să-l trateze ca pe un copil capricios, atunci avea de gând să se poarte întocmai.
Băiatul-țap a râs din nou, dar în râsul lui era acum o notă tăioasă, și Jamie i-a simțit iritarea.
– Am pierdut odată un copil. Omul vorbea aspru acum, fără să-și ascundă furia. Acelui prunc i s-a răpit întreaga viață.
******ebook converter DEMO Watermarks*******

În aer se simțea ceva însângerat, picurând, amintirea în mod clar era încă proaspătă și dureroasă.

– Așa că am devenit tată pentru întreaga lume. Vreau să mă asigur că toți copiii de azi au un viitor. Unul pe care să-l aleagă singuri, nu unul ales de alții pentru ei. Și-a lăsat capul într-o parte ca și cum el și Jamie erau apropiați, și și-a coborât cu ușurință vocea înspăimântătoare, în vreme ce umbra aceea de zâmbet enervant îi revenea pe buze. Poate că în curând ni te vei alătura și tu și îți vei alege propriul viitor?

Lui Jamie i-a trebuit un moment ca să înțeleagă ceea ce tocmai auzise. O sirenă a urlat în depărtare. Abia când a simțit pe limbă un gust metalic și-a dat seama că-și mușcase interiorul obrazului.

– Nu m-aș alătura niciodată vouă!

Dar chiar în clipa în care rostea aceste cuvinte, un soi de compasiune s-a răspândit în el, înflorindu-i ca o rană în piept. Omul acesta era fermecător și periculos, având în el o furie asemănătoare cu a lui, și Jamie își dădea seama cât de ușor ar fi să se lase păcălit.

„Totul e doar o minciună“, și-a spus el, dar însuși faptul că avea nevoie să-și amintească asta l-a umplut de o mânie arzătoare. Cum îndrăzneau să-l silească să-și pună astfel de întrebări?

Un bâzâit în buzunarul lui stâng l-a luat pe neașteptate, o distragere enervantă a atenției ca o gâdilitură pe picior. Telefonul lui. Știa că era Lottie, dar nu putea răspunde. Cu o mișcare fulgerătoare, a băgat mâna în *yukata*, a apucat unul din cuțitele lui Ingrid și l-a aruncat în umărul băiatului-țap.

Pasărea a înregistrat mișcarea și a aruncat în aer un braț înfășurat în pelerină pentru a devia arma letală, și Jamie și-a dat seama că pelerina era o armură căptușită, cu o plasă deasă care să-i protejeze. Cuțitul a ricoșat din brațul întins, dar forța l-a trimis în trupul siluetei cu mască de pasăre.

Băiatul-țap n-a aruncat o a doua privire la pasărea care acum se ținea cu mâinile de abdomenul însângerat. Colțurile gurii i-au coborât într-o încruntare deprimată.

– Ce dezamăgitor!

Iepurele s-a repezit imediat la Jamie. Masca lui era la un milimetru de fața lui Jamie. Acesta s-a ferit din calea iepurelui și piciorul lui a lovit marginea acoperișului, iar lumea de jos a părut să se rotească.

Ușa acoperișului era blocată de Leviathan; singura cale de scăpare era... în jos.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

– E rapid, nu? a strigat băiatul-țap, râzând. Am avut o înțelegere, Jamie. *Atâta vreme cât nu ne faci rău...* Cred că e clar că ai încălcat acea regulă, și, dacă n-aș ști bine situația, aș crede că voiai să vii cu noi.

Cu siguranță cuvintele intenționau să-i distragă atenția, și, simțind asta, Jamie a scos din robă celălalt cuțit al lui Ingrid, ținându-l în față, cu un gest defensiv.

– Încă un pas și mă arunc.

Simțea lespedea, un purgatoriu între umilința capturării și ușurarea eliberării. Zărea dedesubt o grămadă de saci de gunoi, care aveau să-i atenueze căderea, dar nu putea să-i lase să vadă asta pe chipul lui.

Ținându-se încă de stomac, pasărea a ridicat privirea la el prin mască, și a fost ceva ciudat, ca și cum ochii săi erau două semnale luminoase, care-l implorau să nu facă asta.

Băiatul-țap a ridicat mâna, într-un fals armistițiu.

– Nu e nevoie să…

– E-al meu! a strigat Ingrid, repezindu-se înainte când ceilalți s-au întors spre ea.

– Ingrid! Nu! a țipat iepurele la ea.

Ea s-a apropiat încet și stângace. La cea mai mică atingere, Jamie ar fi căzut.

Era atât de ușor, o senzație subtilă de acceptare, cu vântul vâjâind pe lângă el ca un salut liniștitor, legănat în coborâre ca de un cântec de leagăn. Dacă voia, ar fi putut pur și simplu să renunțe, să se lase să întâlnească pământul într-un oftat final, dar nu acesta era planul său.

Împingându-se cu putere în zidul de cărămidă, s-a prăbușit în poziția de aterizare de urgență peste grămada de gunoi, simțind duhoarea puternică și grotescă în clipa în care plămânii i s-au golit de aer, cu oasele tremurând.

Când a lovit pământul, și-a ridicat fața către cer, și lumea s-a încețoșat când norii s-au deschis și a început să plouă.

18

– Asta cu siguranță e o surpriză!

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Saskia, cu mâinile pe genunchi, gâfâia adânc, scuturat. Nu era epuizare; se simțea ușurată.

Ciufulite și confuze, fetele de la Rosewood făceau un efort să înțeleagă ce vedeau.

– OK, a declarat Anastacia, străduindu-se să-și aranjeze părul ciufulit după noua coafură căpătată pe motocicletă. Putem să hotărâm în clipa asta că nu trebuie să mă mai ating vreodată de o motocicletă?

Plăci ciobite galbene, în nuanțe de lămâie și limetă, le înconjurau, ceramica spartă revărsându-se din bazinul gol. Încăperea părea prea luminoasă, micșorându-i pupilele lui Lottie și înțepându-i ochii, făcând să-i alunece lacrimi pe obrajii atinși de vânt. Ellie o ținea cu brațul pe după umeri în vreme ce-i privea fix pe salvatorii lor.

Patru fețe familiare: Rio, Miko, Wei și conducătoarea lor, Demonul Roz, în toată gloria ei eterică: Sayuri.

Ușurare, asta voia Lottie să simtă, dar nu se putea gândi decât la Jamie și la nepăsarea cu care-l trataseră și că acum era absolut singur.

– Jamie tot n-a răspuns. Trebuie să-l găsim, a spus din nou, trăgându-și nasul cu putere. N-ar fi trebuit să-l lăsăm singur. Sunt așa de proastă. Ar fi trebuit să-l ajutăm, nu să-l părăsim. Sunt așa de…

– Partizanul tău poate să-și poarte singur de grijă. Vocea lui Sayuri era de nerecunoscut – aprinsă, intensă. Avem probleme mai urgente acum.

– Și Haru…, a început Lottie, iar îngrijorarea ei era atât de mare, încât îi simțea gustul în gât, sărată și amară. Haru are probleme. Trebuie să mergem să-i căutăm.

Un zâmbet acru a apărut pe fața lui Rio, iar Miko, lângă el, a țâțâit.

– Haru face parte din Leviathan, a rostit calmă Sayuri, și în cumplita ei afirmație nu se simțea nicio emoție.

În aer se aduna o tensiune, o intensitate statică, iar în depărtare s-a auzit un tunet slab.

Ochii Saskiei au sclipit de furie.

– Ce? De când știi asta?

Haru, băiatul prietenos al cărui zâmbet radia căldură, băiatul care îl fermecase chiar și pe Jamie, cineva în care el avea încredere. Era mult prea îngrozitor; Lottie nu putea înțelege. Era gata să creadă că era o minciună, până când, încet, amintirile s-au așezat la locul lor, ca niște piese de puzzle. Cât de înspăimântător fusese Haru atunci când trecuse în starea de luptător,

******ebook converter DEMO Watermarks*******

cât de ciudat reacționase față de Saskia, cât de tare o deranjase pe Sayuri să-i găsească pe Lottie și pe gemeni singuri cu el în bibliotecă. Și, cel mai amenințător dintre toate, felul în care îl favoriza pe Jamie.

– Ne-a atras în capcană, a spus Lottie încet și lacrimile i s-au uscat pe chip.

Un murmur de încuviințare a venit de la Sayuri.

– Știu de mai bine de o jumătate de an că face parte din grupul ăla mârșav, deși nu mi-e clar exact când li s-a alăturat sau cum au ajuns la el.

Lottie a simțit-o pe Ellie încordându-se lângă ea.

– Cum ai putut să lași să se întâmple asta? a mârâit Ellie. Cum ai putut să ne lași să petrecem atâta timp cu el și să nu ne spui?

– V-am urmărit, a răspuns pe un ton relaxat Rio, aranjându-și părul în luciul căștii sale. Așteptând să vedem ce avea să facă Leviathan.

Ellie a făcut un pas înainte.

– Ce? *De ce?* Ați înnebunit? De ce n-ați spus pur și simplu cuiva când…

– Ellie! a spus Anastacia, și vocea ei a răsunat rece, încărcată de un avertisment clar. Știi că nu e atât de simplu!

– *Chihau yō*. De data asta a vorbit Miko, mijind ochii disprețuitor. Știm despre cazul vostru, și noi nu suntem ca voi. Sentimentali!

Cuvântul avea veninul unui blestem.

Lottie trebuia să facă ceva.

– De unde știți de Leviathan? a întrebat ea, înghițindu-și neliniștea.

Sayuri și Wei, care rămăseseră tăcuți, s-au întors unul spre celălalt. Lottie îi mai văzuse pe Ellie și Jamie schimbând asemenea priviri în trecut.

„Jamie“, s-a gândit din nou, și tot trupul o durea de îngrijorare.

– Acum doi ani, a început Sayuri, am cunoscut o fată pe nume Emelia Malouf. A venit la una din școlile noastre de vară și mi-a devenit o prietenă dragă.

Lottie era sigură că știa numele acela.

– Acum un an a fost răpită și toată viața i-a fost distrusă de către oamenii care v-au urmărit în seara asta.

Imagini încețoșate au plutit prin mintea lui Lottie – o fată furioasă, cu pielea întunecată și ochi și mai întunecați, cu un hijab, fata care fusese răpită împreună cu Percy cu atâta vreme în urmă.

– Mi-aduc aminte de ea. De la fuziunea Tompkins! a exclamat Lottie.

Sayuri a încuviințat din cap.

– A decis să descopere ce s-a întâmplat cu ea cu mult timp înainte să apăreți

******ebook converter DEMO Watermarks*******

voi. Și singurul factor comun în tot ceea ce face Leviathan este…

– Voi, a intervenit Miko, cu caninul ei micuț ieșit în afară ca un mârâit, încă gata de luptă, dar Sayuri a ridicat o mână pentru a o calma.

– Noi suntem Banshee, a anunțat Sayuri, pe un ton clar și precis, în vreme ce întindea brațul către ceilalți motocicliști.

– Banshee? a întrebat Lottie, fascinată de legătura cu mitologia.

– Banshee. Suntem patru – *shi* – și suntem inspirați de spiritele tânguitoare care anunță moartea, *banshee*[5]. Noi suntem o familie. Avem grijă unul de altul, ne protejăm unul pe altul, a spus Wei, cu aceeași voce autoritară ca a liderului lor, iar ochelarii i-au sclipit în lumina aspră. Și asta înseamnă că avem de gând să înfruntăm Leviathanul.

Era greu pentru Lottie să-și dea seama exact ce simțea. Era uimire și admirație, cu o notă de nesiguranță. Un respect pentru acest grup de copii, nu cu mult mai mari, și nici cu mult mai mici decât ea însăși, care își asumaseră un risc atât de mare.

– Trebuie să spunem cuiva despre Haru, a zis Ellie.

– *Voi* n-o să faceți așa ceva. Asta nu e o misiune de recrutare. Sunteți mult prea vulnerabili și, la urma urmei, nu putem face asta, a replicat Wei, pe un ton nonșalant. El reprezintă ochii noștri în Leviathan, deși nu o știe.

– Wei i-a duplicat numărul de telefon. Așa am aflat despre seara asta, a spus Miko, căreia luminile verde-limetă îi dădeau o strălucire turcoaz bolnăvicioasă.

– Stai! Anastacia a făcut un pas înainte, pentru a ajunge lângă Saskia. Nu înțeleg. Cum se leagă totul cu noi? De ce suntem noi vulnerabili?

– Nu, nu voi toți. Miko și-a dat ochii peste cap, apoi a arătat către Lottie. Ea.

Brusc, un arc de fulger incandescent a țâșnit în cer. Se dezlănțuise furtuna.

– Eu?

– Prințesa Maradovei.

Cuvintele lui Miko i-au amintit lui Lottie de o viperă furioasă, care scuipă și se zvârcolește amenințător.

– Ce vrei să spui?

– Nu suntem încă siguri, Miko, a continuat Wei. E o teorie pe care o are Emelia de ceva vreme, că fiecare persoană de pe lista lor duce cumva la prințesă. Din câte știm noi, Leviathan e mai mic decât au lăsat ei să se înțeleagă, nu mai mult de vreo douăzeci și cinci de membri, așa că îi aleg cu

******ebook converter DEMO Watermarks*******

grijă și cu un anume scop. Un scop care se învârtește în jurul tău – și a arătat din nou spre Lottie. Exact de-asta v-am și urmărit. Trebuia să fim sută la sută siguri că niciunul dintre voi nu e cu ei. Wei vorbea detașat. Totul este doar despre cum să-ți facă viața mai grea, cum să te manipuleze. Din câte știm noi, chiar și faptul că ești aici în Japonia poate foarte bine să fie opera lor.

– Notele mele, a șoptit Lottie neliniștită, dar sigură că îi credea. Dar cum putea să știe că vom veni aici, Saskia? S-a întors către partizan, îngrozită chiar și să întrebe asta. S-ar putea ca fata care ne-a dat informația despre Takeshin…

– E posibil. Dacă formula Hamelin funcționează, e greu de spus ce ar putea face cu ea, a răspuns Saskia.

Era un gând îngrozitor și, dacă era adevărat, se infiltraseră și în mass-media? Nu mai puteau avea încredere în nimeni, nici măcar în poliție.

– Nu înțeleg; toate astea par atât de… meschine, nu s-a putut abține Lottie să spună, simțindu-se amețită.

În tot acest timp, ei încercaseră să dea în vileag o conspirație mondială uriașă și gândul că totul ar putea să fie legat de ea – de Ellie – o făcea cumva să se teamă și mai tare. Era o teamă copilărească, felul acela de spaimă care te cuprinde când se stinge lumina și tu simți nevoia să verifici dacă nu ai un monstru sub pat, doar că monstrul acesta e real, și are ochii doar asupra ta.

Cei patru elevi de la Takeshin vorbeau în șoaptă între ei, iar privirea lui Rio stăruia asupra lui Lottie, cu o amenințare jucăușă în ea.

Pe ferestre a început să se audă răpăiala ploii, ca niște degete subțiri pe geam. Jamie era acolo afară, undeva.

Prin ceața lacrimilor care i se adunau din nou în ochi, Lottie s-a uitat la Ellie și inima i s-a strâns. Fața prințesei sale era schimonosită de durere. I se adevereau cele mai cumplite coșmaruri ale ei, adică posibilitatea ca totul să ducă la prințesa Maradovei. Era vina ei.

– Asta e o informație utilă, a spus în cele din urmă Wei. Dar e doar o teorie. Ellie a părut să se relaxeze puțin la cuvintele lui, dar Lottie vedea umbra stăruind, vedea cum gândurile întunecate peste care se străduise atât de tare să aducă lumină se furișau iar înapoi.

– Acum o să vă trimitem înapoi la școală.

Un alt fulger a luminat încăperea.

– Trebuie să-l găsim pe Jamie, a spus Lottie pe un ton rugător, încercând să îndepărteze noile temeri legate de Leviathan. Și ce facem cu Haru?
******ebook converter DEMO Watermarks*******

– *Voi* nu veți face nimic; atâta vreme cât sunteți la școala noastră, sunteți în grija noastră. Probabil că Haru se va întoarce și se va purta ca și cum nimic nu s-a întâmplat, a spus Sayuri.

– A mai făcut astfel de lucruri și înainte, a adăugat Rio, și zâmbetul lui avea o notă de furie.

– Vrem să continuați să vă prefaceți că nu știți nimic despre Haru sau despre noi. Nimeni nu trebuie să afle; el este cea mai valoroasă sursă de informații pe care o avem. Vom avea grijă să fiți în siguranță și vă cerem să ne împărtășiți tot ce știți despre Leviathan, a adăugat Sayuri.

– Și voi o să ne spuneți ce știți?

Toate privirile s-au întors fulgerător spre Anastacia.

– Nu, a spus Sayuri fermă. Iar voi veți înceta să-i mai vânați pe cei din Leviathan. Dacă e adevărat că vă vor aici, oricare ar fi motivul, trebuie să stați departe de treburile lor, altfel le faceți jocul. S-a uitat la Lottie atât de tăios, încât Lottie i-a simțit privirea ca pe un cuțit în piept. Nu vrem să mai faceți asta.

Lottie a simțit cum plânsul îi urcă în gât.

– Și Jamie? Ce facem pentru el?

– Vă duceți înapoi la școală și sperați să se întoarcă și el. Dacă nu se întoarce, o să sunăm la poliție și la părinții tăi. Asta e tot ce se poate face.

Lottie și Ellie s-au întors una spre alta, cu amintirile festivalului încă proaspete în minte – mirosul acriu al focurilor de artificii, gustul dulce de *taiyaki* – și cu chimonourile acum în dezordine.

Ellie a clipit încet.

– Lottie, el e…

Nu a terminat propoziția, dar cuvântul a rămas suspendat în aer.

Jamie era dispărut, îl pierduseră și nu puteau face nimic, doar să aibă încredere în el că-și va găsi drumul înapoi.

– Acum, repede, toată lumea, a anunțat Sayuri, uitându-se afară pe fereastră. Suntem în ochiul furtunii.

19

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Era o zi toridă de miez de vară în St Ives și turiștii invadaseră străzile ca să se îndoape cu înghețată scumpă și să-și pârlească pielea în căldura înăbușitoare. Era destul de greu să găsească ce să facă în oraș în sezonul mort, dar cum venea vacanța de vară Ollie Moreno era practic prizonierul propriei locuințe.

Toți ceilalți prieteni ai lui aveau părinți mai practici, care își închiriau casele turiștilor și plecau din oraș cât puteau de repede, făcând astfel bani în sezonul turistic. Dar nu și mama lui Ollie. O, nu! Manuela Moreno trebuia să aibă „grijă de galeria de artă și să-i facă pe turiști să se îndrăgostească de opera ei.“ Artiștii și vanitatea lor!

Ollie știa că nu-și făcea un bine zăcând pe cearșafurile albe de in, nelăsând lumina naturală să pătrundă prin draperii, dar nu avea energia să facă altceva. Era trist. Știa că era o prostie, dar nu putea ieși din starea asta.

Lottie practic îl ignora, nu-i trimitea decât mesaje scurte în care îi spunea că e ocupată. Nu-i stătea deloc în fire asta, dar nici nu părea să-și dea seama, și, ce era și mai rău, Ollie știa că ea avea dreptate. Chiar *era* ocupată, și chiar *avea* lucruri mai importante pentru care să-și facă griji.

Ar fi vrut să fie doar tristețe ceea ce simțea. Dar era mai mult, o senzație supărătoare în stomac, care îl înțepa și rodea. Gelozie.

Fusese unul din visurile lor din copilărie să meargă împreună în Japonia într-o bună zi, în căutare de aventuri. Să petreacă o săptămână vizitând toate cafenelele plictisitoare și restaurantele tematice, apoi o altă săptămână explorând obiective turistice uluitoare, iar acum Lottie era acolo cu cea mai bună prietenă a ei și prințesă și cu bodyguardul ăla țâfnos, iar el era doar un pierde-vară care o sâcâia.

Ollie s-a întors și a luat ziarul pe care-l aruncase pe podea. Îl mai necăjea ceva. Lottie apăruse în toate știrile. Nu erau multe fotografii, doar câteva instantanee neclare făcute pe furiș, dar începea să se adune o colecție. Fotografiile cu Lottie la balul verii din anul precedent. Fotografiile de după turneul de scrimă, și acum astea. Era inevitabil să fie văzută de foștii lor colegi de școală, dar când o vedeau se întâmpla ceva miraculos. Nici măcar unul dintre ei nu o recunoștea.

Cel mai aproape de adevăr fusese un comentariu al lui Charlie, cum că prințesa îi amintea de Lottie, urmat de râsete cu sughițuri din partea fetelor, mai ales a lui Kate.

– Poți să-ți imaginezi că prostovana aia cu obrajii roz ar fi prințesa?

******ebook converter DEMO Watermarks*******

– Mai degrabă s-ar transforma într-un dovleac.

Erau răutăcioase și tâmpe. „Surorile vitrege urâte“, așa le spunea Ollie, dar nu a comentat nimic. Lottie se îndepărta, ducând o viață pe care el nu și-o putea niciodată imagina, crescând și înflorind, devenind o persoană nouă și completă, în vreme ce el rămânea aici, doar un copăcel firav.

Și-a luat telefonul și a compus cel mai prostesc și mai dramatic mesaj la care se putea gândi, care să o poată face pe Lottie să râdă.

ODIHNEȘTE-TE ÎN PACE, OLLIE MORENO! A MURIT LĂSAT SĂ SE TOPEASCĂ DE FOSTA LUI CEA MAI BUNĂ PRIETENĂ ÎN CEA MAI GROAZNICĂ ȘI INFERNALĂ CAPCANĂ TURISTICĂ.

Înainte de a apăsa pe „trimite“, și-a făcut repede o fotografie zăcând în pat, cu limba atârnându-i din gură ca și cum ar fi fost mort.

Așa cum se aștepta, nu a primit răspuns, și practic o putea auzi pe Lottie gemând de disperare de cât de jalnic era el. Deja se simțea caraghios că trimisese mesajul.

Înfrânt și plictisit, Ollie a luat de pe noptieră o mână de jeleuri și le-a aruncat în aer, pentru a le prinde în gură. La cea de-a cincea bomboană, una cu gust de vată de zahăr, a rostit cu voce tare:

– Vreau să cresc.

A înghițit-o și în aceeași clipă telefonul a bâzâit. Era un număr necunoscut, dar, oricine ar fi fost, era clar că-l cunoștea pe el.

BUNĂ, OLLIE.

Nu era o întrebare, și totuși avea ceva iscoditor, ca și cum cel care îl trimisese încerca marea cu degetul.

ĂĂĂ, BUNĂ?

Un alt mesaj, micuțele puncte gri privindu-l într-un fel enervant.

OLLIE, SUNT BINAH :D

Toate grijile lui au dispărut într-un norișor de bucle castanii și mirosuri de parc de distracții, vată de zahăr și caramel sărat, ca o zi la plajă. Mintea lui a

******ebook converter DEMO Watermarks*******

fost inundată de pielea ei caldă, cafenie ca lemnul de hicori, care lucea când ea zâmbea, cu acel zâmbet care putea topi întreaga lume, curios, cald și înțelept. Asta a fost ce și-a amintit Ollie când a citit numele, chiar dacă nu o întâlnise decât o singură dată. A șovăit un minut, neștiind ce să spună.

E TOTUL OK?

Ea continua să scrie.

AVEM NEVOIE SĂ NE AJUȚI CU CEVA, DAR,
ÎNAINTE SĂ TE INCLUD ÎN ECHIPĂ, TREBUIE SĂ ȘTIU…
O SĂ FACI TOTUL DE DRAGUL AVENTURII?

Clipind în vreme ce citea mesajul, Ollie s-a întrebat dacă era o farsă. „Dar… dacă aș fi Lottie, aș lua asta drept un semn?“

DA, a răspuns.

Binah a continuat aproape instantaneu.

ASTA E O VESTE MINUNATĂ. O SĂ TE ADAUG LA CHAT,
DAR NIMENI DE AICI NU ȘTIE DESPRE SECRETUL LUI LOTTIE,
AȘA CĂ NU TE DA DE GOL.

Ollie a chicotit, dar râsul i-a dispărut imediat când a văzut numele grupului de chat la care fusese adăugat.

Culoarea chatului era roșu și din grup mai făceau parte două persoane în afară de Binah – Percy și Raphael. Iar în partea de sus a ecranului telefonului, cu litere mari aldine, numele grupului era:

OPERAȚIUNEA „PĂTRUNDEREA ÎN ROSEWOOD HALL“.

20

Somnul refuza să se prindă de Lottie și ea se tot sucea și învârtea pe salteaua moale. Dincolo de ușa camerei, se dezlănțuise o furtună cum nu mai

******ebook converter DEMO Watermarks*******

văzuse niciodată, iar încăperea se zguduia la fiecare rafală de vânt și de ploaie. Totul zăngănea – podeaua, peretele, tavanul, mintea ei – și de fiecare dată când își simțea ochii închizându-se somnoroși, lumea întreagă parcă striga la ea să se trezească din nou. Și fiecare strigăt suna la fel: un singur nume în capul ei, chinuind-o. *Jamie*.

Telefonul i-a bâzâit lângă pernă și ea a bâjbâit după el, rugându-se să fie un semn de la el.

Pe ecran a apărut numele lui Ollie și un mesaj copilăresc pe care nici nu l-a putut descifra, cu o fotografie în care se prefăcea mort. Îngrozită și furioasă pentru cuvintele frivole, a aruncat telefonul pe podea, iar ecranul a crăpat. Lângă ea, Ellie s-a răsucit, prinsă într-un coșmar imposibil de aflat, dar totuși adormită.

– Îmi pare rău. E vina mea. Sunt slabă, a murmurat ea.

Lottie voia să o trezească, să-i spună că se înșela, doar că lumea reală părea și mai îngrozitoare. Cum a putut să se ruineze într-o singură noapte tot ce încercase să realizeze?

Ar fi vrut să o ia din nou la fugă, să spună „La naiba cu furtuna!“ și să danseze în ploaie și să accepte toată furia arzătoare pe care o avea de oferit universul.

„De ce prințesa Maradovei?“ De ce trebuia să fie Ellie în mijlocul tuturor acestor lucruri? Dar întrebarea nu a făcut-o decât să vrea și mai mult să fugă, să fugă departe chiar și de simplul gând, pentru că dacă era adevărat, nu era convinsă că Ellie îi putea face față.

Și-a dus mâinile spre pelerina galbenă de ploaie, dar înainte să se gândească s-o pună pe ea, de cealaltă parte a ușii glisante s-a auzit un mieunat. O umbră neagră înaltă a fost luminată de un fulger, o pisică uriașă care zgrepțăna disperată în ușa de carton.

Lottie a simțit cum i se oprește răsuflarea și n-a îndrăznit să scoată niciun sunet în vreme ce pisica-vampir i-a umplut mintea, căci era sigură că venise aici ca s-o pedepsească pentru că nu avusese grijă de Jamie. Dar apoi și-a aruncat deoparte așternuturile și s-a dus să-i dea drumul înăuntru.

Ușa s-a deschis cu un zăngănit și vântul a pătruns înăuntru. Odată cu vântul a intrat și creatura aceea disperată, nimeni alta decât pisica neagră imensă din urmă cu mai bine de o săptămână, motanul Vampy, cu ochii galbeni mari de panică și blana murată de la ploaie. Lottie a închis ușa la loc și Vampy, cu inima bătându-i cu putere, a plonjat direct în brațele ei calde.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

– Șșșt, stai liniștit! i-a șoptit, cu grijă să nu o trezească pe Ellie. Acum ești în siguranță.

Dar Vampy a refuzat să se liniștească, sărindu-i din brațe și aterizând pe haina ei de ploaie, pe care a început să o râcâie cu lăbuța, după care s-a dus din nou la ușă, zgâriind cadrul și lăsând urme pe lemn. Voia să iasă din nou afară.

Tunetul a mugit și camera s-a zguduit în furtuna năprasnică, și în acea clipă Lottie a simțit că ceva îngrozitor se întâmpla în școală.

– O să fiu bună, curajoasă, de neoprit, a spus Lottie, cu ochii închiși, apoi a întins mâna după hainele de ploaie și o umbrelă.

Când a ieșit afară, vuietul furtunii i-a dat fiori. Un râu subțire ca o foaie de hârtie se revărsa peste marginile platformei de lemn, în vreme ce lacul din centrul terenului școlii creștea și își arunca în sus apa noroioasă.

Lottie a pășit stângace, cu pisica țâșnind printre picioarele ei. Îi era frig, și pielea expusă o înțepa de la furia mușcătoare a furtunii. O ciupea și o apuca de glezne cu dinții, încurcându-i amenințător părul la fiecare pas pe care-l făcea, dar Lottie nu s-a dat bătută.

Pisica a dus-o din nou până la marginea pădurii, la drumul în trepte acoperit cu noroi și cu grohotiș alunecos. Dinspre bambuși venea un întuneric ce învăluia totul, iar ploaia devenise tăcută în mijlocul copacilor înalți. Cu răsuflarea tăiată, Lottie s-a pregătit ca Vampy să o conducă din nou în strania lume a pădurii, dar în schimb pisica s-a întors și a condus-o către cărarea îngustă care ducea spre tufele din spatele *dojo*-ului, unde a dispărut. Rădăcini încâlcite și iarbă înaltă udă s-au agățat de picioarele lui Lottie când a pășit în luminiș. Picioarele i-au încremenit în loc în clipa când a zărit silueta mare și întunecată care stătea la pândă, cu o sabie în mână.

În mintea lui Lottie au revenit poveștile lui Miko despre un *tengu* roșu la față și cu nasul prelung, care mânuia *shakujō* și avea puterea de a stârni marile vânturi. Dar creatura asta nu era un *yōkai*. S-a întors încet, rezemându-se de sabia de lemn din mâna sa – nu era un tăiș, ci un băț în care să se sprijine –, și Lottie i-a putut vedea limpede chipul.

Fulgerele pocneau în jurul lor, luminându-l, rănit și murdar, și pentru o fracțiune de secundă Lottie s-a gândit că fusese atacat. Era ud până la piele, și ieșea împiedicat dintre bambuși, cu părul lipit de față, negru și lucios, cu ochii pustii. Avea obrajii îmbujorați și o expresie visătoare, ca și cum era înțepenit într-o ceață, și se clătina.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

– Lottie. Vorbea nedeslușit, iar privirea nu i se putea concentra. Trebuie să te duci înăuntru; o să te îmbolnăvești.

– Jamie! S-a repezit înainte, cu lacrimile topindu-i-se în ploaie, în vreme ce vântul continua să-i biciuiască pielea, dar nu-i păsa – Jamie era într-o stare mult mai proastă. Lasă-mă să te duc înapoi în camera ta, l-a rugat ea, dar fața lui a rămas pasivă, confuză.

– Trebuie să te protejez, a spus el, dar piciorul i-a alunecat pe un petic de grozamă și a căzut peste ea.

Cu doar un an în urmă, Jamie căzuse în brațele ei și se prăvăliseră amândoi într-un bazin cu apă rece ca gheața. Acum Lottie și-a înfipt picioarele cu putere în pământul noroios și i-a sprijinit greutatea. Fața lui s-a atins de a ei când l-a ținut să nu cadă, și pielea lui a ars-o. Era bolnav, delira și avea o febră periculos de mare.

– Dă-mi drumul! Trebuie să-i avertizez pe toți. Vine Leviathanul, a mârâit Jamie, dar sunetul s-a auzit ca o rugăminte disperată.

Un geamăt i-a scăpat de pe buze și s-a lăsat încet în brațele ei, cu toată forța, aproape copleșind-o. Lottie trebuia să-l ia din furtună – acum.

Greutatea lui o strivea. Fiecare os din trupul ei țipa sub povară, spunându-i să-i dea drumul, să se lase jos și să renunțe. Invocând în minte imagini ale Lilianei, Lottie a țipat, adunându-și o forță pe care nu știa că o avea în ea. Un alt fulger și mârâit a venit din cer, și mugetul a crescut în jurul ei.

– N-o să-l mai las să plece! a strigat ea în furtună, conducând trupul gârbovit al lui Jamie către *dojo*.

A văzut intrarea și, cu toată durerea pe care o simțea în trup, a scos un urlet și a deschis cu o lovitură de picior ușile mari. Furtuna s-a învârtejit în jurul ei, fluturându-i hainele și luându-i pălăria. Părul lung și încurcat i-a biciuit în jurul capului, ca niște șerpi încolăciți pe o Gorgonă.

Ignorând frigul și disconfortul, oasele și mușchii care țipau de durere, Lottie l-a apucat mai strâns pe Jamie și l-a urcat pe umărul ei în vreme ce pătrundea împiedicat înăuntru. Durerea era de nesuportat, dar nu avea de gând să-i dea drumul să cadă cu putere, așa că i-a ținut bine trupul greoi și l-a lăsat cu blândețe pe o saltea moale.

Acum, când zăcea prăbușit pe saltea, Lottie putea vedea bine în ce stare era. Pe coaste, unde *yukata* era desfăcută, se vedea o vânătaie, avea zgârieturi însângerate pe față și pe brațul stâng, pe care-l ținea strâns de durere, și

******ebook converter DEMO Watermarks*******

răspândea un miros acriu, de parcă ar fi căzut în gunoi, iar hainele îi erau pline de pete soioase care lui Lottie îi înțepau nasul.

– Ce-ai pățit? l-a întrebat, încercând cu disperare să nu plângă.

– Am căzut.

– Ai căzut?

– Da, am căzut de pe acoperiș, și pe urmă a început să plouă. S-a strâmbat de durere, cu răsuflarea tăiată, înainte de a continua, dar nu avea nicio logică ce spunea. M-am întors în pădure, a spus.

Venise pe jos atâta drum în starea asta?

Lottie s-a repezit la dulap și a scos câteva costume de kendo cu care l-a acoperit pe Jamie, rulându-i câteva sub cap, pe post de pernă.

– Mă duc să caut ajutor. Nu te mișca! a spus, după ce a așezat ultimul strat peste el.

Când s-a ridicat să plece, degetele lui fierbinți s-au strâns în jurul încheieturii mâinii ei și au tras-o în jos. Spre ea s-au ridicat niște ochi care clipeau, cu cercuri întunecate sub ei ca niște vânătăi. Jamie părea cu totul pierdut, ca și cum cele mai oribile coșmaruri ale sale prindeau viață în fața lui, și ea nu știa cum să-l scoată din starea asta.

– Lottie, te rog! Nu pleca! a implorat-o el, stârnind o altă durere ascuțită în inima ei. O să pună mâna pe tine!

Ceva din vocea ei a făcut-o să se oprească și să se întoarcă spre el, simțind cum o răceală îi pătrundea în oase.

– Cine, Jamie? Cine o să pună mâna pe mine?

– Leviathan.

Lottie a clătinat din cap; Jamie delira.

– Cei din Leviathan nu sunt aici. Acum ești în siguranță în școală.

S-a înfiorat când a rostit minciuna, dar avea nevoie de ajutor. A dat să desfacă degetele lui Jamie, dar a scâncit când strânsoarea lui a devenit mai puternică și dureroasă.

– Nu, băiatul-țap, a spus el, și vocea lui creștea, îngrozită. Mă așteaptă, ne așteaptă.

– Jamie, asta nu… Lottie a tăcut o clipă. Trebuie să aduc ajutoare.

– Nu, Lottie, trebuie să fugi; ești bună la alergat. A smucit-o spre el cu toată puterea care-i mai rămăsese, aproape trăgând-o deasupra lui. Trebuie să fugi cât de repede poți. Altfel el o să-ți fure sufletul. O să ia tot ce e bun în tine și o să-l înghită.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

– Ce? Jamie, te rog! Dă-mi drumul!

Dar strânsoarea lui a rămas ca o menghină pe încheietura ei subțire, pe care deja începeau să se formeze vânătăi.

– Tu ești bună și el e malefic. Și o să te înghită dacă te găsește. Trebuie să-l țin departe, altfel o să mă fure și pe mine.

– Jamie, delirezi! Lottie a scâncit din nou, simțind cum unghiile lui îi pătrund în carne. Nu există niciun băiat-țap și cei din Leviathan nu sunt aici; ai scăpat de ei. Ești bolnav și eu trebuie să te fac din nou bine.

– Nu, el e Leviathan; băiatul-țap e Leviathan.

Lottie a încremenit. O spaimă însoțită de o senzație de greață a început să se adune în ea, îngrozită de ceea ce urma să spună el.

– L-am întâlnit pe acoperiș.

Ochii lui Jamie erau larg deschiși când i-a dat drumul la încheietura mâinii, și apoi a rostit cuvintele pe care ea se ruga să nu le rostească.

– L-am întâlnit pe Stăpânul Leviathanului.

Fulgerele au pocnit în jurul sălii și, cu un ultim geamăt, Jamie și-a pierdut cunoștința.

– Jamie?

Lottie a încercat disperată să-l readucă în simțiri, dar nu a primit niciun răspuns.

Panica a început să o cuprindă, s-a simțit gâtuită, știind că nu putea face asta de una singură. Avea nevoie de cineva. Avea nevoie de ajutor.

Cu un alt zgomot puternic, ușa s-a deschis brusc și în cadrul ei, cu părul fluturând ca un fum întunecat, a apărut o fată în cămașă albă de noapte, luminată de strălucirea furtunii, cu o pisică roșcată grasă la picioare.

– Ai un partizan foarte bun, a spus ea.

– Sayuri! a țipat Lottie, simțind un val de ușurare inundând-o. Ajută-mă… te rog!

21

– Ce-i cu el?

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Lottie a sărit repede din scaunul ei când infirmiera a ieșit în cele din urmă din camera lui Jamie.

Nu dormise toată noaptea, în vreme ce furtuna continuase să lovească neîncetat în ferestre ca o fiară care încerca să pătrundă înăuntru și se potolise doar când începuse să răsară soarele. Lângă Lottie, rezemată de perete, era Sayuri, nemișcată și calmă ca statuia lui Kou Fujiwara, în timp ce traducea raportul infirmierei.

– Are o coastă fisurată, încheietura unei mâini și o gleznă luxate și o criză serioasă de delir din cauza febrei, dar o să fie bine. A căzut rău de tot.

– Mulțumesc, a răspuns Lottie. Putem să-l vedem?

– Încă nu, a spus infirmiera clătinând din cap.

Jamie căzuse dintr-un loc foarte înalt – asta era clar. Se lovise foarte tare și, cel mai rău, îl întâlnise pe Stăpânul Leviathanului. Toate lucrurile care nu s-ar fi întâmplat niciodată dacă ea n-ar fi fost atât de preocupată de altele.

– *Arigatō gozaimasu*, a adăugat Sayuri, înclinându-se în fața infirmierei.

Părea imposibil să fi fost amândouă în aceeași furtună; părul lui Sayuri se uscase în valuri mătăsoase frumoase, pielea ei, deși înfierbântată, era tot moale ca o pană chiar și după noaptea nedormită, în vreme ce Lottie arăta dezastruos, cu obrajii bășicați, încă murdară de noroi pe picioare, cu părul încâlcit de vânt. S-a privit în fereastră și, tulburată, și-a dat seama că nu se putea recunoaște.

Aducerea lui Jamie la infirmeria școlii păruse o misiune imposibilă. Îl căraseră împreună, Sayuri de un braț și Lottie de celălalt, luptându-se amândouă cu furtuna ca o singură forță de neoprit. Iar Sayuri era puternică, mai puternică decât s-ar fi așteptat vreodată Lottie. Era forța unui lider. Forța Demonului Roz.

Fusese atât de ciudat să vadă expresia de pe chipul ei atunci când îi găsise.

„Ai un partizan foarte bun…“

Cuvintele răsunau iar și iar în capul lui Lottie și, cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât era mai sigură că existase o nuanță de regret, o notă tăioasă care o făcea acum pe Lottie să-și pună din nou întrebări despre regina școlii, despre familia ei, despre ce voia și de ce devenise atât de puternică.

– Ar trebui să te duci să le spui prietenilor tăi, a zis Sayuri. Se vor trezi în curând și sunt sigură că o să vrea să afle că partizanul tău s-a întors. O să rămân eu aici de veghe.

Lottie a simțit că nu trebuia să plece, un gând absurd că Jamie avea să fie
******ebook converter DEMO Watermarks*******

smuls iar de lângă ea, dar și l-a înăbușit, știind că trebuia într-adevăr să le spună și celorlalți.

– Voiam să spun, Banshee, dacă se răzgândesc… Dacă *tu* ai vrea să ne întinzi o mână… am putea alcătui împreună o echipă bună. Indiferent ce treabă ar avea Leviathan aici, vreau să lupt și eu împotriva lui.

– N-o să fie nevoie de asta, a replicat Sayuri tăios, întorcându-și privirea.

– Cu siguranță aveți mai multe informații, ceva ce am putea reuși să deslușim…

– De fapt – Sayuri s-a întors din nou repede spre ea –, avem, dar n-o să vi le împărtășim. Am prefera să stați cu toții departe de necazuri.

Cuvintele au venit ca o ușă trântită în față. Lottie nu înțelegea de ce Sayuri nu voia să colaboreze cu ei. Trebuiau să-l găsească pe Stăpânul Leviathanului și, ca să facă asta, aveau nevoie de orice informație pe care o puteau găsi.

Lottie a încercat să se adune.

– Bine. Oricum, mulțumesc pentru tot, sincer.

Vocea lui Sayuri a răsunat în spatele ei, rece și finală.

– N-ai pentru ce.

Furtuna răcise pământul, o răcoare bine-venită care urma să se evapore curând sub căldura soarelui, dar Lottie avea de gând să se bucure de ea atât cât putea. Anastacia, Saskia și Ellie se adunaseră afară, în fața infirmeriei, aplecate peste platforma de lemn din jurul iazului și privind peștii, distrase și serioase după tot ce se întâmplase cu o noapte în urmă.

– Totul e din vina mea, a spus Ellie și s-a aplecat mai mult. Trebuie să…

Cuvintele i-au dispărut în spatele unei perdele negre de păr. Era dureros pentru Lottie să vadă că toate eforturile ei de a o convinge pe Ellie să nu se învinovățească se spulberau din nou, dar acum trebuiau să se gândească la Jamie.

– Mai e ceva, a adăugat Lottie șovăitor, privind-o pentru o clipă pe Saskia. Când Jamie delira, a spus ceva. Lottie a respirat adânc și a continuat: A spus că l-a întâlnit pe Stăpânul Leviathanului.

– L-a întâlnit?

Ochii Saskiei s-au aprins ca și cum un foc izbucnise în țeasta ei, și aproape a răsturnat-o pe Anastacia în graba de a o înșfăca pe Lottie de umăr.

– Saskia! a strigat Anastacia.

– I-a văzut fața? A pomenit de mine? L-a atins?

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Degetele îi tremurau, era înăuntrul ei o fantomă pe care o îngropase adânc și care acum ardea de nerăbdare să iasă afară.

– Ce-a spus, Lottie?

Ellie a încercat să o tragă pe Lottie în spate, amândouă devenind neliniștite când au văzut-o pe Saskia schimbându-se atât de brusc. Auziseră poveștile, felul în care se purta când cineva încerca să o întrebe despre Stăpân, dar nu o văzuseră niciodată cu ochii lor. Era îngrozitor.

Lottie nu se putea abține să nu se întrebe ce le făcuse omul acela acestor copii – și ce i-ar face ei sau lui Jamie dacă ar avea șansa. Singurul lucru de care se putea agăța era că cel puțin Ellie era în siguranță, atâta vreme cât ea însăși putea să rămână un bun substitut. Trebuia să înceteze să se mai lase absorbită de problemele personale; erau prea multe în joc. În acest moment, dacă voiau să rezolve această situație și să-l ajute pe Jamie, trebuiau să se ocupe întâi de Saskia. Era timpul să înceapă contraatacul.

– Cine era cu el? Ingrid? a continuat Saskia și degetele i s-au strâns pe umărul lui Lottie. E așa o lingușitoare!

Lottie nu a tresărit.

– Saskia… A vorbit calm, apucând-o de încheietura mâinii. Nu mai ești în Leviathan!

– Știu, eu doar…

– Saskia. I-a apucat și cealaltă încheietură și i-a îndepărtat cu grijă mâinile. Omului ăluia nu i-a păsat niciodată de tine. N-a făcut decât să te folosească. Dar noi ținem la tine, Saskia. Nu ne pasă cât de folositoare sau de puternică ești; ne placi pentru ceea ce ești *tu*. Asta n-o să se schimbe niciodată.

– Nu vreau să dezamăgesc…

– Nu, Saskia!

Astea erau cuvintele pe care toată lumea avea nevoie să le audă.

– Noi te iubim, Saskia, orice-ar fi.

Lottie a cuprins-o într-o îmbrățișare și partizanul s-a topit în brațele ei, aroma ei caldă de miere amestecându-se cu parfumul de trandafiri al lui Lottie. Fiecare mușchi s-a lipit de ea, o hartă a trupului puternic de partizan al Saskiei. Un trup care îi amintea de Jamie.

– OK, acum poți să te dai jos de pe mine, a murmurat Saskia, dar Lottie încă mai auzea o frântură de emoție rămasă, chiar dacă Saskia nu voia să o arate. Partizanul s-a desprins din îmbrățișare. Ar trebui să mergem să vedem dacă ai în sfârșit voie să-l vezi pe Jamie, a adăugat, surprinzător de sfioasă.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Soarele era rotund și arzător, căzând pe Saskia și transformând-o într-o statuie de aur. Lottie a privit-o din nou pe Ellie. Arăta contorsionată într-un fel nenatural, ca niște rădăcini de copac putrede.

– Mulțumesc, Lottie! a șoptit Anastacia.

Lottie i-a zâmbit, dar din nou singurul ei gând a fost că nu era de ajuns, că trebuia să-i ajute pe Jamie și Ellie înainte să fie prea târziu.

Au intrat în infirmerie, unde mirosul de lămâie devenea tot mai puternic cu fiecare pas pe coridor către camera lui Jamie. Sayuri aștepta aici, doar că fața ei era încordată, masca ei de îngăduință alunecându-i suficient cât să o observe Lottie.

– Sayuri, ce s-a întâmplat? a întrebat Lottie când s-a apropiat de ușa lui Jamie, care era întredeschisă.

De dincolo de ea se auzeau voci. Voci pe care le-a recunoscut.

S-a năpustit înăuntru atât de repede, încât aproape că s-a lovit de canatul ușii. Și iată-l acolo, proptit în perne, pe jumătate treaz, cu privirea încă încețoșată luminată de soarele care intra în fâșii printre jaluzele. Voia să alerge la el și să-i cuprindă în brațe trupul rănit, dar n-avea nicio șansă. Lângă el se afla o pasăre răpitoare ticăloasă, care aștepta, rapace, să-și ia înapoi rămășițele de pradă.

Haru se întorsese.

22

– Haru, a spus Lottie, și numele lui era ca o otravă pe buzele ei. Mă bucur grozav că ești bine. Ce… ce s-a întâmplat?

– Eu m-am întors aseară. S-a uitat în altă parte, ca și cum s-ar fi simțit stânjenit, și ea ar fi putut foarte ușor să-l creadă, dacă n-ar fi știut adevărul. Nu-mi aduc aminte ce s-a întâmplat.

Cât de proști îi credea Leviathan? Era penibil.

– Voi ce-ați făcut? a întrebat Haru, și Lottie aproape că l-ar fi putut crede că era sincer îngrijorat.

– Ne-au salvat niște străini, dar nu le-am văzut fețele.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Lottie nu a șovăit când minciuna i s-a rostogolit din gură. Sayuri o instruise să spună o poveste simplă, să-l lase pe Haru frustrat și, după felul în care i-au zvâcnit buzele, se părea că o făcuse bine.

– Ne bucurăm că ești bine.

Vocea lui Jamie era joasă și abia se auzea prin răsuflarea-i greoaie. Dar chiar și în starea lui de slăbiciune și confuzie, era o urmă de zâmbet, un zâmbet de ușurare pentru Haru.

Lottie era extrem de furioasă și deznădăjduită. Și tristă. Era tristă pentru Jamie, să-l vadă atât de liniștit că Haru se întorsese nevătămat, și să știe că nu putea să-i spună nimic, de teamă să nu-i pună pe toți în pericol. Jamie era prea fragil; lui Lottie îi era imposibil să-și dea seama ce ar face el dacă ar afla și, cel mai important, îi promiseseră lui Sayuri să nu spună nimic.

– Haru, aș vrea să rămân un moment cu partizanul meu.

Lottie nu îl ruga. Îi spunea să iasă afară. Din fericire, Haru nu a protestat, ci i-a aruncat lui Jamie unul din zâmbetele lui luminoase false înainte de a ieși.

S-au holbat cu toții la el. Anastacia, Ellie, Saskia, Lottie și Sayuri – cinci fete într-o blocadă împotriva acestei creaturi care stătea la pândă, pus pe rele, în Takeshin.

– Ne vedem într-un minut, a spus Lottie, închizând ușa în spatele ei.

A întâlnit privirea lui Sayuri și de data asta a fost sigură – Sayuri era clar îngrijorată.

Lottie s-a așezat, dar n-a îndrăznit să-l atingă pe Jamie, de teamă să nu se tragă înapoi.

– Cum te simți?

Jamie a închis ochii și s-a întors puțin, cu obrajii încă îmbujorați.

– Nu prea bine. Poți să-mi dai puțină apă?

Lottie a luat paharul de plastic de pe noptieră și i l-a întins, iar el l-a prins cu mâinile tremurânde. Degetele lui i le-au atins pe ale ei, moi și prea fierbinți, ca și cum sub pielea lui arămie boala ardea ca un cuptor.

Lua câte o înghițitură mică, de șoricel, o alăturare ciudată cu trupul lui mare.

– Jamie… Îți amintești ceva de azi-noapte?

Încet, fără să dea vreun semn că o auzise, i-a întins înapoi paharul, dar când Lottie a dat să-l ia, el l-a lăsat să cadă și i-a apucat degetele, strângând cu putere.

– Îmi amintesc totul, a spus el în cele din urmă, fără să-i dea drumul. Cum

******ebook converter DEMO Watermarks*******

m-ai găsit?

Lottie a înghițit în sec, știind că avea să fie imposibil să-i explice, să-i spună că fusese condusă spre el de către școală, că Takeshin îl salvase. Era absurd, și gândul a făcut-o să vrea să-și verifice din nou telefonul, să vadă dacă avea vreun mesaj de la Binah, când și-a amintit că își spărsese mobilul într-o criză de furie.

– Ai spus…, a început ea, că l-ai întâlnit. L-ai numit băiatul-țap, Stăpânul Leviathanului.

În cele din urmă, el i-a slăbit mâna din strânsoare.

– Da, l-am întâlnit. Purta o mască. Ingrid era acolo… Cred că i-am luat unul din cuțite…

Lottie a încuviințat din cap. Îl găsiseră în hainele lui când îl duseseră la infirmerie. Păianjenul acela negru, încolăcit pe mânerul cuțitului, o creatură mică și malefică.

Ușa s-a deschis și a intrat o soră cu o pernă și un termometru.

– Mă întorc mai târziu, Jamie, a șoptit Lottie, ridicându-se în picioare; trebuia să-l lase să se odihnească. Îți promit, a adăugat ea serioasă.

Când a ieșit din cameră, trei fețe au întâmpinat-o curioase.

– Fetelor! Le-a împins ușor în spate, închizând ușa în urma ei. Ce faceți?

– Deci chiar e adevărat? a început Ellie, mușcându-și interiorul obrazului. Stăpânul chiar vrea să-l atragă?

– Da…

Lottie a simțit cum i se stinge vocea.

Sayuri plecase, dar amintirea expresiei de pe chipul ei rămăsese.

– Lottie – Saskia a aruncat o privire rapidă spre Anastacia, care a dat din cap –, vreau să ajut.

– Ce? Ai făcut destul, Saskia. E-n regulă…

Saskia a întrerupt-o.

– Nu. Vreau să te ajut să-ți dai seama cine este Stăpânul Leviathanului. Sunt pregătită.

Au așteptat cinci zile până când Jamie s-a simțit suficient de bine ca să se întoarcă în camera lui. Înarmate cu un creion și un bloc de desen, Saskia și Lottie s-au așezat de-o parte și de alta a patului lui, așteptându-l să-și termine de băut paharul cu apă.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Stătea ridicat în fund, cu un munte de perne în spate, ca pe un tron de pluș, cu picioarele acoperite de cuverturi decorative cu scene din povești. Era puțin cam mare pentru tot acest decor, iar trupul lui puternic și energia sa nu prea se împăcau cu nevoia de a se odihni. Camera semăna cu toate celelalte dormitoare – pereți de lemn și uși glisante de carton, platforme pe care se aflau saltelele –, dar camera lui Jamie avea un miros distinct de scorțișoară. Ușa fusese deschisă pentru a lăsa briza să pătrundă înăuntru și prin ea se vedea perfect iazul care sclipea portocaliu în lumina amurgului.

– OK! Jamie a oftat, trecând direct la subiect de îndată ce a pus paharul la loc pe tavă. Ce facem?

– Tu și Saskia o să puneți laolaltă tot ce vă puteți aminti despre Stăpânul Leviathanului, iar eu o să încerc să-l desenez, a spus direct Lottie, deschizându-și blocul de desen cu trandafiri pe coperți. Trebuie să descoperim cine e înainte să folosească formula Hamelin pentru ceva îngrozitor.

O răsuflare aspră a ieșit printre dinții Saskiei, în vreme ce Jamie pur și simplu a părut să accepte. Vânătăile de sub ochi îi dispăruseră aproape complet, dovadă că lupta cu răul de care suferise.

– Nu i-am văzut fața, a spus Jamie direct, cu privirea la lumina care scădea dincolo de ușă, chinuit de o amintire pe care Lottie nu avea cum s-o știe.

Era ceva deosebit la băiatul-țap; avea un fel de a pătrunde în mintea oamenilor, și Lottie intenționa să se asigure că asta n-o să se mai întâmple nimănui.

– Deci chiar ai vorbit cu el? a întrebat Saskia, străduindu-se din răsputeri să rămână calmă, și Lottie a observat în ochii ei o sclipire subtilă, periculoasă.

– Da, mă rog, în mare parte el a vorbit cu mine. Jamie a ridicat o mână sigură spre frunte și și-a frecat tâmplele, părând să nu se simtă în largul lui. Purta o mască de țap, cu niște coarne imense, ca de diavol, și mai avea cu el două persoane, o pasăre și un iepure. Am înjunghiat în stomac pasărea cu cuțitul lui Ingrid, dar mă îndoiesc că a fost o tăietură prea adâncă.

– Ei poartă măști numai când vor să-și ascundă identitatea; eu l-am văzut o singură dată fără mască, a intervenit Saskia, dar vocea ei s-a întrerupt brusc și ea și-a întors privirea.

– Saskia, a început Lottie, atingând-o cu blândețe pe genunchi. Nu mai ești în Leviathan, ai uitat?

Ochii ei căprui au țâșnit de la Lottie la Jamie.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

– Sunt bine. Doar că… Voi nu știți de ce e el… adică, lucrurile pe care le poate face. Și-a coborât privirea la mâna lui Lottie ca și cum ar fi fost un obiect străin. Eram atât de speriată să nu-l dezamăgesc.
– Să-l dezamăgești? a întrebat Jamie uluit. Și el a folosit același cuvânt când mi-a vorbit. Înțeleg efectul pe care l-ar putea avea.
Lottie s-a agățat de cuvintele pe care le alesese el: „ar putea avea“, nu „a avut“, nici „poate avea“.
– Nu a pomenit de tine, i-a spus Saskiei tăios, ca și cum i-ar fi aruncat un pumnal drept în inimă.
Saskia s-a tras înapoi.
– Mă așteptam la asta, a îndrugat, și un zâmbet acru i s-a strecurat pe buze.
– Nu-i pasă de niciunul din copiii pe care-i păcălește; de fapt, nu i-a păsat niciodată dacă l-ai dezamăgit, doar te face să crezi că-i pasă. Are așa un dar! Eu aproape că... Jamie s-a oprit. A zis apoi că voia să fie un „tată al lumii întregi“, că toată lumea ar trebui să poată alege cum trăiește. Dar s-a purtat mai degrabă ca un Dumnezeu!
Saskia a încuviințat din cap, cu ochii deschiși și ridicând din umeri ca și cum ar fi scuturat de pe ea o creatură neplăcută din Leviathan care-i ședea în cârcă.
– Știu asta. Aveam nevoie să o aud. Și-a tras nasul și a încercat un zâmbet slab. Mulțumesc. A mai dat o dată din umeri și părul i s-a desfăcut din nodul în care-l prinsese. Are părul castaniu-închis și e înalt, cu pielea deschisă la culoare, puțin gălbuie.
Lottie a avut nevoie de un moment pentru a-și da seama că Saskia îl descria pe Stăpânul Leviathanului, ceva ce încercau de mai bine de un an de zile să o convingă să facă. Și-a strâns buzele concentrată și a întins mâna după creion, în vreme ce lăsa imaginea să prindă formă în mintea ei.
– Ingrid îmi tot spunea că e foarte arătos, cu o linie a maxilarului puternică, ochi cu gene dese, ca un cerb, spunea ea; cred că încerca să-mi dea peste nas că ea îl vede foarte des.
– Au sediul în Japonia, a adăugat Jamie, ceea ce a reaprins îngrijorarea lui Lottie că umblaseră la situația ei școlară, și un alt gând și mai întunecat i s-a ivit în minte.
Și dacă fata aceea cu unghii roșii din ziua cu rezultatele era una de-a lor?
Chiar putea Stăpânul Leviathanului să aibă la degetul mic pe toată lumea?
– Accentul lui e greu de recunoscut, ca un amestec de mai multe, iar vocea
******ebook converter DEMO Watermarks*******

lui e joasă. Jamie s-a gândit la asta pentru o clipă și a adăugat: E aproape plăcut și, în mod ciudat, cunoscut.

– Cunoscut?

Asta părea total absurd și Lottie era sigură că nu-l auzise bine.

– Da, a confirmat și Saskia, gândindu-se bine. „Cunoscut“ e cuvântul potrivit.

– Aș zice, după felul în care vorbește, că are vreo patruzeci și ceva de ani.

– De acord, a încuviințat Saskia. Din scurtul timp în care l-am văzut, avea riduri pe frunte și la coada ochilor, ochi oblici și trăsături bine conturate, dar stătea în umbră. Totul la el părea mai aspru, mai întunecat.

Lottie i-a lăsat pe cei doi să înșire tot ce-și puteau aminti despre misteriosul lor dușman, notând totul, în vreme ce încerca să schițeze o imagine a lui pe hârtie.

Păr castaniu-închis lung
Riduri pe frunte
Riduri la coada ochilor
Înalt
Arătos
Palid
Vârstă mijlocie (patruzeci Și ceva?)
Trăsături bine conturate

Privind-o de pe hârtie, a început să prindă contur un chip, unul atât de ridicol, încât Lottie a părut că se sufocă. Portretul semăna izbitor de mult cu tatăl lui Ellie, o idee atât de absurdă, încât i-a venit să râdă.

Alături de desen a notat niște trăsături.

Voce ciudată
Cunoscută?
Meschin, are complexul lui Dumnezeu

Cu o ultimă privire la notițele ei, a adăugat:

Posibil obsedat de prințesa Maradovei Și de partizanul ei

– S-a uitat vreunul din voi mai bine la ochii lui? Are vreo cicatrice sau vreun semn distinctiv? a întrebat Lottie, fără să ridice privirea din desen.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Întrebarea ei a fost primită cu tăcere, una atât de adâncă, încât a făcut-o să ridice repede capul, pentru a-i vedea pe amândoi holbându-se la ea.

– Căprui.

– Verzi.

Au vorbit în același timp, cuvintele amestecându-se. Dar nu răspunsurile diferite au surprins-o. Amândoi o priveau cu atâta intensitate, încât s-a simțit ca o enigmă, ca și cum ceva din ea stârnea în ei niște conexiuni.

– Sunt total diferiți de ai tăi, a spus Jamie.

Lottie nu a știut cum să-i răspundă, în vreme ce Saskia a încuviințat încet din cap, fără să-și întoarcă privirea.

– OK, cred că am început bine, a spus Lottie. Acum ar trebui să plecăm și să te lăsăm să te odihnești, Jamie.

A zâmbit, prefăcându-se că nu observă felul ciudat în care el continua să se holbeze la ea. Și-a imaginat o funie roșie între ei doi, o frânghie a sorții care îi ținea împreună, strângându-se la amintirea degetelor lui încleștate pe încheietura mâinii ei, implorând-o să rămână.

Saskia, încântată să plece, l-a bătut liniștitor pe Jamie pe umăr înainte de a o porni nerăbdătoare spre ușă, în vreme ce Lottie a zăbovit în urmă. Aveau nevoie de mai multe informații, dar până când Sayuri le împărtășea ce știa, erau pe cont propriu.

Lottie a început să se îndepărteze în lumina soarelui care scădea acum, și s-a întors, pentru a-și vedea umbra lungindu-se, topindu-se în umbra lui Jamie în mijlocul strălucirii de chihlimbar.

Nu voia să plece și, cel mai ciudat, simțea că nici el nu voia asta, și că mai aștepta ceva de la ea, deși Lottie nu știa ce anume.

– Odihnește-te, Jamie, i-a șoptit ea. Îți promit că vom afla cine e.

23

În primele ore ale dimineții, Takeshin Gakuin vibra melancolic în lumina semilunii, plin ochi de mirosul dulce al pământului umed, îmbibat de tăcerea mângâietoare. Niciun pas pe platforma de lemn, nicio voce șoptită, doar țârâitul solitar al insectelor ascunse în flori. Era frumos și liniștitor, și dacă

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Lottie nu s-ar fi aflat într-o misiune importantă, chiar ar fi putut să se bucure în tihnă de acel moment.

Departe în fața sa își zărise ținta, furișându-se prin școală, îmbrăcată în pantalonii ei negri cu pense, cu părul lucios legat la spate și ascuns sub o mască înspăimântătoare de demon care precis era făcută de Miko. Lottie o așteptase toată noaptea pe Sayuri să se întoarcă, reținându-i programul, știind unde să se ascundă, și la 3 dimineața, mirosind a benzină, Sayuri a apărut, și-a scos casca de Diavol Roz, pe care a ascuns-o în tufișuri, pentru a o înlocui cu o mască, după care a intrat în școală. Dar nu s-a întors în camera ei. Era clar că și Sayuri era în misiune, și asta era exact ceea ce sperase Lottie.

Trupa Banshee știa ceva. Știau ce urmărea Leviathan la Takeshin, și Lottie era convinsă că aveau informații și despre băiatul-țap, iar ea nu avea să-și găsească liniștea până când nu punea mâna pe ele.

Sayuri știa exact unde se ducea, cu umbre întinzându-se în jurul ei, desenând monștri pe ziduri, iar Lottie le reflecta, mergând perfect sincronizat în urma ei, pășind acolo unde pășea Sayuri, mișcându-se când se mișca și ea.

O urmărea de după tufișuri, uitându-se pe furiș peste ziduri, imaginându-se ca una dintre multele feline ale școlii, o pisică-vampir – iar prada ei erau informațiile.

O parte din ea se simțea vinovată pentru că o urmărea pe Sayuri, dar acea parte era repede anihilată de imaginea lui Jamie chinuit de cel pe care-l întâlnise pe acoperiș și a lui Ellie sfâșiată de vinovăție. Lottie simțea că-i pierde pe amândoi, și singura modalitate de a-i salva era să stârpească Leviathanul.

Tocmai se apropiau de biroul directorului, când Sayuri s-a oprit brusc, iar Lottie a trebuie să se furișeze în spatele peretelui de lemn, împiedicându-se de o treaptă de pământ și aterizând în fund, într-un fel foarte ne-felin. Acoperindu-și gura ca să nu țipe, a privit, curioasă și nedumerită, cum Sayuri s-a uitat în jur, apoi s-a furișat de cealaltă parte a peretelui muzeului, ca și cum ar fi zărit pe cineva. Dar privea în altă direcție, așa că nu a văzut-o pe Lottie.

Uitându-se cu grijă pe după colțul biroului directorului, Lottie a văzut că ușa de sticlă a muzeului era larg deschisă și înăuntru se afla deja cineva.

Statuia lui Kou Fujiwara, din fața muzeului, lucea în lumina lăptoasă, iar sabia ei aproape tremura de nerăbdare. Ochii ei de bronz îi urmăreau pe toți cei care pășeau pe terenul ei. Și chiar acum privirea îi era ațintită hotărât
******ebook converter DEMO Watermarks*******

asupra lui Haru, care ieșea din locul sacru cu o expresie de frustrare pe față, una care nu se potrivea cu purtarea lui obișnuită.

Când Lottie începuse să o urmărească pe Sayuri, nici nu-i trecuse prin minte că Sayuri urmărea ea însăși pe cineva.

Îngrozită să nu scoată vreun sunet, Lottie s-a lipit cât a putut mai mult de peretele de lemn, rugându-se ca bătăile inimii să-și încetinească ritmul, convinsă că partizanul putea să o audă.

Cum de se gândise că asta era o idee bună? Dacă Leviathan punea acum mâna pe ea, nici măcar nu-i putea învinui; practic, li se oferise pe tavă.

Doar că Haru nu se mai vedea nicăieri. Nici urmă de el, doar ușa muzeului care se închidea încet.

Sayuri s-a mișcat ca o frunză în vânt, strecurându-se fără efort prin deschizătura ușii care s-a închis în spatele ei.

Lottie a mai aruncat o privire prudentă în jur, fără să fie convinsă că Haru se îndepărtase, până când l-a zărit, un punct aflat la mare distanță, îndreptându-se către camerele băieților.

Sigură că nu putea fi văzută, Lottie și-a încercat norocul și a mers de-a bușilea până la statuia lui Kou, la picioarele căreia a îngenuncheat și a privit prin ușa de sticlă.

Muzeul era o bucată de istorie încremenită în timp – doar că avea un musafir. În lumina lăptoasă a lunii, Sayuri stătea în genunchi în fața unei mese joase vechi în mijlocul *tatamiului*, cu fața întoarsă, mișcându-se cu o viteză fantomatică și frunzărind niște hârtii scoase dintr-un cufăr mic descuiat. Iar lângă cufăr, deschisă la exact aceeași pagină, era cartea pe care o găsise Lottie în bibliotecă. Cea care vorbea despre comoara secretă din Takeshin.

Totul părea să capete sens, și chiar când în mintea ei începuse să prindă contur povestea, fantoma aflată de cealaltă parte a sticlei s-a întors și ochii lui Lottie au întâlnit privirea Demonului Roz.

Acum, Lottie vedea bine masca, o creatură asemănătoare unei pisici, cu colți, cu ochii rotunzi și înclinați în jos ai unui spirit malefic. Dacă Lottie ar fi văzut-o pe neașteptate, ar fi fost convinsă că era un *yōkai* amenințător, venit să-i joace o festă.

Nu avea niciun rost să se ferească, era inutil să încerce să se retragă. Lottie și-a amintit să fie curajoasă și a deschis încet ușa.

Tăcerea a învăluit-o, pe când ușa se închidea în spatele ei fără niciun sunet,
******ebook converter DEMO Watermarks*******

separând-o de lumea obișnuită, iar în aer pluteau luminate firișoare de praf. Era ca într-un vis, cu aroma de pin și cu pisici aurii pictate pe cufărul antic, părând vii și păzind artefactele. Lumina stelelor cădea pe sticla ușii, în vreme ce școala de dincolo de ea era întunecată, ca și cum Lottie călătorise înapoi în timp.

Cele două fete s-au privit lung, Sayuri ascunsă încă în spatele măștii ei și înconjurată de umbre.

– Leviathan caută comoara secretă, nu-i așa? a întrebat Lottie în cele din urmă.

Pe masă era un teanc de hârtii aranjate cu grijă, îngălbenite de vreme și acoperite cu caractere pe care Lottie nu le putea citi. Știa că Haru trebuie să se fi uitat prin aceeași cutie și bănuia că existau acolo indicii pe care el nu fusese în stare să le deslușească.

Fără niciun cuvânt, Sayuri a măturat cu mâna hârtiile în cutie, pe care a încuiat-o într-un cufăr mare. Apoi s-a întors din nou spre Lottie și și-a ridicat masca, lăsând-o pe cap ca o a doua pereche de ochi, dar fața ei nu era mai puțin înfricoșătoare.

Părea furioasă, doar că nu era furia trădării sau a răutății îndreptate asupra lui Lottie. Era frustrarea limpede a neputinței, și Lottie o cunoștea prea bine.

– Tu încerci să găsești comoara înaintea lui Haru.

Nu era o întrebare; era o constatare care explica purtarea lui Sayuri când îi găsise în bibliotecă la începutul cursurilor.

– Nu trebuia să mă urmărești, a spus Sayuri, și vocea îi era rece, fără nimic din aerul ei calm obișnuit. Dacă vreau, aș putea să te fac să pici la curs.

– Ce este comoara? a întrebat Lottie, lăsând amenințarea să treacă pe lângă ea.

– Nu știm, iar tu ar trebui să nu te bagi în asta.

Sayuri s-a ridicat încet, fără să-și ia ochii de la Lottie.

– Sayuri, nu înțelegi…? Lottie a încercat să o prindă de mâini, dar asta doar a făcut-o pe Sayuri să se uite urât la ea. Suntem în aceeași tabără. Pot să ajut…

– Nu, *tu* nu înțelegi. A făcut un pas înainte, cu fața suficient de aplecată pentru ca masca de pe capul ei să-și îndrepte ochii spre Lottie. Probabil că de-asta te vrea Leviathan aici, ca să rezolvi misterul ăsta pentru ei. Dat fiind că ești atât de pricepută la asta.

– Nici măcar nu știm cu siguranță că mă vor într-adevăr aici. E puțin

******ebook converter DEMO Watermarks*******

probabil.
– Serios? Sau legătura pe care o am cu familia mea e atât de distrusă încât n-o să fiu niciodată în stare să rezolv acest mister?
Pentru prima dată de când o știa Lottie pe Sayuri, în fața ei a înflorit un moment de sinceritate ca o floare rară. Nu mai era Demonul Roz, nici regina școlii, doar o fată singură copleșită de poveri, forțată să lupte cu presiunea pusă asupra ei.
Lottie știa cum era să te simți singură pe lume, fără nicio legătură cu familia ta, și știa cât de apăsătoare puteau fi poverile pe care oamenii și le puneau singuri pe umeri, și nu voia să mai simtă cineva asta. Chiar și fără să cunoască detaliile vieții de familie a lui Sayuri, instinctul îi spunea să o ajute.
– Și dacă nu poate fi rezolvat? a spus Lottie cu hotărâre, făcând un pas înainte. Și dacă e imposibil de rezolvat dacă nu colaborăm?
– Ce prostie…
– Am văzut ceva în Kiri Shinrin. Prințesa pierdută Liliana…
– De ce te-ai dus în Kiri Shinrin? a întrebat Sayuri cu ochii mijiți, suspicioasă.
– Am urmat o pisică, așa cum mi-a spus Miko să fac.
Sayuri a părut că nu-și găsește cuvintele și, înainte să poată spune ceva, Lottie și-a terminat povestea.
– Liliana este cea care a fondat Rosewood, și am văzut simbolul casei sale săpat pe trunchiul unui copac – un crin.
– Credeam că un bărbat a construit Rosewood.
Lottie a șovăit.
– Ascultă! A mai făcut un pas prudent înainte, iar acum erau suficient de aproape ca Lottie să simtă mirosul vag de gaze de eșapament. Rosewood are multe secrete și eu cred că și Takeshin are – și că cele două sunt legate.
Era ciudat să stea atât de aproape de Sayuri, ca una dintre pisicile din școală, măsurându-se din priviri, fără să știe cum avea să reacționeze cealaltă, dar trebuiau să aibă încredere una în alta.
– Persoana care a creat Rosewood nu a fost cine se consideră că a fost. Ea a trebuit să pretindă că e bărbat ca să poată fi luată în serios; a fost singura modalitate prin care a putut crea școala. În realitate, ea a fost prințesa fugară Liliana Mayfutt, strămoașa mea. Am senzația că a cunoscut-o pe Kou, că strămoașele noastre încearcă să ne spună că trebuie să colaborăm. Eu am

******ebook converter DEMO Watermarks*******

diadema lui Lili, și aștept să primesc și jurnalul ei. Poate că atunci când sosește, o să putem…

– Strămoașa ta?

Sayuri s-a îndepărtat cu o smucitură de Lottie.

– Da, suntem amândouă descendente ale școlilor noastre. Din partea mamei mele, eu…

– Tu nu ești prințesa Maradovei!

Lottie și-a înghițit cuvintele și, în tăcerea zdrobitoare care se așternuse, s-a pierdut în întunericul adânc al ochilor lui Sayuri. Faptul că fusese în stare să facă o greșeală atât de stupidă, atât de clară s-a răsfrânt asupra ei ca un val de căldura înțepătoare care a făcut-o să se clatine.

– Eu… lasă-mă să… Ce voiam să spun e…

– Ești un substitut.

Vocea apăsată a lui Sayuri spunea clar că nu avea cum să-și îndrepte cuvintele; Lottie era prinsă pentru totdeauna în propria greșeală. Sayuri a continuat ca un vulcan care erupe.

– Nu știam că mai există substituți. Ellie e atât de furioasă – ea e prințesa, evident!

Sayuri a scos un hohot de râs lipsit de amuzament. Era o notă amară în el, care a făcut-o pe Lottie să se tragă înapoi.

– Sayuri, te rog, nu poți să spui nimănui!

Lottie a încercat să o apuce pe Sayuri de mânecă, dar materialul i-a alunecat dintre degete.

– Nici nu m-aș gândi s-o fac! s-a răstit Sayuri, răsucindu-se înapoi atât de repede, încât practic a despicat încăperea în două. Mă crezi cu totul lipsită de onoare?

Buza de jos a lui Sayuri tremura. Era singurul semn de vulnerabilitate pe care-l văzuse vreodată Lottie la ea.

– Sayuri, a spus Lottie cu voce nesigură, nereușind să înțeleagă de ce cealaltă fată se împotrivea atât de tare să fie cu toții o echipă. Asta nu schimbă nimic. Eu tot cred că dacă lucrăm împreună, putem…

– Încetează! a urlat Sayuri, întorcându-se să plece. Tu și prințesa ta încă îl aveți pe partizanul vostru, și e unul foarte bun, a continuat cu o urmă de regret. Tu ai echipa ta și eu o am pe a mea, și ar trebui să stați cu toții departe de povestea asta.

Sayuri îl pierduse pe Haru, partizanul și prietenul ei apropiat, iar acum, să-i
******ebook converter DEMO Watermarks*******

privească pe Lottie, Ellie și Jamie nu era decât o amintire amară. Sayuri nu îi ura; îi invidia.

Oare ce simțea când îi vedea ciondănindu-se și îndepărtându-se unul de altul, când ea ar fi dat orice să-și recapete legătura cu Haru? Adevărul se dezvăluia în mintea lui Lottie la fel cum luna iese din spatele unui nor, atât de limpede și clară, și totuși de neatins. De ce îl țineau pe Haru lângă ei și nu îl dădeau în vileag? Nu era doar pentru a-l spiona. Sayuri n-ar fi putut suporta să-l vadă plecând.

Lottie s-a gândit la părinții lui Sayuri și s-a întrebat cât de singură era.

– Sayuri, oprește-te! Lottie era surprinsă de calmul cu care vorbea și, spre mirarea ei, Sayuri s-a oprit în prag. O să-ți dovedesc că ar trebui să colaborăm. Îți promit asta. Vom fi o echipă. Lottie și-a strâns pumnii. Și vreau să-mi promiți ceva în schimb. Dacă pot să dezleg această enigmă și te ajut să găsești comoara ascunsă, trebuie să colaborezi cu noi. Trebuie să-mi spui tot ce știi despre Stăpânul Leviathanului.

– Asta n-o să se întâmple niciodată. Sayuri a vorbit atât de încet, încât Lottie abia a auzit-o, înainte de a păși peste prag. Mă duc să mă culc, așa cum ar trebui să faci și tu.

Și a lăsat ușa de sticlă să se închidă în spatele ei.

Dar, cu toată ceața nopții, acum totul îi era limpede lui Lottie. Sursa problemelor lor nu era Leviathan, ci faptul că nu acționaseră împreună.

24

În fiecare noapte, în clădire se auzeau cinci sunete distincte. Lui Ingrid îi plăcea să asculte cu atenție și să le deslușească pe toate. Țevile care scârțâiau, pașii de pe coridor, zumzetul generatorului, bufnițele care țipau afară. Dar cel de-al cincilea sunet din noaptea asta era unul pe care nu-l mai auzise de mult timp. Propriul ei scâncet jalnic.

O durere profundă o făcea să rămână trează noaptea, încercând să-și revină după înfrângerea suferită, îngrijindu-se de durerea de la încheieturile mâinilor. Fusese nevoită să aștepte să se întoarcă la complex ca să primească ajutor medical și aflase destul de repede că oasele încheieturilor sale erau

******ebook converter DEMO Watermarks*******

acoperite la suprafață de fisuri minuscule ca noroiul uscat. Fisuri subțiri ca firul de păr, atât de mici și nesemnificative, și totuși îi făceau brațele delicate să se umple de umflături urâte, pe care trebuia să le ascundă sub o mulțime de bandaje.

Era ceva aproape plăcut în această durere, surdă și pulsatilă, din adâncul cărnii zdrobite, și rămăseseră și semne, urme de degete, mari și vineții, care-i acopereau corpul firav. O făceau să simtă că avea o legătură specială cu partizanul care-i oferise aceste „daruri"; își dorea doar să-i poată întoarce favoarea. Și, desigur, nu trebuia să uite că Jamie Volk îi furase și unul dintre cuțite, ceea ce însemna că trebuia să-i ia și ea ceva, ceva cu o valoare egală.

– Ingrid?

S-a întors, auzindu-și numele, către o umbră înaltă aflată în cadrul ușii, pe care ar fi trebuit să o audă venind.

– Am vești.

Phi era o fată din Siberia, solidă, musculoasă, al cărei hobby era să provoace orice bărbat care se îndoia de forța ei. Venise în Leviathan cu mult înaintea lui Julius sau a lui Ingrid. Se părea că îl cunoscuse pe Stăpân în cea mai proastă perioadă a vieții lui și era văzută în complex ca o sfântă.

– Ridică-te în fund! a mârâit ea. Arăți jalnic.

Ingrid a tresărit, dar a făcut așa cum i s-a cerut.

– Care-s veștile?

Vocea ei a sunat ca un tors amețit de pisică, încercând totuși să pară vesel, în vreme ce o mică parte din ea se întreba unde era Julius, dacă tot mai era în odihnă impusă, și, dacă nu, de ce nu primea și el veștile.

– E mulțumit de cum a decurs întâlnirea cu partizanul maradovan.

Gura lui Ingrid s-a umplut de salivă și ea și-a lins buzele, în așteptarea laudelor, care aveau să transforme înțepăturile din brațele ei în niște trofee savuroase.

– Când îl aducem acasă?

Mâinile aproape îi tremurau. Tot ce voia era să-l aducă la ei pe Jamie, să-i aducă Stăpânului premiul suprem și să se bucure de aprobarea lui. Dăduse greș o dată și văzuse cât de furios fusese când Saskia le scăpase din mână. Fata aia încă le rămăsese datoare cu un ochi.

– Am fi reușit aseară dacă tu nu te-ai fi făcut de râs, a replicat Phi.

Înghițindu-și dezamăgirea, Ingrid s-a concentrat pe ochii cenușii ca țeava unei arme ai lui Phi. Ea domina totul și pe toți cu o concentrare mortală, ca un

******ebook converter DEMO Watermarks*******

tanc pe două picioare.
– Nu mai fi așa de acră! a mormăit Phi.
Ingrid și-a încleștat dinții, vrând să-i spună că dacă ei ar fi ajuns la timp, și dacă n-ar fi lăsat-o singură cu jucăria preferată a Stăpânului, nu ar mai fi atât de *acră.*
Dar *veniseră*, până la urmă. Și-a amintit că trebuia să fie recunoscătoare. În niciun caz nu trebuia să-i lasă să știe că avea asemenea gânduri urâte.
„Pune mâna pe partizan; fă-l pe Stăpân fericit!“ Ăsta era lucrul de care Julius și Ingrid fuseseră siguri, dar în ultimul timp părea complicat și nesigur.
– Prințesa.
Ingrid a ridicat din nou privirea, setea de sânge curgându-i prin vene ca focul, cu o dorință arzătoare de răzbunare.
– Ce-i cu ea?
– El s-a gândit la relația lor, a spus Phi, trăgându-se de o sprânceană cu un gest absent. Credem că sunt prea apropiați; s-ar putea să ne îngreuneze planul.
„Prințesa, prințesa, prințesa!“ Ce era așa de special la prințesă?
Ingrid sugerase de nenumărate ori că ar trebui pur și simplu să renunțe la prințesa Maradovei, că nu putea fi ignorată.
Ei condamnau monarhia maradovană, rădăcina acestui rău. Și totuși, Ingrid pur și simplu nu putea să scape de ura pe care i-o purta acelei fetițe răsfățate și naive, care o făcuse să se împiedice în Conacul Tompkins, stricând astfel totul.
Degetele i s-au încordat, trimițându-i o durere ascuțită prin oase.
– Ce vrea Stăpânul să fac? a întrebat Ingrid.
– Haru crede că stăpâna lui și prințesa mai au doar câteva zile până vor afla ascunzătoarea, dar planul s-a schimbat. În primul rând, o s-o lăsăm pe prințesă să descopere ce e ascuns în Takeshin și o să luăm pe urmă comoara. El crede că asta ar putea să o facă să se răzgândească. În al doilea rând, a decis că trebuie să trimitem pe cineva care să se apropie mai mult de Jamie. Să facă mai ușoară trecerea. Phi a scos un mormăit care a semănat aproape cu un hohot de râs, apoi a adăugat: Și dacă și asta dă greș, există întotdeauna formula Hamelin…
Ingrid s-a chinuit să-și ascundă încântarea.
– Dați-mi ordinul, și sunt acolo.
– Nu! Haru se va ocupa de asta. Deja s-a apropiat mai mult decât ne-am
******ebook converter DEMO Watermarks*******

așteptat.
– Ce?
Ingrid și-a strâns pumnii dureros, simțind cum toată speranța se risipea în neant.
– El vrea să stai cât mai departe posibil. Ăsta e ordinul pentru tine. Phi vorbea pe un ton nonșalant, ca și cum asta nu era cea mai rea veste pe care i-o putea da vreodată lui Ingrid. Din ce a văzut pe acoperiș, tu ești mult prea nesăbuită când e vorba de partizan și vrea să stai departe de orice țintă până la noi ordine.
Jamie îi era luat. Singurul lucru care l-ar fi făcut pe Stăpân să o prețuiască cu adevărat.
Un milion de gânduri și de întrebări au explodat în mintea ei. De ce era Stăpânul supărat pe ea? Ce avea Haru atât de special? De ce nu putea obține ce voia?
Cu brațele încrucișate la piept, Ingrid și-a strâns blestemata de durere, lăsând-o să-i incite furia. Era numai din vina prințesei. Îi furase trofeul și le zădărnicise planurile de prea multe ori, iar acum îl întorsese pe Stăpân împotriva ei.
– OK. S-a prefăcut dezamăgită ca să nu-și trădeze frustrarea. Înțeleg.
Phi a mijit ochii suspicioasă, și Ingrid s-a dat în spectacol scâncind atunci când și-a atins încheieturile.
Phi a oftat prelung înainte de a încerca un soi de alinare.
– Tu concentrează-te doar să te faci bine, și dacă mai ai nevoie de analgezice, vino la mine.
Ingrid nu i-a mulțumit, cum nu o făcea de obicei. În schimb, și-a tras nasul zgomotos, parcă jenată de izbucnirea ei.
– O să-mi revin curând, ca să pot fi din nou utilă.
Și-a șters lacrimile de pe obraji, în vreme ce Phi ieșea din cameră. Apoi, când a fost sigură că Phi nu o mai vedea, a lăsat să-i apară nemulțumirea pe față. Strâmbându-se de durere, s-a căutat prin jachetă după lama salvată; încă mai era pătată de un strat lucios din sângele lui Haru, după ce o azvârlise Jamie. A pipăit păianjenul de oțel și s-a înfiorat la gândul cumplitelor acte de răzbunare care i se învârtejeau prin minte.
Dacă nu voiau să o lase să se apropie din nou de Jamie, avea să găsească o altă cale de a-și regla conturile.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

25

Dintre toate lucrurile stupide pe care le făcuse Ollie în viața lui, dintre toate ideile nechibzuite și idioate pe care le avusese, asta era de departe cea mai… amuzantă chestie.

Stând în apă până la genunchi sub un pod, într-una dintre cele mai prestigioase școli din lume, cu ochelari de scafandru la ochi și inima bătându-i ca și cum s-ar fi pregătit să facă o plonjare la Olimpiadă, Ollie își privea adunătura de complici și se gândea cum de ajunsese aici.

Binah îi spusese că exista la Rosewood un jurnal pe care trebuiau să-l ia, parte dintr-o enigmă pe care Lottie încerca să o dezlege. Băieții ăștia doi, pe care Ollie îi văzuse la știri la televizor, acceptaseră, ca și cum ar fi fost perfect normal, să o lase pe Binah să-i ducă într-o misiune ilegală și periculoasă.

Așteptaseră să se întunece, iar Binah alesese o noapte cu lună plină, ca să aibă cea mai bună șansă de a zări lucirea trapei de metal, dar partea proastă era că totul părea îngrozitor de sinistru.

– OK, Ollie, e timpul să strălucești.

Raphael a întins spre el cu un rânjet lanterna impermeabilă. Chiar și în întuneric dinții lui sclipeau foarte albi, ca și cum străluceau. Acest băiat i se părea tare ciudat lui Ollie. Parfumul lui scump îi înțepa nasul și era frumos într-un fel nedrept, șarmant ca un actor de Hollywood, iar totul părea lipsit de efort.

Percy, pe de altă parte, avea prea puțină charismă. Ochii lui erau adânciți în orbite și roșii, ca și cum nu ar fi dormit îndeajuns, și era aproape la fel de palid ca luna. Și totuși, avea ceva, un soi de vigilență, care-l făcea pe Ollie să creadă că nimic nu putea să-i scape. Asta era deopotrivă enervant și complet dezarmant.

„Poate că totuși elevii de la Rosewood au într-adevăr ceva special.“ Gândul l-a făcut să se înfioare, căci și-a adus aminte că nu primise nicio veste de la Lottie toată vara. Cufundat în propriile gânduri, a prins privirea lui Binah și, din felul în care ea își țuguia buzele, a fost convins că știa la ce se gândea el.

Ceea ce simțea Ollie pentru Binah era „pasiune prietenească“. Înțelegea că ea nu era interesată de o idilă, și nici pe el nu-l interesa asta; ceea ce jinduia el

******ebook converter DEMO Watermarks*******

era aprobarea ei. Dorea să o impresioneze, să fie de ajutor, să o facă să râdă. Dacă ea era mintea strălucitoare a generației lor, el voia să fie acolitul ei de nădejde.

Ollie a dat din cap către tovarășii săi și și-a băgat capul sub apă. S-a întins, lăsând apa noroioasă să curgă peste el. Binah îl dorise pentru „experiența lui de scufundător după monede“, dar era imposibil să vadă ceva și simțea cum îi intră apa în nas. Avea gust de iarbă, nu de sare, nu era apa cristalină de mare cu care era el obișnuit. I se părea că trebuie să fii norocos ca să găsești ceva în apa asta, deși voia cu disperare să nu o dezamăgească pe Binah. Singurul lucru pe care-l putea vedea era reflexia lunii, dar imaginea avea ceva ciudat; părea că pe suprafața apei erau două luni. Una dintre ele era mult mai mare și ușor bombată, sclipitoare.

Era chiar acolo, ascunsă sub suprafața apei. A ridicat capul.

– Am găsit-o!

Apoi a venit rândul lui Raphael, tipul musculos care a făcut un adevărat spectacol din ridicarea trapei. Raphael l-a coborât ușor pe fiecare dintre ei prin pasajul secret, în vreme ce apa clipocea încet peste buza lui. Binah mai întâi, ușoară ca un fulg cu trupul ei mărunțel. Apoi Percy, doar puțin mai greu, dar tot slab și ușor de manevrat. Raphael a fost mai grijuliu cu el, vorbindu-i mereu prin semne și liniștindu-l, și Ollie a înțeles imediat ce vedea.

Toți acești copii, prietenii lui Lottie, trăiseră momente care-i legaseră pentru totdeauna; momente care le împletiseră viețile laolaltă, iar el era un străin, care nu putea decât să se uite înăuntru, ca un ornament într-un glob de zăpadă, privind lumea din jurul lui, dar neputând vreodată să participe la ea.

– Ai încredere în mine? l-a întrebat Raphael, necăjindu-l, și i-a întins mâna într-o imitație a lui Aladdin.

– Nu în tine nu am eu încredere, ci în trupul meu. Ollie stătea așezat pe marginea trapei, ud până la piele, cu picioarele atârnându-i, pregătit să se lase în jos. Sunt mult mai greu decât ăia doi.

Raphael și-a încolăcit deodată brațele în jurul lui și l-a lăsat în jos, fără să clipească măcar la intimitatea stânjenitoare a momentului – era mult prea sigur de sine pentru așa ceva.

– Ți-am zis că sunt puternic, a spus Raphael, dându-i drumul și închizând trapa.

– Daa…

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Ollie a tăcut și a privit din nou grupul acesta atât de divers, cu hainele murate, din care ieșeau firișoare de aburi din cauza căldurii din jurul lor. În întunericul din tunel, arătau ca niște personaje magice: un spiriduș, un elf și un Adonis.

Iar el? El ce era?

Au început să străbată tunelul, cu piatra udă pleoscăind sub picioarele lor, conduși de Percy, într-o tăcere încărcată de așteptare. Nu îndrăzneau să scoată vreun alt sunet în afară de pașii lor ușori, de teamă să nu fie descoperiți.

Din când în când, Ollie auzea deasupra lor fie pași, fie scârțâitul vreunei scânduri din podea, și atunci inima îi bubuia, avertizându-i trupul să rămână tăcut, chiar dacă știa că era probabil doar imaginația lui.

Binah a arătat spre locul unde se afla un spațiu auxiliar și toți s-au lăsat pe vine. Era teribil de claustrofobic și, pentru prima dată în viață, Ollie a avut o viziune cu adevărat înfricoșătoare, o imagine care i-a tăiat răsuflarea, cu tavanul care se prăbușește peste ei, prinzându-i pentru totdeauna în capcană. Când în cele din urmă au ajuns la ținta lor, o deschidere în perete cu o ușiță la fel ca cea pe care Alice a găsit-o în Țara Minunilor, a decis să taie explorarea unei peșteri de pe lista lui cu lucruri de încercat. Binah a ciulit urechile și a dat din cap către Percy în semn că era în regulă, și așa a început rolul lui Percy în expediția lor.

Poate că abilitatea de a umbla pe furiș o dobândise dintr-o situație mai puțin ideală, dar acum aveau să o folosească în avantajul lor.

Băiatul cel palid a deschis cu grijă ușa, dând la iveală o bucată de lemn.

Pentru o clipă, Ollie s-a gândit că erau prinși între ziduri. Dar Percy, într-o tăcere aproape nefirească, a dat deoparte obiectul de lemn, creând un spațiu suficient de mare cât să se strecoare cu toții prin el.

Și au intrat! Ollie era în Rosewood Hall, acea lume misterioasă care îi înghițise cea mai bună prietenă și o transformase într-o prințesă de basm. Locul despre care auzise atâtea lucruri, care păruse întotdeauna o lume inventată. Acum era real. Și îl copleșea.

Parfumul de trandafiri și levănțică, de miere și piersici s-a agățat de el, aspirând aerul din plămânii lui și înlocuindu-l cu flori. Flori cu miros înțepător, amețitor s-au strecurat înlăuntrul lui, învăluindu-l într-o vrajă.

Avea senzația că școala însăși era un spirit care voia să știe cine era el și dacă avea voie să rămână aici. S-a gândit că era posibil să nu mai poată
******ebook converter DEMO Watermarks*******

niciodată respira – era prea mult și îl dureau plămânii.

Apoi, deodată, ca și cum s-ar fi ridicat din mare, a ieșit la suprafață și s-a obișnuit cu parfumul, și nu și-a mai simțit capul greu, iar când a ridicat privirea, i-a văzut pe ceilalți uitându-se lung la el.

A scuturat din cap și le-a făcut semn să meargă mai departe, dar a văzut fulgerarea de zâmbet a lui Binah și sclipirea l-a făcut să se gândească la această experiență unică. Fără niciun cuvânt, i-a zâmbit și el, savurând scurtul moment în care a simțit că școala îl acceptase, că făcea parte din echipă.

L-au urmat pe Percy prin școala grandioasă, în care lumina lunii cufunda lemnul întunecat și sculpturile aurite de pe pereți într-o strălucire lăptoasă. Se auzea un geamăt, vântul care pătrundea prin crăpăturile din uși și ferestre ca niște voci murmurate. Era ca și cum ar fi pășit printr-un muzeu, întreaga școală era o relicvă antică plină de fantome, iar ei se duceau să caute o parte din ele.

Percy părea o parte din magie și Ollie nu-și închipuise că putea exista o asemenea liniște. Se mișca precum o umbră, pașii lui nu scoteau niciun sunet, niciun scârțâit pe când trecea prin uși și porți, iar uneori tăcerea era atât de intensă, încât Ollie era sigur că nici măcar nu respira.

Au ajuns la un turn cu o ușă încuiată, dar Percy era de neoprit: a scos un ac de păr și, asemenea unui personaj dintr-un film cu spioni, a descuiat ușa.

În fața lor era o statuie uriașă a unei păsări cu trepte de piatră în jur, care duceau sus în turn. Îl privea atent pe Ollie, era sigur de asta; statuia îl privea, iar ochii păsării erau ochii școlii înseși.

Pe o placă de sub pasăre scria „ELWIN“. Binah s-a apropiat de ea și a apucat litera din mijloc. Ollie a văzut, curios, cum în cele din urmă a răsucit-o brusc, făcând niște rotițe să scrâșnească, iar *W*-ul a devenit încet un *M*.

O ușă s-a deschis scârțâind, și Ollie s-a văzut în fața unui pasaj secret, care ducea către un subsol întunecat, decorat cu obiecte pe care le-a recunoscut imediat: șiruri de beculețe, stegulețe lucrate manual, tapițerie florală și flori presate. Asta era nota distinctă a lui Lottie.

Încăperea era arcuită, o cavernă circulară cu pereți reci de piatră, încălzită de beculețele aurii și de stelele strălucitoare care atârnau de tavan, prinse cu fire invizibile. Parcă ar fi pășit pe Calea Lactee. Pe o tablă așezată în mijloc era scris „Să aveți o vară plăcută!“ cu litere multicolore rotunde: opera lui Lottie. Într-un contrast total cu decorația cosmică și plină de culoare erau teancurile de tablouri acoperite cu grijă și un birou din lemn de mahon care
******ebook converter DEMO Watermarks*******

părea vechi de mii de ani, încărcat cu teancuri de hârtii, jurnale și cărți care păreau și mai vechi. Toate aceste obiecte antice erau adunate într-o nișă, care părea mai degrabă un soi de altar.

– Cine mai știe despre locul ăsta? a întrebat Ollie, respirând tremurat.

– E al prietenei noastre Lottie. Raphael a rânjit, în mod clar grozav de încântat de sine și de prietenii săi pentru că aveau o bază secretă. Ea l-a găsit și doar noi știm despre el.

Ollie a rezistat tentației de a-l informa că el o cunoștea probabil pe Lottie mai bine decât oricare dintre ei, dar oricum n-ar fi putut să o facă, deoarece Binah s-a repezit la birou și a început să caute prin el.

Ollie s-a simțit vinovat privind-o, ca și cum ar fi spionat ceva foarte secret.

Și ceilalți doi băieți arătau la fel ca el, dar în ei zăcea o dorință aprigă de a afla mai multe despre măruntaiele școlii lor.

– Binah, oare chiar trebuie să…

– L-AM GĂSIT! Binah a sărit în sus, cu un caiet legat în piele care arăta aproape gata să se dezintegreze. Binah a frunzărit câteva pagini, apoi a încremenit. Dumnezeule! a exclamat.

– Ce? a întrebat Ollie și cei trei băieți s-au privit. Ce s-a întâmplat?

– Nu s-a întâmplat nimic, a răspuns Binah, distrată, în vreme ce ochii îi fugeau pe paginile prăfuite. Doar că pare puțin cam straniu, știți?

– Ce anume?

Binah a închis jurnalul și și-a împins ochelarii în sus pe nas, iar lumina a sclipit în ramele lor.

– Pentru prima dată în viața mea, nu am absolut nicio idee ce înseamnă asta. A zâmbit și a pus cu grijă jurnalul într-o pungă impermeabilă. Va trebui doar să sperăm că Lottie poate să înțeleagă de una singură…

26

Secția de artă era aproape goală. Bucăți de material și pete de vopsea acopereau uriașa masă de stejar unde Miko stătea în fața lui Lottie, adăugând tușele finale la ornamentul de păr al lui Aoi Tōyō cu o concentrație agresivă.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

După discuția lui Lottie cu Sayuri de la muzeu, începuseră din nou să urmeze o rutină, cu Miko dând ordine și cele două lucrând metodic la piesele lor. În acest timp, Lottie aștepta un mesaj de la Binah, conștientă că nu putea face nimic până nu primea jurnalul. Din câte știa ea, Haru nu mai încercase să găsească comoara; era aproape straniu, ca și cum ar fi renunțat, dar Lottie nu voia să se lase amăgită într-un sentiment fals de siguranță. Dacă spera să o convingă pe Sayuri să colaboreze cu ei, trebuia să găsească ceea ce era ascuns în Takeshin.

Lottie ținea deschis caietul ei de schițe și se uita la portretul unui băiat-țap demonic hidos, care semăna în mod straniu cu regele – asta dacă regele ar fi fost înspăimântător și ar fi avut coarne.

Dându-și părul deoparte de pe față, Lottie a încercat să-și limpezească gândurile. Dar întrebarea stăruia în mintea ei, zumzăind într-un fel care îi dădea dureri de cap: Cine era băiatul-țap și ce voia el?

Faptul că totul ar fi legat de prințesa Maradovei părea o idee absurdă, dar cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât se temea mai tare că era adevărat.

Takeshin, Saskia, Jamie, Tompkins – puteai uni punct cu punct și de fiecare dată ajungeai înapoi la prințesă și la Rosewood.

Și dacă acesta era adevărul, ce avea să se întâmple cu Ellie?

– Cu siguranță că putem afla cine e Stăpânul Leviathanului dacă am avea mai multe informații, a spus Lottie, bătându-se peste bărbie cu creionul. Dacă am putea să ne unim cu toții forțele și să împărtășim toate informațiile pe care le avem…

Țuguindu-și buzele, Lottie a privit-o în ochi pe Miko, fluturându-și genele.

– *Urusai!* a murmurat Miko, strâmbând din nas ca și cum ar fi mirosit ceva neplăcut. Scoate-ți asta din cap! Sayuri și Emelia ne-au spus să nu colaborăm cu voi, așa că fac ce zic ele.

Devenise rutina lor personală să lucreze la costume și să se ciondănească în privința Leviathanului.

– Dacă nu vrei să ne ajuți, cel puțin lasă-mă să adaug modelul diademei la costumele noastre de Aoi Tōyō, a spus Lottie, încercând vocea ei cea mai rezonabilă.

– Nu. Fără diademă. Energia va tulbura dansul.

– Nu și dacă Aoi Tōyō e îndeajuns de bună.

– Fără diademă. Fără comoară. Fără informații despre Leviathan.

– Atunci spune-mi despre familia lui Sayuri.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Lottie se gândise că o ajuta să știe mai multe despre ea dacă era vorba de un secret transmis de-a lungul mai multor generații.

– Ești indiscretă.

– Te rog, Miko, nu vreau decât să ajut, și Sayuri nu ți-a cerut să nu vorbești despre familia ei.

Miko a oftat prelung și o șuviță din părul ei albastru i-a căzut peste ochiul stâng, ca o cicatrice.

– Stă cu bunicul ei, tatăl ei lucrează în Singapore, iar mama ei nu e aici.

– De ce?

Lottie se știa curioasă de fel, iar acum nu-și putea stăpâni dorința de a afla mai multe.

Miko s-a încruntat din nou și a cântărit în minte ceea ce urma să spună.

– Au avut un deces în familie, sora mamei; erau foarte apropiate. A fost greu pentru toți.

– Ce s-a întâmplat cu ea? a insistat Lottie, amintindu-și tristețea de pe chipul lui Sayuri.

Miko și-a întors privirea și a bătut distrată în masă, într-un fel care nu îi era caracteristic.

– A avut o mare tristețe; a pierdut un prunc. În cele din urmă, acea tristețe a copleșit-o cu totul.

Cuvintele au stăruit în mintea lui Lottie, cu grozăvia situației, cum un singur eveniment îngrozitor putea însângera o întreagă familie, pătând cu tristețe fiecare generație.

– Miko-*chan*? Lottie-*chan*?

O voce cunoscută striga prin încăperile secției de artă și Lottie putea practic să vadă zâmbetul afectat de pe buzele lui.

– *Hai!* a strigat Miko drept răspuns, în mod clar ușurată să-i fie distrasă atenția.

Rio a apărut de după colț, cu două pungi în mână; pe una i-a întins-o lui Miko, plină cu materiale pe care ea le ceruse, iar pe cealaltă a trântit-o direct peste caietul de schițe al lui Lottie.

Lottie a ridicat privirea spre el, iritată.

– Asta a venit azi pentru tine, a spus el, zâmbindu-i ca și cum i-ar fi făcut cea mai mare favoare din lume. Cu plăcere!

Ea a vârât mâna-n pungă și a simțit ceva moale și o hârtie. Miko și Rio au privit-o curioși cum a desfășurat foița galben-canar care îi amintea de…

******ebook converter DEMO Watermarks*******

– Binah! a exclamat Lottie.

Succes în dezlegarea misterului!

În clipa în care foița s-a desfăcut, un parfum copleșitor a umplut camera. Trandafiri înmiresmați și dulci, și plini de o tulburătoare chemare înapoi acasă, înapoi la Rosewood Hall. Jurnalul lui Lili.

Era atât de frumos, încât i se părea dureros chiar și să-l țină în mână. Indiciul ei, cheia cu care spera să rezolve misterul din Takeshin și să-și unească forțele cu Sayuri.

Un semn de carte se ițea din jurnal, galben, culoarea casei Stratus. Cu mâini tremurânde, Lottie a deschis la semn și abia a putut desluși scrisul de pe paginile deteriorate de apă.

1642
Printr-o întorsătură foarte ciudată a sorţii, vasul a acostat
Şi ne-am trezit ascunzându-ne în Japonia, unde
sunt nepoftită Şi totuŞi mai bine-venită ca niciodată,
căci aici am cunoscut o fată pe nume Kou. E de vârsta mea
Şi la fel de neconvenţională…

Un gând a fulgerat-o pe Lottie. Trebuia să fie aceeași Kou! Despre ea era vorba! De aceea numele i se păruse familiar: îl văzuse înainte chiar în acest jurnal. Liliana călătorise clandestin pe o corabie către Japonia în perioada Sakoku, când străinii nu aveau voie să intre în Japonia fără permisiune, și de aceea nu fusese găsită.

„Cum a ajuns acolo? Oare a știut că într-acolo se îndrepta?“

A dat pagina nerăbdătoare să citească întreaga poveste.

Dar nu era nimic. Următoarele pagini nu spuneau nimic de Japonia, sau de Kou, sau de orice aventură asemănătoare. Cineva rupsese foile. Era ca și cum o întreagă secțiune din viața Lilianei fusese ștearsă cu buretele.

Ceea ce urma erau pagini de schițe care păreau să nu aibă nicio legătură cu nimic. Sori, luni, copaci scânteietori, creaturi asemănătoare cu niște pisici cu coarne și coțofene în stoluri mari, și o imagine care i-a atras atenția mai mult ca celelalte – o sabie. Chiar și pe hârtie părea suficient de ascuțită să taie lumea în două, cu un mâner frumos decorat, cu o precizie meșteșugită.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Fără tragere de inimă, și-a luat privirea de la desenele complicate și a revenit la singura pagină care mai era scrisă înainte ca Lili să ajungă în Anglia.

Patru cuvinte scrise caligrafic se întindeau pe toată pagina. Era o listă.

Mâță

Un ascunziș

Tăiș

Lottie a mai frunzărit de câteva ori paginile, în speranța că avea să mai găsească ceva care i-ar fi putut oferi un indiciu pentru enigma comorii ascunse. Dar nu, n-a mai găsit nimic.

Fusese cât pe ce să nu observe mijlocul caietului. Era zdrențuit, căci și de acolo fusese înlăturată o foaie; ruptă cu atâta precizie, abia îți puteai da seama că de-acolo lipsea ceva. Lottie s-a gândit o clipă, trecându-și degetele peste marginea franjurată, cu nasul atât de aproape, încât putea simți praful așternut peste ani.

„Ce ciudat“, și-a zis ea, „că cineva a avut atâta grijă cu pagina asta.“

– Ce-i aia?

Lottie a ridicat capul, smulsă din gândurile ei de vocea lui Miko, și a închis jurnalul cu o mișcare bruscă. Miko a privit-o cu suspiciune, mijind ochii la relicva străveche.

– E…

Cuvintele i s-au oprit lui Lottie în gât, căci nu putea să exprime ce însemna jurnalul.

– Trebuie să mă duc să o caut pe Ellie.

Și-a strâns lucrurile înainte ca cei doi s-o asalteze cu întrebările și a ieșit urmată de vocea lui Miko:

– Nu uita că spectacolul nostru începe în curând!

– Da, da! a strigat Lottie, sărind peste o cutie cu pensule și simțind pentru prima oară după multă vreme că se apropia de adevăr.

Ar fi trebuit să fie ușor să o găsească pe Ellie; avea o zi liberă, așa că urma să stea cu ochii pe Jamie. Din fericire, Jamie își revenise aproape complet, doar că acum era din nou în mișcare, așa că trebuiau să stea de veghe, dar să nu-i dea de bănuit, să-și găsească lucruri de făcut care să le ofere o scuză pentru a fi în preajma lui. Doar cât să-l împiedice pe Haru să rămână singur

******ebook converter DEMO Watermarks*******

cu el. Nu le era prea clar dacă Jamie își dăduse seama ce făceau ele, dar dacă o făcuse, nu le spusese nimic.

Lottie nu ratase nicio singură tură, folosind orice scuză pentru a fi lângă el, ușurată să-l vadă din nou bine, așa că a fost surprinsă când nu a reușit să o găsească pe Ellie nicăieri.

– S-a dus la *dojo*, au spus Micky și Lola la unison, ștergându-și făina de pe nas.

– Dar nu are curs azi.

Gemenii au ridicat din umeri și s-au uitat curioși la sofisticatul tort picătură de ploaie[6] pe care îl decorau.

Lottie nu-i putea învinovăți că nu înțelegeau cât de urgentă era problema, pentru că niciunul dintre ei nu avea idee că Haru nu era chiar de încredere. Lottie nu voia să-i zădărnicească – gemenii aveau nevoie de o pauză.

După furtună, vremea rămăsese caldă, într-un fel apăsător, umedă și zăpușitoare, cu nori singuratici ce se rostogoleau deasupra școlii ca un țărm de mare somnoros.

În drumul ei către *dojo*, Lottie a trecut pe lângă muzeul lui Kou Fujiwara, clădirea cu ușă de sticlă arătând ca o anomalie stranie în peisajul tradițional. Nu mai vorbise cu Sayuri de la confruntarea lor, și ori de câte ori Lottie încerca să-i atragă atenția, i se răspundea doar cu o indiferență rece. Lottie a ridicat privirea la statuia lui Kou și nu s-a putut abține să nu se întrebe cum era să-ți vezi în fiecare zi strămoașa, în vreme ce te simțeai atât de puțin legat de familia ta.

Nu a fost greu să o găsească pe Ellie. A auzit-o bodogănind din partea din spate a sălii, din același loc unde îl așezase Lottie pe Jamie în timpul furtunii.

O energie animalică ardea în fata pe care Lottie a văzut-o exersând lovituri, cu dinții dezgoliți ca niște colți de fiară, atacând aerul cu o precizie fulgerătoare. Nu semăna cu prințesa ei. Ellie dispăruse, lăsând în locul ei o creatură strâmbă, cu membrele încovoiate.

Acum, Lottie o vedea pe Aoi Tōyō, fecioara, mistuită de foc și renăscută într-un monstru puternic de furie și văpaie.

– Ellie?

Vocea lui Lottie a smuls-o pe prințesa ei din mânia care se dezlănțuise în mintea sa.

– Lottie? Ce cauți aici?

Viteza cu care și-a tras masca peste cap a fost ca o șfichiuire de bici.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

– Ce fac *eu*? a bolborosit Lottie. *Tu* ce cauți aici, pentru că trebuia să fii cu Jamie. E totul în regulă?

Ellie și-a luat lucrurile de jos și a aruncat un zâmbet afectat lipsit de umor.

– Nu mă vrea lângă el, Lottie. Mă urăște.

– Ellie, nu e adevărat, el…

– Cel mai bun lucru pe care pot să-l fac pentru el e să devin suficient de puternică pentru a dovedi că nu e nevoie să aibă grijă de mine. Că niciunul dintre voi nu trebuie să se pună în pericol pentru mine.

– Ellie, nu așa merg lucrurile…

– Nu vreau să mai fiu slabă, Lottie. Jamie a fost atât de…

Ochii i s-au încețoșat, norul întunecat a coborât, a învăluit-o în oribila amintire de a-l vedea pe Jamie atât de rănit și de neajutorat. Lottie nu se gândise cât de înfricoșător trebuie să fi fost pentru Ellie și s-a simțit prost că nu-și dăduse seama de asta mai curând.

– Mă tot urmărește un coșmar, Lottie. Acum, Ellie vorbea încet. Sunt acasă și merg pe coridorul lung, cel cu portretele foștilor regi. Când ajung la portretul lui Claude, lumina îl distorsionează și dintr-odată mă văd pe mine. Eu sunt în tablou. Ellie s-a înfiorat și a privit în jos, cu fața ascunsă de umbre. Dar înainte ca Lottie să poată întinde mâna spre ea, s-a scuturat și a spus: Ți-am găsit telefonul!

– Ce?

– Telefonul. L-am găsit spart. Ce s-a întâmplat?

– Mi-a trimis Ollie ceva, a mărturisit Lottie. Am fost furioasă și… pur și simplu s-a întâmplat.

Clătinând din cap, Ellie s-a uitat în jos la mâinile sale, ca și cum nu le-ar fi recunoscut, apoi și-a îndreptat aceeași privire confuză asupra lui Lottie.

– Eu ți-am făcut asta. Acea Lottie pe care o cunosc eu n-ar face niciodată așa ceva.

Vocea îi tremura și Lottie a simțit cum ochii ei o străpung.

– Sunt o influență proastă, întocmai cum au spus, a adăugat Ellie.

– Ellie, nu, ți-am zis doar…

– N-ai auzit ce au spus Banshee? Și dacă totul *chiar* duce la mine? Și dacă *este* vina mea?

Banshee.

Doar auzind numele, gândurile lui Lottie s-au întors la muzeul lui Kou: furia lui Sayuri, hotărârea celor patru Banshee de a nu-și uni forțele cu ei.
******ebook converter DEMO Watermarks*******

– O să rezolvăm asta, Ellie. O să descoperim cine e Stăpânul Leviathanului, iar tu poți să-ți scoți din minte ideea asta stupidă că totul e din vina ta. Tot ce trebuie este să fim uniți, nu uita!

Știa că asta nu era suficient. De fapt, aveau nevoie de orice informație deținută de Banshee. Aveau nevoie de ajutorul lor, iar Lottie trebuia să înceapă să se pregătească pentru ce era mai rău. Că era posibil ca totul să ducă la prințesa Maradovei.

Ellie și-a aruncat geanta pe umăr și Lottie i-a văzut fruntea transpirată.

– Nu e de-ajuns. Nu pot să mă bazez așa pe toată lumea, a spus ea.

– Ellie, ce vrei să…

– Spectacolul nostru demonstrativ e peste doar două zile.

Când Ellie a trecut pe lângă ea și a atins-o ușor, Lottie a simțit că i se face pielea ca de găină.

– Dacă îl pot învinge pe Jamie, nu va trebui să-și mai facă griji.

– Jamie nu vrea asta, Ellie. Sunt absolut sigură. Niciunul dintre noi nu vrea.

Dar Ellie nu o asculta; cu o fluturare scurtă a mâinii, a pornit cu pași mari către dormitoare.

– Mă duc să găsesc pe cineva care să se antreneze cu mine. Ne vedem la cină.

Abia când Ellie nu s-a mai văzut, Lottie și-a dat seama că nu apucase să-i spună despre jurnal și a înțeles că existau probleme mult mai importante de rezolvat înainte să poată deslușii misterul de la Takeshin.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

27

Jamie și Ellie se cunoșteau dintotdeauna. De când se născuse Ellie, se crease între ei o legătură pe viață, de protejare și devotament și – în primul rând – de îndatorire. Era legătura unui partizan, iar astăzi Ellie urma să o rupă.

– Sunteți cu toții pregătiți pentru spectacolul demonstrativ? a întrebat Anastacia.

Ellie și-a dat seama că nu putea să răspundă. Își simțea mâinile asudate sub mănușile *kote*, dar asta nu din cauza spectacolului; se simțea așa de ceva vreme. Era o senzație ciudată, care apăruse după festival, și știa că trebuia să devină mai puternică.

– Da, a spus ea în cele din urmă, riscând o privire către cei care stăteau îmbrăcați îngrijit și cu picioarele încrucișate pe cealaltă latură a *dojo*-ului, ca un șir de flori de lotus.

„Totul duce la tine.

Influență proastă… “

Își făcuseră deja încălzirea înainte ca spectatorii să sosească. Nu erau mulți; orice elev al școlii de vară Takeshin putea privi demonstrația de dimineață, dar cei mai mulți erau prieteni ai celor de la cursul de kendo. Ellie nu se considerase niciodată claustrofobă, și totuși, chiar și în preajma acestui mic grup de persoane, inima îi bătea nebunește. Erau oameni pe care abia îi cunoștea, oameni care ar fi putut să le facă rău.

A închis ochii strâns și a încercat să se adune și să se gândească la altceva.

O străfulgerare colorată de la un spiriduș albastru și un rebel înalt cu părul roșu cu negru, care stătea între ei, a anunțat-o că Miko, Rio și Wei se aflau printre privitori, toți desculți și, lângă ei, foindu-se, era singurul lucru care o ținea cu picioarele pe pământ: Lottie Pumpkin, cea mai bună prietenă a ei și fata care nu trebuia niciodată să afle cât de îngrozită era ea. Cu un gest forțat, de prințesă adorabilă, Lottie și-a fluturat degetele într-un salut drăgălaș, dar chinuit în direcția lor, cu îngrijorarea întipărită pe față. Era îngrijorată pentru ea și pentru Jamie. Asta era tot ce simțea acum față de cei doi – îngrijorare.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

În cealaltă parte a încăperii, dominându-i pe toți, înalt și puternic în costumul lui de kendo, Jamie stătea de vorbă cu Haru și Sayuri, fără să știe nimic. Ellie l-a privit cum îi face și el semn lui Lottie, fără să zâmbească, un cavaler întunecat, de neînvins, amenințător și feroce în *kendōgu* lui. Dar acum, după ce îl văzuse rănit și vulnerabil, Ellie știa că era uman, la fel ca toți ceilalți. Așa că azi avea de gând să-i arate că nu avea nevoie să o protejeze. Că el nu trebuia să se mai pună niciodată în pericol.

Și-a strâns pumnii ca să oprească tremuratul mâinilor. De când îl văzuse pe Jamie rănit și fără putere în infirmerie, Ellie nu mai putuse să-și scoată imaginea din minte, și simțea un nod în stomac la gândul că era vina ei.

„Trebuie să fiu mai puternică. Sunt prea slabă. Pun în pericol pe toată lumea. Din cauza mea se întâmplă totul.“

În cele din urmă, Haru și Sayuri s-au îndreptat spre *kamiza*, cea mai înaltă parte din *dojo,* rezervată profesorului și invitaților speciali, în vreme ce Jamie și-a pus *men*-ul și și-a luat locul lângă Ellie, fără să știe nimic din furtuna dezlănțuită sub masca ei.

– Vă mulțumim tuturor pentru că ați venit la spectacolul nostru demonstrativ, a început Haru în japoneză, cu Sayuri traducând lângă el.

Lui Lottie i se făcuse din nou pielea de găină. Haru era prea vesel, prea relaxat și prea moale pentru un partizan. Deși știa că asta nu era decât de ochii lumii, Lottie încă putea fi ușor păcălită de zâmbetul lui. Era o dovadă în plus că nu puteau avea încredere în nimeni. Nicăieri nu erau în siguranță.

– Acesta nu este un concurs sau o competiție, a continuat Haru, și Ellie a mulțumit Cerului pentru masca sa, astfel încât nimeni să nu-i poată vedea expresia. Astăzi este o demonstrație a tuturor abilităților și disciplinei pe care *kendōka* de la școala de vară le-au învățat în timpul șederii lor la Takeshin Gakuin. Vor veni în perechi pentru a vă arăta *waza*, sau „tehnicile“. De obicei, e nevoie de multe luni, sau chiar ani, pentru a ajunge la acest nivel în kendo, dar după cursul nostru intensiv veți vedea cât de departe pot ajunge elevii de la Takeshin.

Ellie abia a înregistrat zâmbetul lui fals, căci se apropia momentul adevărului.

– Prima pereche, vă rog să veniți în față!

Fiecare pereche a pășit în mijlocul ringului, confruntându-se, deși întotdeauna a existat un câștigător clar. Erau formalitățile obișnuite: venirea în centru, plecăciunea, prezentarea omagiilor. Toată această energie umplea
******ebook converter DEMO Watermarks*******

încăperea cu un miros de cauciuc de la rogojinile de pe podea și de sunetul de *shinai* ca o groapă de foc ce pocnea, iar sub costumele acelea călduroase, personajele păreau captive într-o clădire în flăcări.

Anastacia și Saskia erau penultima pereche. Partizanul și-a ajutat stăpâna să se ridice în picioare, ceva ce nu era permis în practica *seiza*, dar Haru a ignorat-o. Încercând să fie atentă, Ellie s-a trezit foindu-se neliniștită. Cele două fete se distrau prea mult, și Saskia chiar a lăsat-o pe Anastacia să marcheze câteva lovituri, deși se vedea clar că o făcea doar din politețe.

Demonstrația lor i-a dat lui Ellie un fior pe șira spinării, și ea s-a ridicat, copleșită de emoție, să-și înfrunte propriul partizan, ca să le dovedească tuturor că putea face asta. Că nu avea nevoie să fie protejată.

– Ellie și Jamie, a strigat în cele din urmă Haru, făcând-o pe Ellie să tresară.

Pentru o fracțiune de secundă, mintea lui Ellie s-a golit complet, ca și cum ar fi fost cufundată în trupul altcuiva. Cum puteau prietenii ei să se poarte atât de calm în prezența lui Haru? S-a ridicat în picioare, dar nu a fost în stare să se uite la partizanul ei. Ei doi erau ultimii care luptau și, după ce stătuse în *seiza* timp de mai bine de treizeci de minute, Ellie își simțea picioarele amorțite.

În mijlocul ringului, Ellie continua să refuze să-l privească în față pe Jamie în vreme ce măsurau spațiul dintre ei. Era îngrozită ca nu cumva să-i revină amintirea feței lui bolnave. Mirosul de cauciuc părea să devină tot mai intens și mai înțepător, iar căldura emanată de costumul ei aproape o sufoca.

Trebuia să rămână calmă. Cu o ultimă răsuflare adâncă, a ridicat privirea.

Acum, când cele două măști stăteau față în față, dimensiunile lui Jamie erau incontestabile, un munte ce se înălța deasupra unui deal. Când erau copii, ea și Jamie avuseseră mereu aceeași înălțime și constituție, două făpturi micuțe și slăbănoage. Doar că Jamie era rezervat și cuminte, iar Ellie zgomotoasă și agitată. Acum nici nu putea exista comparație. Jamie crescuse și se transformase într-o fiară posacă, al cărei trup pulsa și se mărea odată cu zbuciumul lăuntric. El se transforma cu fiecare povară pe care și-o asuma, devenind mai viguros, mai mare, mai puternic, în vreme ce Ellie era la fel de subțirică și delicată. Chiar și Lottie începea să o ajungă la înălțime. Cu cât Jamie se antrena mai intens ca să o protejeze, cu atât se îndepărtau mai mult unul de altul.

O scânteie imaginară, ca o urmă de praf de pușcă, le-a spus că era timpul. Ochii li s-au întâlnit, negri și galbeni. Privindu-se fix, s-au înclinat la un

******ebook converter DEMO Watermarks*******

unghi de cincisprezece grade, cu *shinai*-ul ținut ferm, cu brațele încordate.

Se așternuse o liniște mormântală, strânsoarea ei pe sabie s-a întețit, bătăile inimii au încetinit, și a început…

Lottie era la fel de încordată ca o sabie de kendo, uitându-se în mod constant la Sayuri cu coada ochiului, dar, de fiecare dată când o privea, căutătura lui Sayuri era calmă, impenetrabilă.

Aceasta era cea mai lungă perioadă în care se aflau împreună în aceeași încăpere după întâlnirea din muzeu și era teribil de stânjenitor. Oare spusese cuiva? Și dacă da, ce mai urma?

Gândurile astea îi cam distrăgeau atenția de la duel. Trebuia doar să spere că ei puteau să aibă încredere în ea; în plus, Lottie avea ceva mult mai important de rezolvat.

Trebuia să împiedice orice avea de gând Leviathan să facă, și trebuia să descopere cine era acel băiat-țap îngrozitor, dar nu putea face nimic până nu începeau să acționeze împreună. Privind scena din fața ei, se părea că avea mult de lucru.

Lottie nu avea de gând să pretindă că știa ceva despre kendo. Din ceea ce înțelesese, aici era vorba în primul rând despre disciplină, dar din momentul în care pășiseră în *dojo*, Lottie simțise aceeași tensiune arzătoare ca atunci când o găsise pe Ellie antrenându-se. Nu era energia calmă, concentrată, la care i se spusese să se aștepte și era clar pentru toată lumea de unde radia.

Atmosfera era ca o bandă de cauciuc care se întindea întruna, amenințând să pocnească în fiecare clipă.

– *Yappari*. Miko i-a atras atenția lui Lottie, care îi privea pe Ellie și Jamie, ronțăindu-și colțul unei unghii. E blocată în gândurile ei!

Un pocnet puternic a răsunat în sală când Jamie a blocat lovitura lui Ellie, într-o mișcare atât de rapidă, încât abia a fost văzută. Înainte chiar ca Lottie să poată înregistra ce se întâmplă, picioarele lui Jamie au alunecat, într-un soi de pas de dans fantastic, de unde a izbit masca lui Ellie direct în lateral. În secunda în care lovitura a avut efect, Jamie și-a ridicat sabia de bambus deasupra capului și a pășit în spate.

– Uau! a făcut Rio, cu gura căscată. E uluitor!

– Partizanul tău e foarte impresionant, a afirmat cu sinceritate Wei, și ochii i-au sclipit.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Lottie tot nu înțelegea, dar era limpede că asistase la ceva remarcabil, care nu făcea altceva decât să sporească tensiunea.

Cei doi luptători și-au reluat pozițiile, și lui Lottie i s-a părut că ochii îi joacă feste, căci sabia de bambus a lui Ellie tremura.

Au ajuns din nou în centru și din nou Jamie a dat lovitura câștigătoare. De data asta a fost altfel, ceva mai puțin spectaculos, pașii lui complicați făcându-l să se răsucească, să atingă *shinai*-ul lui Ellie, să o lovească în piept și să ajungă fără efort în spatele ei, rapid și ușor ca o umbră care se mișcă odată cu soarele.

Totul se derula ca într-un cerc, aceleași atacuri repetate la nesfârșit, cu Jamie ieșind victorios. Lottie o vedea pe Ellie cum gâfâie. Acum erau din nou în centru, și toată lumea stătea încordată pe scaune, gata pentru runda finală. Deodată, ceva s-a schimbat – arma lui Ellie a fost întâmpinată de cea a lui Jamie cu un sunet diferit, un bufnet mai profund. Ellie a țâșnit cu o asemenea viteză, încât a părut că avea să marcheze o lovitură. Lui Lottie i s-a tăiat răsuflarea, simțind clipa ca pe-o eternitate. Avea să reușească!

Tăcerea a cuprins tot *dojo*-ul, însă deodată, ca o explozie, Jamie s-a năpustit asupra adversarului, așa cum știa el mai bine s-o facă, și a câștigat.

Era imposibil de rapid și de letal. Lovitura finală a venit pe mănușa stângă a lui Ellie; fusese doar o atingere scurtă, ușoară, dar plină de încredere. El și-a ridicat din nou *shinai*-ul deasupra capului și a pășit în spate, iar umbra s-a diminuat.

Ropote de aplauze au răsunat în jurul lor, dar Lottie era încă încremenită. Ceva nu era în regulă. Și Miko simțea asta. Ellie practic vibra, emanând în jurul ei un soi de unde electrice.

– Nu! a țipat Ellie, smulgându-și masca și aruncând-o pe podea, unde a aterizat cu un bufnet puternic.

Un icnet colectiv a aspirat tot aerul din încăpere, iar aplauzele s-au stins brusc. Toți ochii o priveau pe Ellie. Sayuri și Haru s-au ridicat în picioare, dar chiar și ei șovăiau, căci nu mai văzuseră niciodată o atitudine atât de șocantă în școala lor.

– Nu pot! a scâncit Ellie disperată, cu răsuflarea grea, hârâită și părul transpirat lipit de spate. Ochii ei întunecați uriași fugeau cu disperare prin încăpere. Ellie s-a dat înapoi, tremurând. A scos un țipăt și și-a smuls de pe ea restul armurii, în vreme ce Jamie stătea nemișcat.

În mintea lui Lottie, încremenită de ceea ce vedea, au răsunat cuvintele lui
******ebook converter DEMO Watermarks*******

Sayuri. „Tu și prințesa ta încă îl aveți pe partizanul vostru, și e unul foarte bun…“

Lottie nu putea îngădui ca legătura lor să fie distrusă pentru totdeauna. Trebuia să facă ceva.

Saskia a alergat la Ellie și a încercat să-i spună ceva liniștitor, dar își alesese un moment nepotrivit.

– Ellie, trebuie să te calmezi; e doar…

– Pleacă de lângă mine! a mârâit Ellie.

A dat să o împingă deoparte pe Saskia, dar Saskia i-a blocat mișcarea ușor cu antebrațul, făcând-o pe Ellie să se rostogolească în perete și să se lovească la umăr. Impactul a părut să producă un șoc în mintea ei și ochii i s-au limpezit. Brusc, a devenit conștientă de ceea ce făcea și de câtă lumea o privea.

– Fir-ar să fie, Ellie, n-am vrut să…

Ellie a întrerupt-o pe Saskia cu un sunet gutural, slab, apoi s-a întors către spectatorii ei.

Frecându-și umărul, a lovit cu piciorul masca de pe podea. Lottie a încercat să ajungă la ea, dar era mult prea târziu. Ellie se năpustise afară din *dojo*, abandonându-și pantofii, abandonându-i pe ei toți.

– Ellie!

Era un strigăt disperat, care a plutit în atmosfera tulburată a încăperii.

Ușa s-a închis cu zgomot în urma prințesei și Lottie a simțit în adâncul ei că o dezamăgise cumva, că frânghia care le lega zăcea ruptă pe jos. Dar nu avea de gând să renunțe. I-a aruncat o privire lui Jamie, în vreme ce în ea se aduna o hotărâre îndârjită, și a știut exact ce trebuia făcut.

28

Amândouă aveau încă nevoie de el.

Jamie s-a uitat la Lottie din centrul cercului. Părul ei ciufulit îi atârna pe spate, iar mâna stângă era strânsă la piept.

– A fugit, a șoptit Lottie.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Din momentul în care le văzuse pe prințesa lui și pe substitutul ei sărutându-se în fabrica de ciocolată, Jamie se simțise copleșit de singurătate. Oricare ar fi fost legătura dintre cele două, el se simțea exclus, izolat de ciudata magie luminoasă pe care o răspândea Lottie. Ele se aveau una pe alta; nu aveau nevoie de el.

– Trebuie să mă duc după ea, a spus Lottie, cu ochii ațintiți la Sayuri.

– Da, bineînțeles, a răspuns Sayuri, arătând spre ușă.

Era mai răcoare afară, nu se simțea căldura nădușitoare din toiul zilei, iar împrejurimile căpătaseră o culoare prăfuită de topaz. Urmele de pași pe potecă și o stivă de lăzi dărâmată arătau că Ellie fugise în sus pe trepte către pădure.

Lottie privea în depărtare.

– Asta e foarte rău, Jamie.

– Nu cred că a ajuns prea departe.

– De unde știi?

– O putem găsi. E ușor de mers pe urmele ei, dar ar fi mai bine să vin cu tine. Probabil că a urcat pe cărare în pădure și…

Lottie a scuturat din cap. Avea obrajii îmbujorați.

– Eu nu mă duc; *tu* trebuie să mergi după ea.

Jamie a șovăit.

– Mă îndoiesc foarte tare că voi fi de vreun ajutor. Tu ești cea care se pricepe să…

Un sunet ciudat a spintecat aerul, șocându-l pe Jamie îndeajuns cât să tacă. Lottie scosese un geamăt exasperat, care l-a luat pe Jamie complet pe nepregătite.

– Asta este între voi doi! Cum am putea vreodată să învingem Leviathanul dacă voi doi nici măcar nu vă puteți privi? Lottie și-a strâns pumnii. Voi aproape nici nu vă mai vorbiți. Nu înțelegi? Ea se învinovățește pentru tot. Amândoi vă învinovățiți și sunteți amândoi atât de… atât de… PROȘTI! Abia putea să-l privească în ochi și el ar fi putut să râdă de cât de tare tremura ea. Ai rupt funia în două și e responsabilitatea ta să o unești la loc. Nu putem lăsa pisica-vampir să pună mâna pe ea!

Jamie habar n-avea despre ce pisică vorbea ea.

– Nu pot să fiu eu singura care ne ține în picioare!

Ochii i se umpluseră de lacrimi, și Jamie și-a simțit mâinile stângace pe lângă trup, căci nu știa ce să facă.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

– Tu ești partizanul nostru, a spus ea, recăpătându-și în cele din urmă controlul. Noi avem nevoie de tine.

Lacrimile i-au alunecat pe obraji și Jamie a simțit cum răsuflarea îi crește în piept.

Partizanul nostru. Noi.

A oftat adânc, ușurat.

– Bine.

– Serios?

Fața lui Lottie s-a luminat, o expresie atât de strălucitoare și plină de speranță, de parcă Jamie se uita la soare. A trebuit să-și întoarcă privirea.

– Da, dar nu pot să-ți promit că voi fi de vreun ajutor.

Nu era sigur de ce acceptase să o facă, probabil să arate că poate fi de folos sau că este responsabil. Sau, poate, pentru că știa că Lottie avea dreptate.

Nu era greu să o găsească pe Ellie.

Singura problemă era că Jamie habar nu avea ce trebuia să facă atunci când dădea de ea. Zăbovind la liziera pădurii, în mintea lui au apărut imagini de când o urmărise pe Lottie în Pădurea Rose. Fusese în mijlocul iernii, pe o vreme geroasă, și o găsise ghemuită sub un stejar uriaș. Fusese atât de ușor atunci, înfricoșător de ușor. Știuse exact de ce avea ea nevoie.

Gândul că el făcuse vreodată asta părea acum de neînțeles, atât de departe de unde se aflau ei azi, și totuși nu venise Lottie la el? Afară în furtună?

„Tu ești de vină. Tu ești cel care creează toate problemele. Tu și prințesa ta o să absorbiți tot ce e bun din micul dovlecel."

Îndepărtând vocea din mintea lui, Jamie a pătruns printre umbrele pădurii.

În clipa în care picioarele lui au pășit pe solul acoperit cu mușchi, o tăcere l-a învăluit asemenea unui somn adânc. Toate sunetele și mirosurile școlii rămase în urmă s-au destrămat, lăsându-l singur în crângul de mușchi și bambus, mirosind a pământ. Păsări necunoscute cântau în copaci, însoțite de un bâzâit constant de insecte.

Un urlet ascuțit l-a trezut din gânduri. Ellie!

Cu instinctele lui de partizan s-a năpustit fulgerător în adâncul pădurii. Cu picioarele abia atingând rădăcinile și mușchiul, a evitat fără efort orice obstacol, țâșnind printre copaci.

– Ellie! Rezistă!

******ebook converter DEMO Watermarks*******

În lumina pătată a unui luminiș se vedea mișcare. Ellie ședea acolo desculță și murdară și… râzând.

Oare Jamie avea halucinații?

În fața lui era un bambus uriaș, atât de gros, încât părea brațul unui zeu care țâșnea din pământ. Dar nu ăsta era cel mai ciudat lucru. De trunchiul lui stătea rezemată prințesa lui Jamie… și era înconjurată de… pisici.

– Jamie!

Ellie a ridicat privirea și toate pisicile s-au întors spre el, șocate să-l vadă acolo. Aveau forme și mărimi diferite: un motan roșcat și gras, cu o față morocănoasă, un pisoi alb micuț, două creaturi slăbănoage cenușii pestrițe și câteva pisici vărgate. Toate își frecau capetele de Ellie, lovind-o cu lăbuțele și zgâriind-o jucăuș. Într-o parte, la distanță de ele și lingându-și laba, era cea mai mare pisică neagră pe care o văzuse vreodată Jamie, cu blana atât de întunecată, încât părea făcută din cerul nopții, iar ochii ei aveau galbenul pătrunzător al stelelor.

– Viță de argint, a spus Jamie, nefiind în stare să-și oprească un hohot de râs surprins când s-a uitat în jur. Toată zona asta e acoperită cu ea. Pisicile o adoră.

Pisica neagră uriașă s-a apropiat alene de el, împletindu-se printre picioarele lui și împingându-l către Ellie și copac, iar el i-a îngăduit să o facă, fără tragere de inimă. Prințesa lui continua să se holbeze la el, cu fața arzându-i de mânie și regret.

– Ce cauți aici? l-a întrebat, și vocea ei era atât de plină de furie, încât una din pisicile vărgate a șuierat. N-ar trebui să sărbătorești victoria?

– Sunt partizanul tău, Ellie.

A început să dea ocolul copacului, urmat îndeaproape de pisică. Amândoi s-au cufundat în iarba acoperită de flori.

– N-o să fie niciodată o luptă dreaptă.

– Saskia a lăsat-o pe Ani să dea câteva lovituri, a replicat Ellie.

Cu copacul de bambus între ei, stăteau spate în spate, dar fără să se atingă, și fiecare dintre ei se uita într-o direcție opusă a pădurii.

Trecuse foarte mult timp de când nu mai vorbiseră așa.

– Ai fi vrut să fac asta?

Ea nu a spus nimic, dar amândoi știau că răspunsul era „nu“. Au stat așa, doar cu zgomotul frunzelor și al pisicilor din jurul lor, copleșiți de liniștea

******ebook converter DEMO Watermarks*******

stranie, care le trezea amintiri. Pisicile se instalau confortabil, ca niște bezele moi care torceau fericite, dând din coadă pentru a li se acorda atenție.

– Tu nici măcar nu mă placi, Jamie, a murmurat Ellie, rostind cuvintele atât de încet, încât aproape s-au pierdut în pădure. De ce vrei să mă protejezi? Nu merit asta.

Jamie, care tocmai mângâia pisica neagră, a încremenit, cu mâna suspendată în aer. I s-a făcut rușine. Lottie avea dreptate; în obsesia lui de a nu deveni inutil, o rănise altfel.

– Ellie, eu chiar te plac. Felul în care mă port, totul e…

– Mă urăști, Jamie. Mă urăști atât de mult, încât abia vorbești cu mine, și întotdeauna te pui în pericol pentru mine. Nu pot să-mi asum această responsabilitate – o urăsc!

Cuvintele ei au răsunat în jurul lor, stârnind un stol de păsări care și-a luat zborul.

– Eu sunt prințesa cea răsfățată și naivă și nesăbuită, care nu e bună de nimic și e nepricepută la toate. Totul e din vina mea, întotdeauna.

Lui Jamie nu-i venea să creadă ce auzea. Cum putea ea să nu-și dea seama că motivul pentru care el se distanțase era faptul că ea creștea atât de mult – și era limpede că în cele din urmă n-avea să mai aibă nevoie de el sau de Lottie...

– Cum poți să spui așa ceva? Ai ajuns atât de departe de când ai început la Rosewood.

– Nu, nu înțelegi, eu… sunt speriată *tot* timpul. Nu pot să fac nimic ca lumea și – a tăcut din nou preț de o clipă, plictisită –, indiferent ce fac, Jamie, întotdeauna o să fii mai bun ca mine, și eu o să fiu întotdeauna problema.

A auzit-o trăgând adânc aer în piept înainte de a rosti următoarele cuvinte:

– Vă țin pe toți în loc.

Jamie nu a putut răspunde, rușinea din pieptul lui cuprinzându-i tot trupul. Atâta vreme se mândrise că o pusese pe Ellie pe primul loc, că nu se lăsase distras de Lottie sau de altcineva, dar când Ellie începuse cu adevărat să înflorească, el o făcuse să se simtă ca o ratată.

„Ești cel mai prost partizan care a existat vreodată.“ Nu putea reduce la tăcere vocea furioasă din capul lui, prea copleșit de propria ființă.

– E aiurea, a continuat Ellie, înainte să apuce el să spună ceva. Tu ar trebui să fii rege. Tu și Lottie ar trebui să vă căsătoriți și să domniți împreună în Maradova. Așa ar fi cel mai bine pentru toată lumea.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Era o încercare de glumă, Jamie știa asta, dar cuvintele ei l-au șocat. Toată pregătirea lui, toate eforturile lui erau pentru a se asigura că într-o bună zi Ellie își va ocupa locul care i se cuvine pe tron. Niciodată nu se considerase el demn de a prelua acel rol, și totuși acum, când și-a imaginat asta, a simțit cum i se umple gura de apă, un amestec de foame și o nevoie convulsivă de a voma. S-a simțit îngrețoșat, nu pentru că ura această imagine, ci pentru că o parte din el – o parte oribilă, dezgustătoare – și-a dat seama că nu i-ar fi displăcut.

Rege al Maradovei, cu Lottie ca regină adevărată.

S-a gândit imediat la Lottie, adevărata Lottie, care îl cărase în brațe atunci când fusese bolnav, care o ajutase pe Ellie să devină un om mai bun, care îl privise cu o hotărâre furioasă, cerând ca el și Ellie să se împace. Cum putuse el să funcționeze în tot acest timp fără să-și dea seama că Ellie simțea la fel ca el?

– E adevărat, ești foarte enervantă. Jamie s-a rezemat de copac și a simțit-o pe Ellie încordându-se în spatele lui. Ești nesăbuită și spui ce gândești, ca să nu mai vorbim că intri mereu în bucluc.

Ellie a rămas tăcută, iar pisicile au ridicat curioase ochii spre ea.

– Și aș vrea să fiu la fel de curajos ca tine. Jamie s-a încovoiat și a simțit pământul mișcându-se la aceste cuvinte, devenind mai moale. Dar nu-ți spun mai multe, că altfel ți se urcă la cap.

– Jamie, eu nu…

Întrerupând-o cu un geamăt prelung, el a mângâiat pisica mare sub bărbie, lăsând-o să-și frece fața de brațul lui.

– Lottie a avut dreptate, a continuat el. Trebuie să încetezi să te mai învinovățești. Trebuie să încerci, de dragul ei, chiar dacă nu o crezi încă.

– Și tu?

– Încă nu sunt sigur, a recunoscut el.

S-a întins spre mâinile ei delicate. Știa că Ellie plângea.

– Trebuie să-ți mărturisesc ceva, a spus luând-o de mână, iar senzația l-a dus din nou înapoi în vremea când erau copii. V-am văzut, pe Lottie și pe tine, în fabrică.

Ellie s-a încordat și, deși nu a spus nimic, el a știut că amândoi erau din nou acolo, înapoi în lumea acoperită cu zahăr pudră, atât de dulce, încât îl dureau dinții. Amândoi se gândeau la sărut.

– Cred că trebuie să începem cu toții să fim mai sinceri unul cu altul.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Pisicile s-au ridicat deodată în picioare și au dispărut în pădure, ca la o chemare, lăsându-i singuri pe prințesă și pe partizanul ei.

Nu era nevoie să mai spună ceva. Știa că Ellie înțelegea ceea ce el încă nu era în stare să spună, ceea ce fusese silit să recunoască în sinea lui după ce Lottie îl găsise în furtună. Lottie era importantă pentru el, și nu doar pentru că era substitutul lui Ellie, nu pentru că el era partizanul ei. La fel ca soarele însuși, ea era o forță de neoprit care arunca lumină peste tot ce atingea. El voia să se afle în acea lumină, să-i simtă căldura și să o protejeze. Doar că nu știa prea bine dacă era cineva demn de ea.

– Lottie te așteaptă, a șoptit el.

– Nu, a replicat Ellie. *Ne* așteaptă.

29

Furișând o privire printre faldurile cortinei grele de catifea, Lottie se simțea plină de o energie amețitoare. Era ca și cum s-ar fi aflat din nou în Maradova, la balul verii, gata să fie prezentată ca falsa prințesă. Dinspre mulțime venea un zumzăit adânc de sporovăială, luminile erau difuze. Dar Lottie nu se simțea agitată doar din cauza spectacolului, ci pentru că, prin despicătura cortinei, îi vedea pe Ellie și pe Jamie, care stăteau *împreună*.

Reușise; erau din nou o echipă, și asta însemna că era timpul ca ea să-și îndrepte atenția spre lucruri mai importante. Lottie ar fi trebuit să se concentreze asupra piesei, să se asigure că totul mergea bine, ca să poată primi note suficient de bune pentru a se întoarce la Rosewood, doar că în joc erau lucruri mult mai serioase. Încă nu reușise să dezlege misterul comorii secrete din Takeshin.

Și nu mai avea timp.

Trebuia să găsească ceva – un indiciu, orice – care să o ajute să descopere această comoară ascunsă. Era singura modalitate de a o aduce pe Sayuri de partea lor și de a obține informațiile de la Banshee. Încă mai era convinsă că undeva în jurnal era un indiciu, că exista cumva o legătură între Rosewood și Takeshin, că exista o legătură între *ele*.

– *Kabocha-chan*…

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Lottie s-a întors și a văzut o pisică neagră frumoasă și înspăimântătoare. Era Rio-felina, o prestație atât de perfectă, încât tot îi tăia răsuflarea lui Lottie. S-a uitat la opera ei și a lui Miko, la blana neagră mătăsoasă care dezvăluia un secret spectaculos. Niciun detaliu din costum nu fusese neglijat și rezultatul era o fiară uluitoare, care ar fi înghețat de spaimă pe oricine.

– Ești agitată? a întrebat Rio cu un rânjet înfumurat.

– Nu sunt agitată, a șoptit ea, scuturând din cap. Mă concentrez.

Luminile din sală s-au stins și un reflector s-a îndreptat spre scenă, unde Sayuri și-a făcut apariția dintre faldurile cortinei. Pielea ei de porțelan strălucea și mai tare și acum lui Lottie i se părea o făptură diafană.

Sayuri a prezentat piesele în japoneză – cuvinte pe care Lottie le auzise de nenumărate ori în timpul repetițiilor, așa că a înțeles tot ce se spunea.

– Bine ați venit, elevi ai școlii de vară de la Takeshin Gakuin. În această seară vă vom prezenta un număr pregătit la cursurile de teatru. De la interpretare, costume și machiaj până la lumini, muzică și decoruri, sperăm să vă purtăm în câteva basme minunate și înspăimântătoare. Toate cele trei piese scurte din seara aceasta sunt inspirate de trei basme populare preferate de Kou Fujiwara: *Tanabata, Kaguya-hime* și, ultima, dar nu cea din urmă, povestea pe care Fujiwara *Sensei* o iubea cel mai mult, *Nabeshima Bakeneko*. Sperăm să vă gândiți cu afecțiune la fondatoarea școlii noastre în timp ce vă veți bucura de spectacolul fantastic.

Apoi, Sayuri s-a făcut nevăzută în întunericul din spatele cortinei și, cu o răsuflare colectivă, publicul a fost gata.

În fundul sălii, Sayuri a reapărut lângă partizanul ei. Haru s-a aplecat spre ea și i-a șoptit ceva care a făcut-o pe Sayuri să încremenească.

Înainte ca Lottie să se poată gândi la asta, a început muzica și audiența a dispărut în întuneric.

Prima piesă a fost *Tanabata*, și era despre doi îndrăgostiți despărțiți de soartă, uniți de către tatăl fetei, un zeu, dar forțați tot de el să se despartă. Lacrimi alcătuite din panglici în mișcare curgeau din ochii ei, un râu de suferință făcut din pânză care creștea pe scenă, impresionându-l suficient de mult pe tatăl ei pentru a le îngădui să se întâlnească în a șaptea zi a celei de a șaptea luni în fiecare an. Dar nu era de ajuns; ea se putea întâlni cu iubitul ei doar cu ajutorul unui stol de coțofene, care formau un pod pentru ea peste râul care-i despărțea pe cei doi. Dacă păsările nu reușeau să construiască podul, ei nu se puteau întâlni și trebuiau să aștepte încă un an.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Coțofenele, făcute din foiță albă și neagră luminată în culorile curcubeului, băteau din aripi deasupra spectatorilor în stoluri amețitoare, mișcate de ventilatoare ascunse pe scenă.

Cu ochii minții, Lottie vedea imaginea arzătoare a coțofenelor din jurnalul Lilianei, stolurile care acopereau paginile. Era straniu că ceva atât de asemănător cu paginile din jurnalul lui Lili apărea într-una din piesele preferate ale lui Kou.

Câteva momente mai târziu a început cea de-a doua piesă, cortina de catifea dând la iveală pădurea de bambuși făcuți din *papier mâché* din spate, învăluiți în gheață carbonică, iar în mijlocul scenei se înălța un singur trunchi scânteietor, gros și strălucitor.

Lottie, care o căuta cu privirea pe Sayuri în public, a încremenit, atrasă către scena din fața ei. O scenă pe care o cunoștea atât de bine, încât practic putea simți pământul acoperit cu mușchi sub picioarele ei. Scena devenise pădurea școlii Takeshin, Kiri Shinrin, cu nesfârșita ei ceață și unicul bambus imposibil de mare ascuns în ea. Și iată-le din nou, desenele din jurnal cu copacul scânteietor. Chiar dacă în jurnal nu erau bambuși, Lottie nu putea să nu simtă că exista o legătură între ei, că acesta era un semn.

Mai era atât de puțin timp până plecau înapoi în Anglia, atât de puțin timp să pună totul cap la cap, și, într-un colț al minții ei, zdrențuite la fel ca marginea foii rupte din jurnal, erau acele cuvinte ciudate și posibilitatea absurdă ca ele să fie importante.

Mâță
Un ascunziŞ
TăiŞ

– Kabocha-chan?

O voce a smuls-o din gândurile ei. Miko, la fel de albastră ca întotdeauna, dar mai degrabă bleumarin în umbrele din culise.

– Noi urmăm.

Lottie a încuviințat din cap, dar mintea ei era încă pe jumătate cufundată în misterul jurnalului Lilianei. Era ca și cum ar fi fost împărțită în două; trupul ei era aici, în piesa de teatru, neliniștit și entuziasmat, dar sufletul îi fusese dus departe prin magia spectacolului și a poveștilor, și acum plutea prin școală, purtat de curiozitate.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

– Unde ți-e capul? a întrebat-o Miko, mijind ochii bănuitoare. Ești în altă parte!

Ațintindu-și privirea în ochii lui Miko, Lottie a lăsat totul să-și găsească ecoul în mintea ei – jurnalul, copacii, basmele, pagina cu misterioasa listă, Sayuri și ea însăși.

– Cred că există un secret ascuns în piesele astea, a șoptit ea în întuneric, apucând-o pe Miko de braț, chiar în clipa în care cortina cobora și sala răsuna de aplauze.

Miko a luat încet mâna lui Lottie de pe ea.

– Atunci ar fi bine să o pregătești pe a noastră repede, ca să-ți dai seama care e.

Confuză încă, Lottie a ieșit în vârful picioarelor pe scenă împreună cu Miko și cu ceilalți care ajutau la aranjarea decorurilor, pentru a instala patul de lemn care avea să fie osânda lui Aoi Tōyō. Au atârnat o bucată de voal peste partea stângă a scenei, unde umbrele pisicii monstruoase aveau să crească și să-și dezvăluie creația, iar în fața celor două au răspândit lujere care atârnau pentru a crea o grădină ce avea să dispară atunci când prințul pleca.

Lottie era atât de concentrată să găsească vreun detaliu ascuns în piesă, încât ultimul lucru la care se aștepta era ca ceva să meargă prost.

Sunetul îngrozitor al cuiva care voma a răsunat acolo unde ar fi trebuit să fie flaute, dar nu asta era cea mai rea parte. Cu mâna la gură, a trecut în fugă pe lângă ei Aoi Tōyō, frumoasa fecioară, preferata prințului, căreia i se făcuse rău.

– *Sumimasen!* a murmurat biata fată drept scuză, grăbindu-se să iasă din decor.

În urma ei au rămas cu toții înșiruiți, Rio, Miko, Lottie și ceilalți din piesa cu pisica-vampir, holbându-se uluiți la locul acum gol unde fusese a lor Aoi Tōyō.

– Tocmai ne-am pierdut fecioara? a întrebat Rio, cu o expresie năucită pe față care contrasta total cu machiajul lui elegant.

Tot ce știa Lottie era că ea căuta un semn, ceva cu care să ajungă la impenetrabila regină din Takeshin, și dacă voia să înțeleagă ce încercau să-i spună aceste piese, trebuia să se apropie cât de mult posibil de ele. Cert e că n-o ajuta doar să privească pasiv din culise, ci trebuia să fie parte din piesă. Era sigură de asta. Trebuia să fie *în* piesă.

– O fac eu, a spus. O s-o joc eu pe Aoi Tōyō.

Miko și Rio s-au holbat la ea, cu gurile căscate într-un fel care a încântat-o,
******ebook converter DEMO Watermarks*******

și s-au holbat încă și mai mult când Lottie a adăugat:
– Dar o să-mi port diadema!

Reflectorul s-a îndreptat încet către Aoi Tōyō, liniștită printre lujerii de hârtie atârnători care alcătuiau grădina. Ceața înconjura picioarele lui Lottie, iar rochia ei albă lungă atingea scena. Se străduiseră să-i întindă cât mai bine părul.

Dintre toate lucrurile înspăimântătoare, care-i puseseră viața în pericol, acesta era cel mai înfricoșător.

Simțea furnicături în cap, acolo unde stătea diadema, dar se bucura să o aibă, fiindcă-i aducea aminte să fie curajoasă; dar nu de asta ceruse să o poarte în piesă.

Căuta un semn, o dovadă a legăturii dintre Rosewood și Takeshin, un indiciu ca să poată rezolva misterul pentru Sayuri, iar dacă aceasta era una dintre piesele preferate ale lui Kou, voia să aibă și ceva din Liliana în ea.

„Tu spui o poveste“, și-a amintit ea. „Doar că de data asta o spui cu trupul tău, nu în cuvinte.“

„Orice aparență este un spectacol…“

A lăsat aceste cuvinte pe care i le spusese Rio să-i pătrundă în suflet, îngăduind machiajului și costumului să aprindă ceva înlăuntrul ei, ceva care o făcea să se simtă puternică. A perceput schimbarea din interiorul ei în același timp cu publicul, trupul ei transformându-se înaintea ochilor lor în cel al frumoasei și liniștitei fecioare. Era un moment magic, și avea parfumul trandafirilor și al mușchiului de pădure, două lumi ce se reuneau în ea. Lottie Pumpkin nu mai exista; pe scenă nu era decât Aoi Tōyō.

A început dansul. I se părea că repetase coregrafia cu fecioara lor de mii de ori, ea și Miko fiind hotărâte să obțină mișcările perfecte. Dar acum, aici, pe scenă, în fața întregii școli, era mai distractiv decât își putuse imagina. Răsucindu-se și sărind, se simțea deopotrivă grațioasă și liberă, cu rochia fluturând în jurul ei asemenea unor aripi.

I se părea incredibil să fie Aoi Tōyō, să fie tânără și plină de viață și splendoare. Uitând cu totul de spectatori, voia să danseze la nesfârșit, dar pe cât de repede începuse, a apărut prinţul și totul s-a sfârșit.

Aoi Tōyō s-a uitat lung la prinţ, mișcările lor îmbinându-se într-un dans rigid ca un marș, oglindindu-se unele într-altele. Ea era preferata lui, iar asta o silea să accepte să se căsătorească cu el. Brusc a simțit cum i se strânge stomacul.
******ebook converter DEMO Watermarks*******

Toată libertatea din gesturile ei de până acum dispăruse. Prințul și fecioara lui preferată pășeau în același ritm; ea nu avea încotro, trebuia să urmeze tiparele trupului lui.

La fiecare repetiție a poveștii cu pisica-vampir, Lottie se simțise întotdeauna tristă pentru Aoi Tōyō, pentru că sfârșitul fericit nu o includea și pe ea, dar acum simțea o altfel de tristețe. Aoi Tōyō era captivă, înlănțuită de povara așteptărilor și a responsabilității.

Luminile s-au stins, dar durerea din pieptul lui Lottie stăruia, căci Aoi Tōyō avea inima strânsă de disperare. A urcat în pat, iar lujerii și florile grădinii au dispărut deasupra ei pentru a lăsa locul straniei liniști a dormitorului închipuit de decoruri.

Aoi Tōyō s-a întins pe mătasea moale și frumoasă, cu lumina albastră a reflectorului crescând în jurul ei, fără să bănuiască nimic despre cumplita creatură care se apropia.

Deodată, în minte i-a apărut imaginea pisicilor din jurnalul Lilianei, alături de pisicile de piatră de la altar și de cele aflate peste tot în școală. Erau toate la un loc.

Un ventilator răspândea în sala întunecată aroma liniștitoare de pin și lavandă, dând publicului un fals sentiment de adormire.

Întunericul s-a mișcat peste ea, iluzia de noapte materializându-se într-o siluetă compactă în spatele voalului. Rio s-a convulsionat și s-a zvârcolit într-un dans contorsionat până când pânza a căzut, dând la iveală monstruoasa pisică-vampir. Creatura a țâșnit asupra fecioarei adormite, și fire roșii s-au revărsat deodată din gâtul lui Aoi Tōyō, rostogolindu-se pe jos, în vreme ce bestia se hrănea cu sângele ei.

„Așa e cel mai bine“, a șoptit o voce în adâncul minții lui Lottie.

O trapă s-a deschis în pat și a înghițit-o, iar un icnet colectiv al spectatorilor i-a dat de înțeles lui Lottie că trucul funcționase; trupul ei păruse devorat cu totul.

Acum se afla sub scenă, iar crăpăturile din scânduri o lăsau să vadă cum toată lumea privea spectacolul care continua deasupra ei. Viorile au scos un sunet strident și Rio s-a întors către public, lepădându-și pelerina neagră mătăsoasă, care a dispărut, împăturindu-se și desfăcându-se cu un sistem complicat de panglici creat de Miko și Lottie, pentru a scoate la iveală o țesătură și un păr lucios, cu o robă imensă, alb cu roșu, care a fluturat peste podea, unduind cu o forță clocotitoare. Sub trupul lui monstruos se afla

******ebook converter DEMO Watermarks*******

pisica-vampir în pielea lui Aoi Tōyō, un demon angelic. Arcuindu-și brațele și picioarele și răsucindu-se, Rio a interpretat un dans hipnotizant, în singurul fascicul de lumină roșu, înșelător și mortal.

Lottie privea, amuzată de chipurile șocate ale prietenilor ei de la Rosewood, care nu mai văzuseră niciodată acest talent al lui Rio. Gemenii stăteau cu gurile căscate, iar ochii le scânteiau. Chiar și Saskia și Anastacia nu-și puteau ascunde fascinația; fiecare spectator era vrăjit de reprezentarea letală a frumuseții feminine.

Undeva în centru se aflau Jamie și Ellie. Stăteau împreună, tihnit, iar stânjeneala care-i înconjurase începea să dispară asemenea unei buruieni care se usca. Dar mai aveau ceva în comun, o emoție pe care o împărtășeau în vreme ce priveau lung spațiul de pe scenă unde fusese Lottie.

Acesta era un sentiment pe care Lottie nu îl cunoscuse niciodată până atunci, frânghia lor invizibilă de care ea nu era legată. Dar acum, pentru prima oară, o înțelegea. I se părea de necrezut că nu o văzuse niciodată până atunci. Povara obligațiilor, temerilor și presiunilor o făcuse pe Aoi Tōyō atât de vulnerabilă în fața pisicii-vampir. Cât de ușor era să-i cedeze, să o lase să pună stăpânire asupra ei! Kou și Liliana trebuie să fi simțit și ele această povară, și de aceea povestea era atât de importantă pentru ele.

Neagră ca smoala, prelingându-se groasă, se întindea precum uleiul, strecurându-se către victimele sale. „Creatura din poveste nu e doar un monstru; este ceea ce te roade. Teama întunecată care îți crește în piept, grea și apăsătoare, până ce te înghite.“ Fiecare reacționează la ea într-un fel diferit: furie, izolare, neîncredere.

Lottie o văzuse la Ellie; o văzuse la Jamie. Creatura asta era alcătuită din temeri și presiuni, cea mai solitară combinație, și nu numai prințesa ei și partizanul său fuseseră mușcate de ea.

30

Ropote de aplauze au răsunat în sală în vreme ce cortina se lăsa, trezind-o pe Lottie din vraja lui Aoi Tōyō.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Pisica-vampir din poveste fusese omorâtă și sătenii biruiseră, dar cea adevărată încă mai pândea, și Lottie știa în cele din urmă cum să o învingă. Ascunsă sub scenă, Lottie încă privea spectatorii; în fundul sălii, o persoană stătea nemișcată ca o statuie, fără să aplaude deloc. Sayuri Chiba.

Ochii negri ca smoala s-au ațintit direct într-ai ei prin crăpătura din scândură, o privire atât de pătrunzătoare, încât Lottie a făcut un pas în spate, împiedicându-se de o cutie cu măști, iar diadema i-a alunecat într-o parte.

Lottie a încercat să se îndrepte. Trebuiau să acționeze acum. Singura cale de a rezolva acest mister era să lucreze împreună, dar să o aducă pe Sayuri de partea ei era un lucru foarte important pe care trebuia să-l facă.

Era prima regulă a mantrei sale, cea mai simplă dintre toate. „Fii bună!“

Nu Sayuri trebuia să se schimbe. Ea nu era un joc pe care Lottie trebuia să-l câștige. Sayuri era doar o fată, la fel de speriată și de izolată de responsabilitățile și grijile ei ca fiecare dintre ei, și singurul lucru pe care trebuia să-l facă Lottie era să-și ceară iertare.

Înfășurându-și rochia strâns în jurul ei, Lottie a urcat în fugă scările către culise ca să-și caute geanta. Scotocind repede prin ea, a găsit jurnalul Lilianei și l-a ascuns cu grijă în costumul ei de fecioară.

Zâmbind politicoasă, s-a îndreptat spre ușa din culise. Lottie era atât de hotărâtă și de concentrată, încât aproape s-a ciocnit de Sayuri.

Aceasta a reușit să se strecoare cu dibăcie din calea lui Lottie, care s-a năpustit afară din teatru în noaptea înmiresmată, către locul unde Sayuri o aștepta deja pe treptele de pământ.

– Sayuri! Îmi pare rău!

Lottie s-a aplecat atât de mult, încât părul i-a atins pământul, iar costumul de Aoi Tōyō, umflat, s-a unduit în jurul ei. Noaptea era zgomotoasă, o simfonie de insecte bâzâitoare și bambus foșnitor care se legăna deasupra lor.

– Îmi pare rău că eu și Ellie l-am crezut infailibil pe partizanul nostru, a început ea pe un ton calm. Îmi pare rău că e posibil să fi adus Leviathanul la tine, și îmi pare rău pentru toată presiunea pusă asupra ta. Tu ai un milion de lucruri pentru care să-ți faci griji și nu vreau să fiu și eu unul dintre ele. Așa că, dacă îl vrei, ți-l dau ție. E jurnalul Lilianei. A scos jurnalul de sub rochie și i l-a întins, simțindu-se de parcă ar fi ținut în mână propria inimă. Cred că el conține indiciile care să te ajute să rezolvi misterul din Takeshin. Dacă nu vrei să alcătuim împreună o echipă, îți respect decizia, dar vreau ca jurnalul să fie al tău.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

A rămas cu capul plecat, privind cum noroiul se prinde de vârfurile buclelor ei încurcate, pătând auriul atins de lună cu un cafeniu murdar. Încet, asemenea unui fulg care plutește purtat de vânt, a simțit cum Sayuri îi ia din mână jurnalul.

– Ridică-te!

Vocea ei era joasă, total diferită de expresia ei reținută. Lottie a făcut așa cum i s-a spus, perfect conștientă de transpirația care i se aduna peste machiajul de scenă.

– A fost o mare dezamăgire să descopăr că ești un substitut. Nu e niciodată plăcut să descoperi că e posibil să nu știi atât de multe pe cât crezi.

Lottie a înghițit în sec.

– Nu pot să-mi cer scuze pentru că nu mi-am dezvăluit rolul de substitut, a spus ea pe un ton hotărât. Dar sper că acest jurnal poate compensa orice problemă pe care ți-a creat-o Leviathan. A aparținut strămoașei mele și cred că, poate, cu toate cunoștințele tale, reprezintă cheia rezolvării misterului.

O durea, mai mult decât ar fi crezut, să dea jurnalul – dar trebuiau să oprească Leviathanul, și dacă de asta era nevoie, dacă aceasta era calea pentru a o face pe Sayuri să împărtășească informațiile deținute de Banshee, atunci avea să o facă.

– Chiar mi-ai da ceva atât de important pentru tine? a întrebat Sayuri, privind-o suspicios.

– Da.

– N-o să-l iau, a spus Sayuri, și Lottie a simțit cum tot trupul i se prăbușește. Dar dacă tu insiști că în el se află un indiciu, o să te las să mi-l arăți. Sayuri i-a dat jurnalul înapoi și i-a cuprins mâinile lui Lottie într-ale sale. Doar că nu pot fi învinuită dacă nu există absolut nicio legătură și tu o să te simți prost.

Pielea ei era caldă și netedă ca petalele unor flori de vară, trimițând o senzație de calm prin Lottie, și ea a realizat deodată că era prima oară când se atingeau. Lacrimile i-au înțepat ochii, și abia acum și-a dat seama cât de mult o duruse să renunțe la jurnal, și cât de bună era Sayuri că nu-l luase.

Mușcându-și buzele, Lottie și-a dat seama după felul în care Sayuri și-a întors din nou privirea că amândouă simțeau același lucru. Că atunci când era vorba de școlile lor nu exista coincidență.

S-au mutat câțiva pași mai încolo, la umbra clădirii și departe de râsetele și sporovăiala din culise, și Lottie a deschis jurnalul la pasajul despre Kou.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

– Nu e nicio dovadă că asta e Kou a mea, a spus Sayuri răspicat.
– Știu, a încuviințat Lottie, dar uite!
A întors paginile la desene: copacul strălucitor, pisicile cu coarne, stolurile de coțofene, sorii și lunile.
Sayuri a căscat ochii de uimire.
– Desenele astea…
– Nu mi-am dat seama până nu am văzut piesele în seara asta, dar toate se referă la poveștile preferate ale lui Kou.
Sayuri a înșfăcat deodată jurnalul, cu mâini tremurânde. Cu ochii arzând, s-a uitat atentă la imagini.
– Dă pagina! a îndemnat-o Lottie, și încet, cu mare grijă, Sayuri a ajuns la misterioasa listă.

Mâță

Un ascunziș

Tăiș

– Ce e asta?
– Nu știu, dar uite…
Înainte ca Lottie să poată continua, Sayuri a observat foaia ruptă și a sărit în sus, iar rochia i-a fluturat în jurul trupului ca o furtună de petale.
– Vino cu mine, a șoptit, aplecându-se mult pentru a privi repede în jur ca și cum se aștepta ca cineva să le urmărească.
Fără niciun cuvânt de lămurire, a închis jurnalul și a apucat-o pe Lottie de încheietura mâinii, și amândouă s-au strecurat prin școală ca niște fantome, îmbrăcate în alb și cu picioarele abia atingând pământul. Lottie a urmat-o pe Sayuri fără să întrebe nimic, lăsând-o să o conducă atât de repede, încât simțea că zburau.
Au ajuns la marea ușă de sticlă ce ducea la muzeul lui Kou Fujiwara, iar imaginile lor se reflectau în ea, privindu-le dinspre interiorul întunecat. Ieșită din contextul piesei, Lottie arăta înfricoșător în costumul ei de Aoi Tōyō, un spirit oglindit în sticlă, cu o junglă de bambus revărsându-se ca niște picioare de păianjen în spatele ei. Numai diadema Lilianei de pe capul ei sugera cine era ea cu adevărat sub machiajul de scenă.
Sayuri s-a uitat în jur, apoi a deschis ușa în spatele ei și a împins-o repede pe Lottie înăuntru.
******ebook converter DEMO Watermarks*******

– Dacă asta e cheia…, a început ea, făcându-i semn lui Lottie să se așeze pe podea și să rămână ascunsă, trebuie să ne asigurăm că nu suntem urmărite.

Lottie a dat din cap, cu inima bubuindu-i în piept. Sayuri a deschis unul din cuferele decorate cu pisici și a scos cu grijă afară cutia mai mică, în care Lottie o văzuse cotrobăind în noaptea în care o urmărise.

– Asta e plină cu lucrările neterminate ale lui Kou.

S-a așezat lângă Lottie și a pus cutia pe jos în fața lor.

Mirosul distinct al muzeului a început să se încolăcească în jurul lui Lottie, revărsându-se peste ea, și amândouă au pătruns în lumea lui Kou. Era o tăcere profundă, toate sunetele școlii rămăseseră afară, zgomotele insectelor și aerul fierbinte și greu lăsaseră locul tăcerii și tihnei.

Ultima oară, Lottie se simțise ca un intrus în acest spațiu, o fantomă care plutea printr-o lume tainică, rămasă captivă în timp. Acum era una cu locul acesta, o călătoare prin timp. Chiar și rochia ei de Aoi Tōyō părea potrivită.

– Asta nu prea are sens pentru mine, a mărturisit Sayuri, uitându-se lung la jurnalul pe care-l așezase lângă cufăr. Că strămoașa ta a cunoscut-o pe a mea cândva, într-o vreme îndepărtată. Dar dacă teoria mea e corectă, și tu ai dreptate, atunci am găsit cheia.

– E ca o magie, a rostit Lottie, fără să-i pese că asta suna copilărește.

Un zâmbet s-a întins pe fața lui Sayuri în vreme ce se lăsa fără voie prinsă în poveste.

– Da, probabil că e ca o magie.

Pac! Capacul cufărului s-a ridicat brusc. Așteptând cuminte și tăcută, Lottie a urmărit-o pe Sayuri cum scoate metodic fiecare hârtie și pergament uzat până ce în sfârșit a ridicat o bucată de pergament strălucitoare, fermecată. Lottie a văzut pe ea doar trei rânduri de caractere japoneze întinse pe întreaga pagină.

– Deschide jurnalul la lista aia!

Lottie a dat înapoi la pagina cu marginea zdrențuită.

Hârtia a fluturat, prinsă între arătător și degetul mijlociu al lui Sayuri, în vreme ce o ridica în lumina lunii, și, cu energia atentă cu care ar fi făcut un descântec, a așezat hârtia în mijlocul jurnalului.

祭り
大竹
眠る

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Lottie n-avea nici cea mai vagă idee ce însemnau caracterele acelea și totuși, când au fost așezate în jurnal, au părut cele mai importante cuvinte din lume.

A simțit exact la fel ca Sayuri, o reuniune adânc înlăuntrul ei, o forță invizibilă care se așeza la locul său, după ce fusese mereu aliniată incorect. Hârtia se potrivea perfect, cu marginea ei zdrențuită, în jurnal.

Momentul s-a năpustit asupra lor ca un val, în vreme ce aroma de lemn de pin a muzeului se contopea cu mirosul de praf al jurnalului. Se simțeau posedate, ca și cum Liliana și Kou se aflau înlăuntrul lor și zâmbeau.

– Ce scrie? a întrebat Lottie, și vocea ei nu era decât o șoaptă.

– *Matsuri* înseamnă „festival“, a spus Sayuri, arătând la cele două caractere din dreapta. Apoi și-a mutat degetul către cuvântul din mijloc, în vreme ce citea caracterele de sus în jos. Următorul cuvânt este *ōtake*, asta înseamnă „marele bambus“. Și, în sfârșit, *nemuru,* „somn“. Nu are niciun sens de unul singur, dar dacă pui cuvintele laolaltă…

– Alcătuiesc un haiku[7], a spus Lottie, numărând silabele pe degete.

„Mâţă – matsuri
Un ascunziȘ – ōtake
TăiȘ – nemuru.“

Cuvintele păreau să capete ecou în mintea lui Lottie. Strălucirea de licurici a copacului de bambus, pisica neagră care a dus-o la el și sabia lui Kou, care o privea cum intră în muzeu. Același bambus care purta pe trunchiul lui în mod miraculos blazonul Mayfutt.

– Sayuri, a spus ea, aproape fără să respire, uitându-se lung în ochii celeilalte fete. Știu… Știu unde e comoara…

– LOTTIE!

Cele două fete au tresărit.

– Lottie, știm că ești acolo înăuntru. Te vedem!

Erau Jamie și Ellie – iar Lottie uitase cu totul de ei.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

– Ce se întâmplă aici? a întrebat Jamie, cu ochii arzând.

Prințesa ei și Jamie au deschis ușa de sticlă și Lottie a simțit cum vraja se destramă brusc. Secretul lui Sayuri era primul lucru, după mulți ani, pe care îl simțea ca fiind intim; nu era prea sigură dacă ar fi trebuit să i-l împărtășească lui Ellie…

– Voi doi, a spus Sayuri, arătând către Ellie și Jamie. Voi o să ne ajutați să oprim Leviathanul.

Nici măcar lui Lottie nu-i venea să creadă că aceste cuvinte ieșiseră din gura lui Sayuri. Jamie s-a holbat la ea. Sayuri și Lottie au rămas tăcute în fața lor… până când eleganta regină a școlii a început să lanseze ordine.

– O să ne conduceți în pădure, a spus, apoi s-a întors și a ieșit afară, așteptându-se să o urmeze. Acum!

Lui Lottie i se părea ciudat să o vadă deodată intrând în rolul Demonului Roz și să le vorbească așa lui Jamie și Ellie, dar asta însemna, de fapt, că-i trata ca pe niște membri ai găștii ei.

– Haideți! O să vă explicăm pe drum! a strigat Lottie din spatele ei.

Era timpul să afle ce căuta Leviathan și, deși i se părea palpitant, Lottie știa că acesta era doar începutul, un prim pas către adevărata ei misiune – să descopere identitatea Stăpânului Leviathanului.

S-au oprit lângă magazia cu materiale de lângă sala de sport și Sayuri a luat câteva lanterne și două lopeți și un făraș de grădină folosite la cursul de horticultură, în timp ce Lottie le explica celorlalți cum îi ceruse lui Binah să pună mâna pe jurnalul lui Lili și să i-l trimită.

– Eu și prințesa voastră credem că există ceva ascuns în această școală, ceva pe care Leviathanul îl vrea, le-a spus Sayuri lui Ellie și Jamie. Credem că ei speră să-l găsesc eu în locul lor, așa cum au sperat să găsiți voi formula Hamelin.

Lottie a remarcat că Haru nu fusese pomenit.

– Am pus cap la cap toate informațiile despre fondatoarele școlilor noastre, a încheiat Sayuri, uitându-se în jur pe când ajungeau la Kiri Shinrin, și aceasta este cea mai logică ascunzătoare a comorii.

– Ah, da? a făcut Jamie și ochii lui s-au îndreptat către Lottie. Ce ți-a spus Lottie despre fondatoarea lui Rosewood?

Privirea lui de avertizare era atât de intensă, încât Lottie aproape că a bolborosit ceva.

Sayuri nici n-a clipit.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

– Că s-a născut femeie, dar a pretins că e bărbat ca să poată înființa o școală într-o vreme în care femeile nu erau luate în serios. Ceva cu adevărat remarcabil.

– Cu ajutorul jurnalului și al muzeului, am reușit să adunăm piesele puzzle-ului, pentru a descoperi un haiku. Credem că vorbește despre marele copac de bambus din Kiri Shinrin – cel pe care-l plac mult pisicile, a adăugat Lottie, zâmbindu-i radios și nevinovat lui Jamie și sperând că el nu avea să mai întrebe nimic.

Ceața de la marginea pădurii îi cuprindea și Lottie știa că simțeau cu toții chemarea obsedantă a pădurii de bambus. Doar că de data asta era ceva mai mult. În loc să audă doar foșnetul frunzelor și al creaturilor pădurii, simțea un zumzet profund de recunoaștere, ca și cum pădurea îi aștepta.

Era o mișcare subtilă, dar Lottie a observat că Sayuri și-a strâns pumnii cu hotărâre înainte de a intra în pădure.

Ellie a urmat-o, cu Jamie chiar în spatele ei. Cei doi s-au întors la unison, întinzând mâna către Lottie.

– Oh! a făcut ea, neștiind ce altceva să spună sau a cui mână să o ia, așa că le-a luat pe amândouă. Mulțumesc, a adăugat repede, hotărând să ignore expresiile lor stânjenite și grăbind pasul pentru a o prinde din urmă pe Sayuri.

„Ciudat!“ și-a spus, întrebându-se dacă Jamie era amabil de dragul lui Ellie. Altă explicație nu găsea.

Pașii le erau înăbușiți de mușchiul moale, iar aerul nopții era plin de bâzâitul insectelor care zburau în jurul lor. Trecuseră mai multe săptămâni de când Lottie urmase motanul mare și negru în pădurea asta, și încă mai avea urme vagi de la ciupiturile insectelor. De data asta nu a ciupit-o nici măcar una, și nici pe Sayuri, deși se părea că Ellie și Jamie nu erau tratați cu aceeași amabilitate.

– Tu ai sânge regal, i-a șoptit Lottie lui Ellie cu un chicotit când a văzut-o încercând să alunge cu palma un țânțar.

– Și Jamie?

Cu un mormăit, Jamie a grăbit pasul în fața grupului lor, dând din mâini iritat în dreptul feței.

Lottie a rămas în urmă preț de o clipă, privindu-i cum pășesc în pădurea de bambus, și pentru prima oară a fost cu adevărat conștientă de realitate – de faptul că făceau ceva împreună, că erau din nou o echipă.

Cu cât pătrundeau mai adânc în pădure, cu atât erau învăluiți mai mult de
******ebook converter DEMO Watermarks*******

liniște. Erau foarte tăcuți, toată frivolitatea și iritarea lor dispăreau încet, până când nu s-au mai auzit decât sunetele din Kiri Shinrin și răsuflările lor ritmice, îngemănate.

Ceva îi aștepta în această pădure; Lottie o simțea ca pe o bătaie de inimă sub pământ, și nu era doar comoara ascunsă – era adevărul. Și știa că orice aveau să găsească aici urma să schimbe pentru totdeauna lucrurile.

– Aici!

Vocea lui Jamie era joasă, abia auzindu-se peste sunetele pădurii.

Au intrat în luminiș, unul după altul, iar lumina albastră a lunii strălucea printre copaci, acolo unde bambusul scânteia înconjurat de licurici.

– Copacul ăsta.

Vocea lui Sayuri era plină de uimire, și mâinile ei au mângâiat marele bambus.

Ellie și Jamie au schimbat între ei o privire de recunoaștere.

Lottie a ghicit că acesta era locul unde ajunseseră ei după demonstrația de kendo, dar nu îi întrebase niciodată nimic.

– Trebuie să fie sub copacul ăsta. Sub blazonul Mayfutt.

Lottie a luat-o înainte pentru a ajunge lângă Sayuri, simțind cum inima pădurii bate mai puternic cu fiecare pas cu care se apropia de ea. S-a întors către Ellie și Jamie, care rămăseseră la marginea luminișului, având pe chipuri o expresie amestecată de șoc și uluire la vederea unui simbol de acasă prezent în cealaltă parte a lumii.

– Cum de nu l-am văzut? a întrebat Jamie, trecându-și degetele curios de-a lungul trunchiului gravat.

– Cred că am fost puțin preocupați, a răspuns Ellie, și cei doi au mai schimbat o privire, făcând-o pe Lottie să se întrebe din nou ce discutaseră mai exact.

– Hei! a spus Sayuri, întrerupându-le momentul. Nu ne ajutați să săpăm?

Un zâmbet afectat a apărut încet pe chipul lui Ellie în vreme ce-și sufleca mânecile uniformei, iar Jamie a dat din cap și a făcut un pas în față, apoi a înfipt lopata în pământ.

O mână moale s-a întins spre mâna lui Lottie în vreme ce săpau, un puls cald zvâcnind lângă pielea ei. Era mâna lui Sayuri, dar nu era neliniștită sau speriată de ce aveau să găsească. Mâna ei nu tremura – acesta era un gest de solidaritate. Bătăile inimilor lor s-au amestecat și au urmat ritmul bătăilor pădurii Kiri Shinrin.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Kou și Liliana ascunseseră ceva aici, ceva care trebuia găsit de urmașii lor, și după sute de ani azi avea să fie scos la lumină.

Un bufnet puternic a răsunat sub lama lopeții, înfiorând-o pe Lottie. Îl găsiseră. Era real.

Au scos din pământ un cufăr plin de praf, mult mai mare decât își imaginase Lottie. Lemnul lui era gravat cu cercuri și semiluni de dimensiuni diferite, precum ciclurile lunii.

Lanternele s-au îndreptat către cutia misterioasă. Au ridicat capacul, dând la iveală secretul de veacuri – obiectul strălucea atât de puternic, încât aproape i-a orbit.

– Dumnezeule!

Chiar și Ellie încremenise șocată.

În toate închipuirile sale, nici într-o mie de ani nu își imaginase Lottie că aveau să găsească ceva atât de… letal.

Sayuri a ridicat cu gesturi delicate darul lor sacru din ascunzătoarea unde strălucea albastru în lumina stelelor. Nu mai era pierdut în istorie, ci era adevărat și viu.

Era sabia lui Kou, la fel ca în legendă. Lama era atât de tăioasă, încât vibra, cu aerul tremurând în jurul ei. Era periculoasă și mortală, cu mânerul gravat în detalii de epopee, cu sori și luni înșirate impresionant pe laturi. Instinctiv, Lottie a întins mâna spre diadema ei.

Perfectă, puternică, de neoprit și strălucind din interior cu aceeași magie ca și diadema. Găsiseră sabia statuii lui Kou.

Dar de ce o voia Leviathanul? Nu părea drept. Nu părea să fie adevărul pe care-l căutase ea.

– Aveți grijă, le-a avertizat Jamie. Chiar și la o mică atingere v-ați putea răni.

Ellie a întins curioasă mâna și a mângâiat încet tăișul.

– Au!

– Ellie! a mustrat-o Lottie, luându-i mâna pentru a vedea dacă se rănise.

O linie roșie subțire a apărut pe pielea albă a lui Ellie, nu foarte adâncă, dar sângele curgea într-un fel elegant. Era ceva ciudat de frumos în asta, o frumusețe letală.

Priveau fascinați, fără ca vreunul dintre ei să se miște, când Jamie a început deodată să-și scoată cămașa.

– Jamie! a îngăimat Lottie. Ce faci?

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Ignorând expresiile lor confuze, el a luat cu grijă sabia din mâinile lui Sayuri și a înfășurat-o în cămașă.

– Chestia aia e incredibil de ascuțită. O înfășor ca să o ducem înapoi în siguranță, a replicat el.

Ellie și-a dat ochii peste cap, iar magia tăișului a dispărut în cămașa lui Jamie, și totuși Lottie și Sayuri nu-și puteau desprinde privirea de la ea.

Era o imagine atât de ciudată... Jamie, înalt și cu pieptul gol, cu ochi aurii strălucitori în pădurea luminată de lună. Era ceva fantastic în asta, ca și cum el putea fi un centaur mare și musculos. Sau poate un demon.

– Mai e ceva aici, a strigat Ellie, făcându-le pe cele două fete să tresară. De fapt, sunt mai multe lucruri.

Lottie și Sayuri s-au aplecat peste cufăr, cu lumina lanternelor lor dansând peste paginile de istorie așezate cu grijă.

– Ce e asta? a întrebat Lottie, întinzând mâna pentru a scoate un șarpe de aur mat, încolăcit, din locul unde se odihnea, în vreme ce Sayuri a luat un teanc de hârtii și o carte, cercetându-le în lumina lăptoasă.

Lottie s-a uitat lung la colacul din mâna ei, înainte de a-l înălța cu grijă până la buclele ei răvășite, în vreme ce începea să înțeleagă.

Acesta era părul Lilianei. Atârna asemenea unui pendul lung, mișcându-se ușor în aerul cețos, stârnind o poveste în mintea ei. Înțelegea, la fel de clar ca șuvița de păr din mâna ei, cât de importantă fusese prietenia dintre Kou și Liliana, cum le îngăduise să lepede orice prefăcătorie și să fie ele înseși. În vreme ce se legăna în fața ei, le vedea pe Ellie și Sayuri în spatele buclei aurii, și a simțit în acel moment că, pentru prima dată, își înțelegea pe deplin strămoașa. A pus repede la loc bucla în cufăr, prinzând privirea lui Jamie la timp ca să-și dea seama că o observase. Că și el știa ce era.

– E o capsulă a timpului…, a spus Sayuri, și vocea i s-a stins în vreme ce se uita la hârtii. Sunt aici secole de istorie și secrete ale familiei mele. Fiecare persoană din familia mea care a găsit-o a lăsat ceva în urmă.

Chiar și în întuneric, Lottie vedea gheața topindu-se din ochii lui Sayuri. Era un sentiment pe care Lottie îl cunoștea prea bine, să se simtă atât de ruptă de familia ei – și apoi totul să se deschidă în fața ei asemenea unei cărți.

Lottie s-a dus lângă Sayuri să se uite la scrisori, punându-i o mână liniștitoare pe umăr.

– Ce-i asta? a întrebat, arătând către scrisul cursiv.

– Nu știu. Sayuri s-a uitat cu atenție la hârtii. Par niște scrisori către mătușa
******ebook converter DEMO Watermarks*******

mea. Scrisori de dragoste, dinainte să moară.

Ellie a venit repede să se uite și ea.

– De la cine sunt?

– Nu scrie, dar scrisoarea asta… e groaznică!

Vocea lui Sayuri tremura așa cum Lottie nu o mai auzise niciodată, și Lottie nu s-a putut abține să nu se aplece către scrisoare ca să citească.

Preaiubitei mele Kana,

Mă doare să îți dau această veste într-o scrisoare, deși mă tem că ar fi periculos pentru amândoi dacă aș face-o personal.

Orice vei decide să faci cu copilul după ceea ce îți voi destăinui, te rog să te abții să iei legătura cu mine. Nimic nu poate schimba asta.

Tu știi mai bine ca oricine cât de importantă este pentru mine familia mea și tot ceea ce trebuie să fac pentru ea, și te rog să nu uiți acest lucru după ce vei citi cele triste de mai jos.

Mama mea mi-a găsit o soție dintr-o altă familie regală și urmează să mă căsătoresc cu ea peste cinci ani. Trebuie să mă dedic cu totul numai ei și să folosesc acest timp pentru a stabili o relație puternică și benefică.

N-o să-mi fie ușor și o să mă gândesc la tine, la viața pe care am clădit-o împreună, dar am o datorie față de țara mea, căreia nu pot să îi întorc spatele.

Nu mă aștept la iertare, și voi duce această povară cu mine până la moarte.

Îmi pare rău, și te iubesc.

Lottie a simțit cum lacrimile îi înțeapă ochii. Deși nu o cunoscuse niciodată pe femeia aceasta, simțea cum inima o înjunghie. Soarta crudă a celor doi iubiți îi aducea aminte de ce îi spusese Miko despre moartea mătușii lui Sayuri, despre tristețea care o mistuise.

– Nu înțeleg, a mormăit Jamie. De ce ar vrea Leviathan asta?

Și atunci Lottie a văzut-o. Pecetea din partea de jos a scrisorii, unde ar fi trebuit să fie o semnătură – o pecete pe care era sigură că o mai văzuse înainte.

A simțit că i se face rău la gândul că ceea ce vedea putea să fie adevărat, că ceea ce gândea putea să devină real.

– Trebuie să ne întoarcem la Rosewood, a spus ea cu o voce slabă, luând scrisoarea de la Sayuri. Cred că am mai văzut simbolul ăsta, și e ceva în școală care ar putea-o dovedi. Cuprinsă de un fior, Lottie a continuat, știind

******ebook converter DEMO Watermarks*******

că trebuia să înfrunte problema fățiș. Probabil că mă înșel, a adăugat ea, dar vreau să fiu sigură.

– Ce e? a întrebat Ellie, cu sprâncenele încruntate de îngrijorare.

– Nu putem să…? Lottie s-a uitat la Ellie, cu o strângere de inimă. Te rog, hai să nu mai discutăm despre asta până nu sunt sigură!

Au privit-o cu toții lung, niciunul neștiind ce să spună; nici ea însăși nu știa ce să spună, îngrozită de ce ar putea însemna pentru ei toți această descoperire.

O întrebare răsuna iar și iar în mintea ei: De ce ar vrea Leviathan scrisoarea asta?

– Dacă e în regulă, Sayuri, pot să împrumut scrisoarea?

Sayuri a dat încet din cap.

– Ai grijă de ea!

– Trebuie să ne întoarcem, a spus Jamie, cu o expresie neutră pe față, dar Lottie vedea cum îl cuprindea îngrijorarea, absorbind neliniștea lui Lottie ca și cum ar fi fost a lui. Nu vrem să găsească și altcineva locul ăsta, și se pare că orice ar fi crezut Leviathan că se ascundea aici a dispărut.

Au început să îngroape la loc cufărul, punând toate bucățile de istorie la loc în pământ – toate, cu excepția sabiei și a scrisorii. Lottie și-a mai îngăduit o ultimă privire la șuvița de păr încolăcită, acea parte strălucitoare din Liliana, bucla de aur pe care o tăiase și o îngropase alături de secretele prietenei sale, și s-a întrebat ce altă parte din povestea lor se mai afla acolo.

Pământul a acoperit din nou istoria, și totuși îngrijorarea continua să zvâcnească în capul lui Lottie. Își croia drum și bolborosea înlăuntrul ei, strecurându-se în conștiința ei cu o povară îngrozitoare. Era timpul să se întoarcă la Rosewood și să descopere cine era Stăpânul Leviathanului. În adâncul ei simțea că adevărul era chiar dincolo de linia orizontului. Și atunci, de îi era dintr-odată atât de frică să îl afle?

Expresie japoneză: „*Baie de pădure* – acțiunea de a găsi limpezimea minții și starea de bine în pădure“

Banshee este un spirit din mitologia irlandeză care anunță moartea unui membru al familiei prin țipete și bocete. (n.tr.)

Numit în japoneză *Mizu Shingen Mochi*, este un desert ușor, de vară, un jeleu făcut din apă și pudră de agar (o substanță gelatinoasă obținută din alge roșii) și care arată ca o imensă picătură de ploaie. (n.tr.)

Haiku este un gen de poezie japoneză cu formă fixă, alcătuită din 17 silabe, repartizate în trei versuri formate din 5, 7 și, respectiv, 5 silabe. (n.tr.)

******ebook converter DEMO Watermarks*******

******ebook converter DEMO Watermarks*******

PARTEA A TREIA

Shōganai[8]

32

Mașinile așteptau într-un șir ordonat pe aleea din Takeshin, o brigadă colorată pregătită să ducă elevii școlii de vară internaționale la aeroport.

Ar fi trebuit să fie un moment de ușurare. Lottie știa că primise suficiente note pentru a compensa calificativele ei – Sayuri îi confirmase asta –, dar nu se putea relaxa, știind că adevărul o aștepta la Rosewood, fie că voiau asta sau nu.

– Chiar o să-mi lipsească locul ăsta, a spus Ellie râzând, trecându-și un braț pe după umerii lui Lottie și aruncând o ultimă privire către școală, fără să știe nimic din teama care creștea înlăuntrul prietenei sale.

La capătul aleii, Takeshin Gakuin arăta aproape ca un castel, o străveche fortăreață a secretelor. Kiri Shinrin ocupa un spațiu asemănător Pădurii Rose și, oricât de mult ajunsese Lottie să iubească Takeshinul, era timpul să se întoarcă acasă. Și să înfrunte secretul final.

Privindu-i pe colegii ei de la Rosewood cum se bucură de ultimele momente petrecute la Takeshin, Lottie nu se putea abține să nu îi invidieze. Curând, lucrurile nu aveau să mai fie niciodată la fel; adevărul, ca niște bătăi de tobă repetate, o urmase la ieșirea din pădurea de bambus și amenința să le schimbe viețile pentru totdeauna.

– Și mie o să-mi fie dor de el, a spus Lola, părând gata să izbucnească în plâns, strângând brațul lui Micky ca și cum ar fi fost un ursuleț de jucărie. Ar trebui să venim aici în fiecare an.

Era clar pentru toată lumea că Lolei și lui Micky le mersese mai bine ca oricui, neștiind absolut nimic de toate problemele cu Leviathan, răsfățându-se cu dulciurile și atenția primite de la toți elevii cărora li se păreau grozav de drăguți.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

– Stați liniștiți, a spus Lottie, bătând-o pe Lola pe umăr cu un zâmbet. Sunt convinsă că o să luăm o bucățică din el cu noi.

Ca prin farmec, Miko a apărut în fața lor, cu mâinile înfipte în șolduri, cu Rio și Wei înalți în spatele ei. Micuța inimă albastră pe care și-o desenase la coada ochiului îi făcea lui Lottie cu ochiul de sub o șuviță de păr.

– *Kabocha-chan*, a zis Miko, dând din cap către ea.

Lottie i-a întors gestul, luându-și aceeași poziție.

– Șefa vrea să te vadă, a zis Rio, neputând rezista să nu-i ciufulească părul lui Lottie când au trecut pe lângă ea ca să le spună la revedere gemenilor și lui Ellie.

– Succes, a adăugat Wei, fără să schițeze vreun gest.

Înainte să-și continue drumul către gemeni, Miko s-a oprit și a apucat-o pe Lottie de marginea fustei, luând-o prin surprindere.

– Lottie-*san*, mulțumesc.

Vocea ei era joasă, privirea ațintită în pământ și o roșeață puternică i se răspândea în obraji.

– Mulțumesc pentru tot ce ai făcut pentru Sayuri. Pare fericită. Mulțumesc, Lottie.

– Oh! Asta e prima oară când îmi spui Lottie.

– Da, a răspuns Miko scurt, apoi a plecat după Rio.

Sayuri aștepta în capătul șirului de mașini, ținând în mână două plicuri; era îmbrăcată într-o rochie de vară cu pelerină albă și lungă, care plutea în jurul ei asemenea unor aripi de fluture. Părea atât de delicată, atât de strălucitoare și eterică, dar Lottie vedea nota tăioasă în ochii ei negri ca noaptea.

– Prințesă!

Buzele i s-au arcuit și Lottie nu s-a putut abține să nu-și dea ochii peste cap în vreme ce-i zâmbea și ea.

– Demon Roz, a replicat ea.

Sayuri i-a întins lui Lottie un plic.

– Poftim, așa cum ți-am promis.

Nerăbdarea și încântarea au străbătut-o pe Lottie, căci știa ce se afla în plic. Lucrul acela avea puterea de a schimba totul și, cu o ezitare neașteptată, a aruncat o privire înăuntru.

– Nu înțeleg.

A privit lung conținutul plicului. Se așteptase la informații despre Leviathan, dar tot ce vedea erau niște fragmente metalice.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

– Am furat asta din coșul de gunoi din camera lui Haru. A fost unul dintre primele lucruri care i s-au cerut atunci când a intrat în Leviathan – să ducă asta la centrul de design și să o distrugă.

– Dar ce este?

– Nu știm, și nu am reușit să ne dăm seama, dar știm că este ceva important pentru liderul lor, și el voia să dispară.

Dovezi. Scuturând pachetul, Lottie a privit mișcarea bucăților de metal, un argintiu stins, ceva ce odinioară poate fusese drăguț, dar acum era șters. O sclipire i-a atras brusc privirea; o singură pietricică strălucitoare printre fragmentele metalice, poate un soi de gemă, sclipea către ea. A fost atât de neașteptat, încât a făcut-o să închidă repede plicul, ascunzându-se de piatra care părea un ochi pânditor.

– Ai scrisoarea? a întrebat Sayuri, și tonul i-a redevenit foarte serios.

Lottie a încuviințat din cap.

– Da. Te poți baza pe mine.

– Știu. De aceea îți mai dau și asta.

Înainte ca Lottie să spună ceva, Sayuri a deschis celălalt plic, dând la iveală un șarpe negru lucios, legat cu o ață roșie. O șuviță perfectă din părul ei mătăsos.

– Am văzut șuvița aceea de păr din cufăr și vreau să îngropi asta la Rosewood.

Lottie a tușit.

– Ți-ai tăiat părul?

– Doar puțin, la spate. Uite! Și-a împins fața înainte pentru a-i arăta un smoc de păr retezat, chiar sub ureche. Am făcut-o cu sabia; am trecut ca prin unt.

Lottie a privit-o lung, cu uimire și admirație, cu mâna încleștată pe buclele sale crescute prea mult.

– Eu cred în asta, Lottie, a spus Sayuri, și ceva ce semăna cu un zâmbet i s-a ivit încet pe față, în vreme ce strângea degetele lui Lottie peste șuvița de păr. Am încredere în ceea ce crezi că ai înțeles. Odată ce ți se confirmă, vreau să accepți orice ar fi, indiferent cât de greu ți-ar fi. I-a zâmbit, un zâmbet sincer, plin de încredere și căldură. Suntem o echipă acum, Lottie.

Respirând adânc, Lottie a încuviințat din cap în tăcere, întinzând mâinile pentru a-și îmbrățișa noua prietenă, neputând să exprime în cuvinte spaima care creștea în ea, știind că Sayuri înțelegea.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

„Poți s-o faci“, și-a spus.
Adevărul era că nu avea de ales, și asta o știau amândouă.

Ellie privea cum Saskia, Jamie și Haru au apărut în același timp, trăgând bagajele tuturor către mașini. Încă o uluia cât de ușor îi era Saskiei să simuleze că se înțelegea bine cu Haru.

„Pregătirea de partizan“, a recunoscut ea fără tragere de inimă.

I-a zâmbit cu jumătate de gură lui Jamie, care se îndrepta către una dintre mașini, și a simțit un val de ușurare când el i-a întors gestul. Era atât de normal să-l aibă în preajmă!

După ce o găsise în pădure, știuseră amândoi că lucrurile aveau să se schimbe. Cumva, Ellie știuse întotdeauna că într-o bună zi ceva avea să intervină între ei – doar că nu se așteptase să fie ceva ce aveau în comun.

– La ce te uiți? a întrebat Anastacia, apropiindu-se de Ellie.

Își prinsese părul sus, ceva neobișnuit la ea; doar la antrenamente o vedeai așa, dar îi stătea bine, căci arăta cât de puternic îi devenise trupul delicat. Se schimbaseră cu toții atât de mult.

– Nu știu, a răspuns Ellie șovăitor, și privirea i s-a îndreptat către Lottie.

Și ea se dezvoltase; acum aveau aproape aceeași înălțime. Părul lui Lottie crescuse mult de când se cunoscuseră, o împletitură încurcată din vechea ei viață – o Lottie pe care Ellie nu o cunoscuse. Dar ceea ce o surprindea cel mai tare era cât de mult semăna cu Liliana. Acea prințesă de neoprit pe care Ellie o admirase în copilărie era chiar în fața ochilor ei.

Orice căutase Leviathan în Takeshin, nu era acolo – sau cel puțin asta își spuneau ei. Lottie abia fusese în stare să o privească de când părăsiseră Kiri Shinrin, iar zâmbetele ei deveniseră gânditoare. Cel mai ciudat era faptul că Ellie se temea să întrebe. Era ca și cum ar fi știut, ca și cum toți ar fi știut ce îi aștepta la Rosewood.

Haru s-a apropiat ca să-l ajute pe Jamie, afișând un zâmbet fericit. Era chiar sinistru. În ultimele câteva săptămâni fusese tăcut ca un șoricel, o prezență invizibilă în preajma lor, furișându-se în fundal ca un spirit amenințător. Se presupunea că fusese în căutarea comorii ascunse, așa că de ce nu mai exista nicio presiune? Simpla prezență în aceeași încăpere cu el îi lăsa lui Lottie un gust amar.

„Ce mai pui la cale?“ s-a gândit ea. „Ce treabă ai tu cu mine și partizanul meu?“ Avea să fie fericită să nu-l mai vadă.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Jamie știa că Ellie îl privea; nu putea fi mai evident. Dar a decis să o ignore. Curând aveau să fie din nou la Rosewood, și el putea să lase în urmă toată nebunia verii. Cel puțin așa spera. Singura problemă era că avea senzația că ceva îi urmase afară din pădure, că viitorul se holba direct la el. Îl vedea prefigurat în felul neliniștit în care le zâmbea Lottie.

– Lasă-mă să te ajut cu asta!

Vocea liniștitoare a lui Haru a ajuns la el de unde partizanul se apleca să ia unul din geamantanele lui Ellie.

– Nu, e-n regulă, eu…

Dar Haru nu i-a dat atenție și a ridicat valiza fără efort.

Ciudat: acesta continua să fie singurul cuvânt pe care îl putea găsi Jamie pentru a-l defini pe Haru. Oricât de mult se gândea la ciudat de blândul partizan, tot nu putea să-l înțeleagă. Chiar și după o întreagă vară petrecută împreună, Haru rămânea o enigmă, atât de cald și totuși atât de distant, ca lumina soarelui.

Jamie a întins mâna către valiza lui Lottie, una roz imensă, pe care o cumpărase din fondurile ei de substitut, într-un contrast total cu cea a lui Ellie, neagră, acoperită de autocolante și uzată.

Cotul lui l-a lovit pe Haru în coaste. Celălalt partizan a tresărit, ducându-și mâna la piept de parcă l-ar fi durut.

O amintire încețoșată, udă de ploaie, a trecut ca fulgerul prin mintea lui Jamie, și a simțit în nări mirosul unei furtuni ce se apropia și a văzut un băiat cu mască lovit de unul din cuțitele lui Ingrid, pe care el îl aruncase.

S-au privit lung, sub bătaia nădușitoare a soarelui.

Jamie a simțit furnicături pe piele și instinctele au preluat comanda, înfricoșate și feroce. Dar acesta era Haru. Nu avea nicio logică. Haru nu putea să fie acel băiat cu mască de pasăre de pe acoperiș; era imposibil, ridicol. A alungat repede gândul din minte.

– O să-mi simți lipsa?

Jamie a fost luat prin surprindere.

– Eu… Ce?

Nedumerit, a privit lung spre Haru, care îi zâmbea blând.

– Nu știu. Bănuiesc că va trebui să stau ceva vreme departe de tine ca să aflu, a zis sec, deconcertat.

Ceva a sclipit în ochii căprui ai lui Haru.

– Poate că... ne vom reîntâlni. Mai curând decât crezi.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Înainte ca Jamie să chibzuiască la asta, ceva l-a lovit cu putere în genunchi.

O pisică. O pisică mare și neagră cu ochi galbeni, pe care a recunoscut-o imediat. O mai văzuse în pădure.

Cu o hotărâre aprigă, creatura enormă a continuat să se împingă în picioarele lui, frecându-se de el exact așa cum făcuse la marele copac de bambus.

– Vampy!

Strigătul ascuțit al lui Lottie a atras atenția felinei. Lottie s-a repezit spre Jamie, i-a pus în brațe o cutie albă și s-a aplecat pentru a lua de jos motanul uriaș. Animalul a scos un sunet între tors și mormăit, cu picioarele întinse în afară într-o acceptare fără tragere de inimă a mângâierii.

„Oh, Doamne“, și-a spus Jamie, dându-și deodată seama de ce simțea o afinitate pentru acea creatură. „E la fel ca mine.“

– Știi pisica asta? a întrebat el.

– Dacă o știu? Vampy ți-a salvat viața! Lottie și-a frecat obrazul de pisică. A venit să mă ia în furtună și m-a condus la tine.

Ochii galbeni ai motanului s-au ațintit în ochii lui Jamie și aproape că l-a auzit spunându-i alene și sarcastic „Cu plăcere!“.

Lottie l-a lăsat jos și el a început să miaune, atrăgând atenția tuturor din jur.

– Vrea să meargă cu voi, le-a spus Miko și s-a uitat la Jamie cu asprime, ca și când era răspunzător pentru ceva.

– Ei, ghinionul lui, a replicat Jamie, întorcându-se din nou spre mașină și așezând valiza lui Lottie în portbagaj.

Dar a avut parte de alte șuierări și loviri de picioare.

– Nu poți ignora pisicile, a spus Miko pe un ton inflexibil, cu sprâncenele încruntate.

Sayuri a făcut un pas înainte, a luat de jos motanul care torcea și l-a pus în brațele lui Jamie.

– E lucru hotărât, a spus ea. Spiritul lui Kou a vorbit și tu trebuie să iei pisica la Rosewood.

Jamie s-a uitat lung la cei din jurul lui, convins că glumeau, dar nicio urmă de amuzament nu se vedea pe fețele lor, cu excepția celor de la Rosewood, care au izbucnit în râs. Vampy a scos un mieunat ușor de satisfacție, dar Jamie era convins că auzea ceea ce spunea de fapt motanul.

„Eu am câștigat!“

******ebook converter DEMO Watermarks*******

32

Au ajuns înapoi la Rosewood Hall cu două zile înainte de începerea cursurilor. Lumina serii se revărsa peste școală în vreme ce ei pătrundeau prin porțile aurii.

Nu se vedea niciun reporter în aceste ore pustii ale zilei și o liniște stranie îi înconjura când au coborât din mașină. Lottie spera că jurnaliștii se plictisiseră de poveste, dar o parte din ea știa acum că în reportajele din mass-media fusese mai mult decât voiseră ei să recunoască.

Doar câțiva elevi soseau înainte de deschiderea cursurilor, și doar o mână de elevi singuratici și îngrijitori se aflau în școală. Anastacia, Saskia și gemenii se duseseră acasă și aveau să se întoarcă a doua zi, lăsându-i pe Lottie, Ellie și Jamie aproape complet singuri la Rosewood.

Era timpul pentru momentul adevărului.

Mergeau pe aleea care ducea la recepție, dar părea că se îndreptau spre judecată.

Când au intrat, holul a răsunat, aproape pustiu, iar praful așezat s-a ridicat în aer. Era ca și cum pășeau într-un cavou.

O secretară solitară stătea la biroul ei, așteptând să-i înregistreze pe cei veniți mai devreme.

Epuizați de diferența de fus orar și de agitație, și-au spus pe rând numele.

– Numele, te rog! a zis secretara către Lottie când i-a venit rândul.

Secretara pe perioada verii, o femeie cu un aer obosit, cu păr roșu care încărunțea și degete lungi, a căscat în vreme ce bătea în tastatura de pe biroul uriaș de stejar.

Prietenii ei știau că Lottie primise suficiente note în plus la școala de vară pentru a avea media generală necesară, dar trebuiau să o și audă. Aveau nevoie ca școala să o primească înapoi.

– Lottie Pumpkin.

Vocea ei a tremurat imperceptibil, acceptând ceea ce urma să vină.

Degetele rapide au tastat, apropiindu-i de răspunsul pe care-l așteptau. Secretara și-a ridicat privirea, dar nu schița nimic, și Lottie și-a închis strâns ochii.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

– Mulțumesc, Charlotte. Iată plicul tău cu instrucțiuni pentru revenirea la școală. Poți să vii înapoi mâine la prânz ca să-ți iei orarul.

Ellie și Jamie au rămas nemișcați. Nu le venea să creadă. Toți trei înțeleseseră că tot ce făcuseră meritase cu adevărat.

– Ah, și bine ai revenit! a adăugat secretara.

– Mulțumesc, a răspuns Lottie.

Își dorea cu disperare să simtă ușurarea pe care o merita, dar încă nu putea, pentru că sentimentul era atât de mărunt în comparație cu ceea ce trebuia să facă în continuare.

Au ieșit împreună afară, în aerul serii. Cerul de culoarea lavandei era stropit cu stele care licăreau, iar luna se ivea printr-un nor de un indigo intens. Lumina acoperea florile cu un înveliș somnoros, iar aromele de trandafir și levănțică păreau un vis fericit.

– Bravo! a mormăit Jamie, bătând-o stângaci pe umăr.

– Da, ai făcut o treabă bună, Lottie. Acum ne putem odihni, a spus Ellie, dar cuvintele ei nu au făcut decât să-i strângă și mai mult inima lui Lottie.

Au mers în tăcere pe potecă spre căminul Ivy, și ceva s-a schimbat, copacii au început să foșnească, în vreme ce Vampy, cuibărit în brațele lui Lottie, dormea adânc, iar inimioara îi bătea puternic, lipită de pieptul ei.

Lottie se simțea înconjurată de o melodie alcătuită din trei sunete distincte: ritmul nesfârșit al pădurii Kiri Shinrin care o urmărea încă, foșnetul arzător al scrisorii de dragoste din geanta ei și clinchetul ușor al fragmentelor metalice pe care i le dăduse Sayuri.

Când au ajuns la Ivy Wood, noaptea se afla în momentul în care tăcerea era cea mai adâncă și umbre de un albastru lăptos cădeau peste Ryley când i-a întâmpinat lângă iaz.

Jamie a dat să se îndrepte spre dormitorul băieților, dar Ellie l-a oprit.

– Ăăă… A tușit și a ridicat din sprâncene cu un aer indignat. Cred că ai uitat ceva, Jamie.

La semnul ei, Lottie i l-a întins pe Vampy, zâmbind pe post de scuză la expresia lui furioasă.

– În continuare cred că e inacceptabil să strecor un animal de companie în școală; dacă o să fiu prins, vă pârăsc pe amândouă.

Fața lui era foarte serioasă, în vreme ce pisica se cuibărea în brațele lui.

Ellie a zâmbit afectat.

– Nu-ți face griji! Sunt sigură că ăsta nu e cel mai rău lucru strecurat în

******ebook converter DEMO Watermarks*******

școală.

Un zâmbet ironic a apărut pe fața lui Jamie, o expresie pe care Lottie și-o amintea de demult și despre care crezuse că dispăruse pentru totdeauna.

– Ce vrei să spui? a întrebat el, luându-și fără efort geanta și săltând-o pe umăr. Eu strecor tot timpul arme în școală.

S-a întors spre Lottie și ea s-a uitat lung la el, absentă, fără să poată zâmbi.

Atât Ellie, cât și Jamie au privit-o cu suspiciune, mișcându-se în fața ei ca o haită de lupi.

– Ești bine? au întrebat într-un glas.

– Da, a răspuns ea, deja pierzându-și concentrarea. Sunt doar foarte obosită și am multe de făcut.

Capul încă îi mai zvâcnea, parcă tot mai tare și mai apăsător.

– Lottie are dreptate. Trebuie să ne aranjăm camera și sunt destul de obosită. Ellie a căscat și s-a întins. Noapte bună, Jamie, a strigat și a pornit pe potecă.

– Noapte bună, Ellie.

Dar în timp ce vorbea, ochii lui au rămas ațintiți asupra lui Lottie, trimițându-i fiori prin trup.

Știa că nu avea niciun rost să afișeze un zâmbet pentru el, nu avea niciun rost să pretindă că totul era în regulă. Jamie știa, la fel de bine ca ea, că adevărul se apropia de ei.

A doua zi, Lottie avea să dovedească o dată pentru totdeauna dacă Ellie și familia ei se aflau într-adevăr în centrul planurilor Leviathanului. Iar dacă avea dreptate, familia regală maradovană avea să fie alta în ochii ei, de-acum pentru totdeauna.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

34

Pentru prima dată după mult timp, Jamie nu s-a trezit înainte să-i sune alarma. Trilurile vesele ale lui Judy Garland cântându-i „Bună dimineața“ i s-au părut ciudat de iritante, lucru înrăutățit de apariția unei fețe mari și blănoase în dreptul propriei fețe.

– Miau! a început pisica.

– Ce vrei?

Pisica s-a holbat la el, iar zgomotul torsului ei vibra pe pieptul lui Jamie. Înăbușindu-și un căscat, a ridicat-o și a pus-o pe marginea patului ca să poată opri alarma.

7 dimineața.

I se părea cu totul ciudat să aibă telefonul în cameră; avea senzația că asta era o infracțiune mai mare decât prezența pisicii, și o parte din el aștepta cu nerăbdare să-l predea mai târziu.

Înapoi la normalitate.

Numai că acum nu era o normalitate, deoarce nu putea să și-l scoată pe Haru din minte. Îi otrăvise visele, cu acel zâmbet ușor ca briza verii care se strâmba și se preschimba într-o mască rânjitoare de pasăre.

„Nu, Haru nu face parte din Leviathan“, și-a spus el. Căci dacă făcea, atunci nimic nu mai avea sens.

Jamie și-a frecat fața, încercând să-și alunge gândul din cap și să se convingă singur că doar se simțea ciudat pentru că nu-l avea pe Percy cu el în cameră. Dar știa că nu era asta. Nu se simțea în largul lui. Când se hotărâse să-i mărturisească lui Ellie ce simțea, fusese prima dată de când renunțase la deținerea controlului și numai gândul ăsta îl făcea să se simtă jenat. Totul părea atât de confuz acum și tot ce voia era să evadeze din cameră și să-și consume energia.

În vreme ce-și trăgea un tricou negru direct pe piele, și-a surprins imaginea în oglindă și a avut senzația că se uită la un străin. O șuviță de păr i-a căzut pe față când Vampy a venit lângă el.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Cearcănele de sub ochi trădau lipsa de somn și și-a amintit cum se uitase Ingrid la el, în vreme ce Jamie îi strângea cu putere încheieturile mâinilor, și s-a înfiorat. „Cine ești tu?“ a întrebat oglinda, dar ceea ce voia de fapt să întrebe era: „Ce ești tu?“

Vederea i s-a tulburat, iar imaginea din fața lui s-a transformat într-o siluetă îngrozitoare, înfășurată într-o pelerină neagră, cu coarne ieșindu-i din cap, răsucite precum cele de berbec, și Haru era acolo, zâmbind lângă el.

Jamie a clipit și imaginea a dispărut. Scuturând din cap și dându-și părul peste cap, s-a întins după o pereche de pantaloni scurți.

Nu voia să mai facă asta. Nu avea de gând să fie paranoic. Și nu avea de gând să lase să pătrundă în el întunericul respingător pe care-l lăsase în urma lui băiatul-țap.

Erau atât de aproape de a-i dezvălui identitatea; o vedea în felul în care Lottie se tot lăsa în voia gândurilor, cu mintea pierdută într-o enigmă pe care era pe punctul de a o dezlega. O făcea să fie neliniștită în mod vizibil, dar cel mai ciudat era că îl făcea și pe el să se simtă agitat.

– Vii? l-a întrebat pe Vampy, dar motanul nu s-a mișcat, în schimb a ales să se învârtească în jurul singurei genți pe care Jamie încă nu o desfăcuse.

– Vampy! l-a strigat Jamie, dar pisica doar s-a holbat la el.

Fără tragere de inimă, a luat geanta de jos, bombănind în vreme ce trăgea fermoarul la buzunarul din față. Încă mai avea mirosul camerei lui din Maradova, de scorțișoară și mirodenii, o dovadă că nu se atinsese de el tot timpul cât fusese plecat.

A scos de acolo o cutie învelită în catifea de un albastru intens, atât de simplă și de modestă, și totuși ceea ce se găsea înăuntru îi fusese călăuză multe luni.

Vampy își freca blana moale de picioarele lui goale. Se învârtea între gleznele lui, torcând satisfăcut.

– Bine, pacoste, a mormăit el și, cu o silă furioasă, a deschis cutia.

Un lup de argint îl privea de acolo, geme scânteietoare trezite dintr-un somn lung.

Trecuse mult timp de când se uitase cum se cuvine la medalionul lui cu lup și, văzându-l acum, era ca și cum redescoperea o parte pierdută din el însuși.

Lupul – singurul lucru pe care-l aveau cu toții în comun. Dacă aveai un lup, aparțineai familiei regale maradovane; erai parte din „haită“.

Și-a amintit cât de încordat fusese când Lottie primise unul, știind ce
******ebook converter DEMO Watermarks*******

implica, doar pentru a descoperi că el era cel care nu se simțea demn de medalion.

Clătinând din cap, a pus cutia jos și s-a îndreptat spre ușă. Pisica a mieunat din nou, torcând la picioarele lui.

– Îmi pare rău, Vampy, a spus el, punându-și tenișii. Încă nu sunt pregătit.

Lottie s-a trezit cu inima bubuindu-i ca o tobă în piept. În starea ei confuză, somnoroasă, s-a gândit că era Domnul Truffles, care prinsese viață în brațele ei, și l-a împins repede deoparte.

Doar când porcușorul ei de pluș a aterizat pe podea, căzând pe o parte, revoltat de felul urât în care era tratat, și-a dat seama Lottie că sunetul venea dinlăuntrul ei.

– Scuze, Domnule Truffles, a spus, așezându-l din nou în pat și sărutându-l pe frunte.

Ecranul telefonului ei recent reparat arăta ora 7.15, cu cincisprezece minute mai devreme decât ora la care trebuia să-i sune alarma. În cursul zilei era posibil să ajungă la școală și alți elevi din alte țări, așa că trebuia să facă asta cât mai repede, până nu se aglomera.

– Hei!

Lottie a tresărit speriată și a încremenit în timp ce-și punea hanoracul roz de alergare.

– Te-ai trezit? E șapte și un sfert. Cine ești tu și ce ai făcut cu prințesa mea?

Ellie s-a întins în așternuturile ei negre, printre pernele pufoase.

Deși amândouă fuseseră foarte obosite, Lottie insistase să-și aranjeze camera, refuzând să o lase pe Ellie să doarmă într-un pat fără cearșafuri, lucru pentru care ea era în mod clar recunoscătoare acum, și, în plus, Ellie avusese nevoie de un somn bun cu tot ceea ce le aștepta.

Podeaua de lemn era caldă sub picioarele ei, iar prin perdelele de șifon soarele se revărsa înăuntru în dungi de chihlimbar care făceau podeaua să pară aurită. Erau din nou acasă, în camera cu decorațiuni făcute de mână și o colecție diversă de cărți și postere. Era ciudat cum linia clară de separație dintre lucrurile lui Ellie și cele ale lui Lottie începuse să dispară, cele două părți contopindu-se una într-alta ca un test Rorschach[9] făcut din pufoșenii roz și răzvrătire adolescentină.

– Te duci să alergi?

Ochii lui Ellie deja se închideau la loc.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

– Da. Am prea multe pe cap. O alergare ar putea să ajute.

Lottie a văzut cum respirația prințesei sale începe să devină regulată.

– Mă bucur mult că suntem acasă, a murmurat Ellie, și un zâmbet i s-a întins pe față înainte să se scufunde cu totul în somn.

– Ne vedem în jumătate de oră, a răspuns Lottie.

O mică parte din ea se simțea vinovată că o lăsa pe Ellie în cameră, dar știa că era mai bine să nu fie cu ea. Asta era ceva ce trebuia să facă singură.

– Îmi pare rău, Ellie, a șoptit, punându-și medalionul cu lup și strângându-l între degete până când argintul neted i-a intrat în palmă, lăsând urme mici roșii.

L-a băgat sub maiou și a înșfăcat plicurile pe care i le dăduse Sayuri: unul cu șuvița ei de păr și celălalt cu misterioasele fragmente metalice.

A închis ochii și s-a gândit la ce se pregătea să facă, vizualizând locul exact din biroul lui Lili unde se ascundea dovada, apoi văzându-se cum o ia și se duce în Pădurea Rose pentru a fi complet sigură înainte să descopere adevărul. Doar atunci avea să îngroape părul lui Sayuri sub marele stejar. Nu părea să fie prea greu.

Când s-a aplecat să-și ia de jos rucsacul, medalionul cu lup i-a scăpat de sub maiou, iar ochii mici făcuți din geme au reflectat cutia de catifea roz-aurie în care se afla diadema.

– Mă tem că de data asta tu rămâi aici, i-a spus ea, întorcându-se spre ușă.

Pe când ieșea din cameră, i s-a părut că aude bucățile metalice din plic zornăind amenințător. Știa că era doar imaginația ei, dar asta nu a împiedicat-o să se simtă neliniștită.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

35

Lottie cobora în vârful picioarelor spre biroul lui Lili și fiecare pas o ducea mai aproape de inima școlii. Lângă ea, în geantă, se afla părul lui Sayuri, singurul ei prieten în întuneric, și și-a imaginat-o pe Sayuri ca pe un spirit lângă ea, îndemnând-o înainte, amintindu-i că trebuia să facă asta, indiferent ce însemna.

Biroul lui Lili era sinistru fără prezența cuiva care să atenueze senzația de loc bântuit; umbrele se conturau mai mari, iar aerul era rece ca răsuflarea unei fantome pe pielea ei. Lanterna desena cercuri galbene mari pe podea.

Ar fi fost atât de ușor să plece. Atât de ușor să ignore adevărul. Dar, în schimb, Lottie și-a încleștat pumnii, s-a apropiat de masa de lucru și a deschis sertarul din stânga. Acolo, în același loc în care o lăsase, privind-o în lumina de topaz, era scrisoarea pe care o primise la începutul verii de la rege. Iar în josul scrisorii era blazonul lui.

Același blazon pe care-l văzuse pe scrisoarea de dragoste către mătușa lui Sayuri.

„Ce stupid!“

Lui Ingrid nici nu-i venea să creadă cât de stupidă era dispunerea lui Rosewood Hall. Era complet închis și totuși în întregime expus. Oricine putea pătrunde înăuntru direct prin pădure – care mai era rostul porților?

Pregătirea ei de partizan s-a activat – un imbold instinctiv de a studia zona înconjurătoare și de a localiza fiecare punct slab. Dacă ar fi avut de protejat pe cineva, ar fi plasat paznici în pădure, oameni care să stea de veghe, așa că trebuia să presupună că asta făcuseră și aici. O școală plină de copii de bani gata trebuia să fie bine securizată.

Îi trecuse prin minte că ar putea pur și simplu să intre pe poartă și să pretindă că era elevă, dar nu putea risca. Nu putea decât să-și imagineze expresia îngâmfată a lui Haru dacă era prinsă în misiunea ei distructivă.

Gândul la el a înfiorat-o și și-a încleștat furioasă pumnii până când durerea i-a urcat în braț. O durere oribilă și dulce. De ce îl plăceau cu toții atât de

******ebook converter DEMO Watermarks*******

mult? De ce pe ea nu o plăceau niciodată? Merita să se răzbune. Merita să ia ceva de la prințesa aia leșinată și scârboasă, și avea de gând să-și dovedească valoarea.

Cineva trebuia să pună mâna pe scrisoare înaintea prințesei, iar Ingrid avea de gând să facă ea asta – dar, cel mai important, avea de gând să se asigure că ei n-o s-o mai vadă niciodată. Nicio scrisoare, niciun plan, și că apoi vor putea merge mai departe cu formula Hamelin.

Un rânjet i s-a întins pe față când și-a imaginat expresia lui Jamie, contorsionată și chinuită, când avea să vadă micul dar pe care o să i-l lase ea pe fața prințesei lui. Dar imaginea a început să se deformeze, transformându-se în acea expresie demonică contorsionată, ochii aurii goi, un vid nesfârșit de nimicnicie pătrunzând în ea când cumplitul monstru s-a îndreptat amenințător spre ea, pătrunzând adânc în ființa ei, frângându-i oasele.

A clipit, alungând imaginea, cu răsuflarea tăiată, și și-a dat seama că stătea cu brațele ei bandajate în jurul trupului, strângându-se cu putere. Era o imagine îngrozitoare și și-a desfăcut brațele, simțind o nouă durere înlăuntrul ei.

„Ce stupid!“

Blazonul de pe scrisoarea regelui îi dădea fiori reci lui Lottie. Triunghiul acela, cu cele trei cercuri care-l înconjurau, în cerneală roșie – era de netăgăduit. Strălucise în lumina lanternei, râzând de ea, și acum nu se mai putea ascunde de el; era același blazon care apărea pe toate scrisorile de dragoste de la Takeshin.

Lottie ar fi luat-o la fugă spre un loc unde să-și adune puterile, unde să poată procesa tot ce însemna descoperirea ei. Scrisorile atârnau grele în geanta ei, în vreme ce stătea la marginea Pădurii Rose, cu mintea la fel de încâlcită ca rădăcinile copacilor.

În mintea ei, Pădurea Rose era un labirint încurcat de rugi și rădăcini, în care nu aveai cum să știi de unde veneai sau încotro te duceai. Aceea nu era pădurea care o întâmpina azi.

Nu existau poteci în Pădurea Rose, care era aproape neatinsă de om, dar drumul către marele stejar era la fel de limpede și de ușor ca și cum cineva o conducea.

Lottie medita la fiecare pas.

Ciudata reacție a regelui la plecarea lor la Takeshin.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Sigiliul lui pe acea scrisoare cumplită.

Era genul de dovadă scrisă care putea stârni o imensă controversă, punând la grea încercare însăși integritatea familiei regale a Maradovei.

Și atunci, de ce naiba ar vrea Leviathan așa ceva?

Lottie nu-și putea da seama, dar lucrul acesta îi spunea destul de clar ceea ce îi tot repeta ea lui Ellie, în mintea ei, de atâta vreme. Că tot ce făcea Leviathan ducea înapoi la ea și la familia ei.

Tulburată într-un fel ciudat, Lottie s-a silit să înainteze spre luminiș, care lucea într-o lumină chihlimbarie. Era ca un far care o chema spre el, și nu avea să plece de acolo până nu înțelegea ce se petrecea.

Planul era simplu. Ingrid avea să străbată Pădurea Rose și să iasă pe latura de est a școlii, lângă căminul Ivy, unde avea să pândească până ce o va prinde pe prințesă singură. Ușurința acțiunii era rizibilă; era practic o invitație. Dar ceea ce nu anticipase era ciudățenia ținutului păduros, care s-a unduit când Ingrid s-a apropiat de ea, un punct distinct, bine delimitat între pădurea densă și restul lumii, unde copacii au devenit deși și întunecați, și pământul de sub ei rece. Ingrid a rămas la marginea umbrelor, cu stejarii bătrâni înălțându-se deasupra ei, cu lumina soarelui și umbrele alcătuind desene încrucișate pe picioarele ei. A scuipat pe pământ, ca o pisică ce dă afară un ghem de păr. Nu știa de ce o făcuse, dar a zâmbit înainte de a-și continua drumul în pădure.

În clipa în care a intrat la adăpostul copacilor, o răceală pătrunzătoare a învăluit-o. Cu doar câteva clipe în urmă îi fusese prea cald în costumul ei negru și cu rucsacul în spate, iar acum îi era frig – într-o climă cu totul diferită. A pătruns mai adânc, și porțiuni mici de soare îi ofereau momente de căldură, dar nu puteau împiedica să i se facă pielea ca de găină. A șuierat iritată și a continuat să meargă, prinzându-și piciorul într-o tufă de spini.

Mâinile Pădurii Rose o strângeau cu putere, trăgând-o în spate. Cu un țipăt furios, și-a înșfăcat cuțitul și, cu o lovitură puternică ce i-a trimis în braț săgeți de durere, a retezat rugurile, îndepărtându-le de ea.

– Iad năpădit de buruieni, a mârâit ea, rotindu-și din nou tăișul și rânjind când a săpat o altă rană în lemnul pădurii.

Cu fiecare mișcare a cuțitului, o durere nouă înflorea în încheietura ei, o minunată vânătaie care o bucura – dovadă că merita ceea ce urma să ia.

După câteva minute, a început să respire greu, încântată de ce făcea. Abia când a ajuns într-un luminiș mare s-a oprit ca să se privească. Spinii îi

******ebook converter DEMO Watermarks*******

sfâșiaseră costumul, iar crestături ca de bici și dungi roșii de sânge se iviseră pe pielea ei. Pădurea o mușcase și o zgâriase la fiecare pas. Ingrid și-a imaginat cum trebuia să arate acum, cu bandajele deșirate, cu părul încurcat plin de crenguțe, insecte și pământ.

„Monstru.“ Cuvântul a răsunat ca un țipăt în capul ei, și odată cu el s-a auzit sunetul distinct al vocii unei fete, o voce pe care era sigură că o cunoștea.

Lăsându-se în jos, Ingrid a început să se furișeze înainte până a găsit un copac gros în care să se cațăre, complet tăcută, de unde a zărit în depărtare cel mai mare copac pe care-l văzuse vreodată. Crengile lui se revărsau peste pădure, încununând-o cu pete de lumină. Dar nu copacul o încânta atât de mult pe Ingrid. Crezuse că pădurea o ura, dar acum îi oferea un dar.

Cuibărită sub ramurile stejarului, se afla chiar prințesa.

Gura lui Ingrid a tresărit văzând lipsa zgârieturilor pe prințesă. Era cu totul neatinsă de Pădurea Rose, fără nici măcar o pată de murdărie pe ea. Avea părul mai lung decât își amintea ea, cu bucle de culoarea grânelor revărsate pe spate. Ingrid a simțit cum degetele i se strâng, în așteptare, pe cuțit și cum inima își întețește bătăile.

Ingrid și-a păstrat stăpânirea de sine. Avea nevoie ca totul să fie perfect.

Peticul de pământ încălzit de soare din inima Pădurii Rose strălucea, aerul era aprins de lumina untoasă ce se revărsa printre frunze. Singurele sunete erau vântul blând strecurat printre frunze, pâraiele care curgeau în depărtare și cântecul dulce al păsărilor.

Stejarul era cumva mai mare decât își amintea Lottie, o masă zbârcită de lemn îmbătrânit care se înălța deasupra luminișului. Murmura și scârțâia, iar rădăcinile de sub el pompau viață în întreaga pădure.

– Salut, bătrâne prieten! a strigat ea.

Totul în jurul stejarului era tăcut și neatins, un cocon de liniște primitor: un loc secret care te chema atunci când simțeai nevoia să fii singur cu gândurile tale.

Lottie fusese aici la aniversarea morții mamei sale, și acum era din nou aici, pentru a încerca să înțeleagă misterul Leviathanului.

A început să sape, căci găsise locul perfect unde să așeze părul lui Sayuri chiar sub uriașul stejar. Avea un efect terapeutic și o ajuta să-și limpezească mintea.

De ce ar vrea Leviathan acele scrisori?

******ebook converter DEMO Watermarks*******

„Sapă!“
Cine este Stăpânul Leviathanului?
„Sapă!“
Ce vor de la prințesă și partizanul ei?
În vreme ce săpa, Lottie auzea un sunet în capul ei, un clopot îndepărtat care devenea tot mai sonor și mai limpede pe măsură ce scotea mai mult pământ. După o vreme, aproape uitase de ce se apucase de săpat, căci mintea ei era distrasă, așa că s-a speriat când lopata ei a lovit ceva tare – era un cufăr de lemn asemănător cu cel de la Takeshin.
A dat pământul la o parte, dezvăluindu-l cu totul. Semăna cu cel de la Takeshin, doar că, în loc de luni, cufărul era gravat cu sfere cu conturul ondulat. Era o cutie cu sori.
Și, deși nu îndrăznea să viseze la asta, Lottie era convinsă că știa ce conținea.
Capacul s-a ridicat cu un scârțâit. Înăuntru se afla o sabie legendară asemănătoare cu a lui Kou, o lamă curbată în mânerul strălucitor, ca și cum așchia arcuită a lunii venea în întâmpinarea soarelui, atât de ascuțită încât șuiera. Lottie abia mai putea răsufla.
A întins mâna spre ea și deodată ceva i-a atras atenția: un sul mic de pânză.
În legătura de bumbac se afla un șarpe negru, mătăsos. A alunecat printre degetele ei, neted și mlădiu, o funie lucioasă de abanos. Ridicând-o în lumină, Lottie a scos șuvița de păr a lui Sayuri și a pus-o alături pentru a descoperi că erau aproape identice.
Era părul lui Kou.
Lottie a lăsat ambele șuvițe în cufăr. Aproape că nu-i venea să creadă ce descoperise și cum totul fusese în fața ochilor ei în tot acest timp.
Era atât de limpede acum – bambusul era reflexia stejarului din Pădurea Rosewood, și a tuturor trunchiurilor de copac din jurnalul lui Lili. Cum naiba fusese atât de oarbă? Indiciile fuseseră acolo, spunându-i că acesta era totodată un dar pentru ea: un dar de la strămoașa ei, Liliana. Și nu unul oarecare, ci o sabie.
Trecându-și degetele peste mâner, Lottie a pipăit gravurile sculptate cu minuțiozitate. O așteptase vreme de sute de ani, dormind în pământ, gata să fie trezită.
Un gând a prins contur în mintea ei, ca un refren monoton. „Chiar în fața ta.“
******ebook converter DEMO Watermarks*******

Cuvintele au răsunat iar și iar în capul ei, începând să capete sens, la fel ca soarele care se ridica deasupra ei. Totul a dispărut din câmpul ei vizual. Pădurea, sabia, chiar și propriul ei trup s-au topit, gândurile ei au dispărut într-un labirint în centrul căruia se afla un singur răspuns limpede.

„De ce ar vrea Leviathan o scrisoare compusă de tatăl lui Ellie?“

Dar mult mai importantă era întrebarea pe care nu și-o pusese. „De unde știau că scrisoarea era acolo?“

În ultimele câteva săptămâni, încercaseră să descopere cine era Stăpânul Leviathanului folosindu-se de elemente abstracte – înălțimea lui, accentul, desenul pe care-l schițase ea –, în tot acest timp ea încercând să se convingă singură că Ellie nu se afla în centrul acestei povești, dar piesele puzzle-ului erau chiar în fața ei, obiecte și indicii reale pe care nu le putea nega.

„Stăpânul Leviathanului.“

Gândul o făcea să se simtă amețită, o panică fierbinte și o limpezime ca de cristal ciocnindu-se înlăuntrul ei în vreme ce bâjbâia frenetic în rucsac pentru a scoate plicul, pentru a vărsa fragmentele în palma ei.

„Băiatul-țap.“

Mâna îi tremura sub bucățile de argint cenușii, și singura gemă s-a rostogolit în mijlocul palmei sale, privind-o din nou de acolo, așa cum făcuse și prima dată când se uitase la ea.

„Piele palidă.“

Cealaltă mână s-a întins, tremurând, către medalionul ei.

„Păr castaniu-închis lung.“

Medalionul era distinct, recognoscibil imediat la un alt membru al haitei. Era o dovadă clară că făceai parte din ceva mai mare, că aparțineai familiei regale maradovane.

„Ochi verzi.“

Sclipeau încărcați de adevăr, ochii lupului punând-o față în față cu o realitate teribilă, inevitabilă.

„Familiari.“

Inima lui Lottie începuse să bată tot mai lent, încât s-a gândit că i s-ar putea opri complet. Totul în jur părea amorțit, aerul devenise dens. Fragmentele din mâna ei se legau între ele, și singura piatră prețioasă o privea pe sora ei de la gâtul lui Lottie, cu chipul rupt în bucăți, la fel ca legătura proprietarului său cu familia lui.

Acesta era un medalion cu lup, exact la fel ca al ei, dar spart în bucăți.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

„Claude Wolfson."

Numele a izbit-o cu atâta putere, încât a simțit cum i se taie răsuflarea.

Se întrebase de ce desenul în care îl înfățișase pe Stăpânul Leviathanului semăna așa de mult cu regele Alexander, și se rugase atât de tare să nu ducă la Ellie și familia ei. Dar iată adevărul aici, privind-o cu ochii lupului, silind-o să regândească totul.

Claude, unchiul lui Ellie, era Stăpânul Leviathanului.

Era un adevăr pe care se temuse atât de mult să-l descopere, dar acum, că îl știa, nimic nu avea să mai fie la fel.

De aceea voia Leviathan scrisoarea de dragoste trimisă de regele Alexander, deoarece putea distruge reputația familiei regale maradovane dacă cineva afla că lăsase însărcinată o altă femeie. Era îngrozitor gândul că tristețea din familia lui Sayuri putea avea legătură cu tatăl lui Ellie. Că totul ducea la familia Wolfson.

Lottie a băgat la loc lupul spart și s-a uitat lung la scoarța copacului, știind că trebuia să le spună tuturor, dar știind totodată că asta avea să fie cea mai grea parte.

Dar nu a avut timp să se miște. Nu a avut timp să lase adevărul să stăruie înlăuntrul ei, căci ceva malefic se furișa înspre ea: în pădure era un monstru care își pândea prada.

A văzut mai întâi umbra, crescând în tăcere în jurul ei. Dar când și-a dat seama ce se întâmpla, era prea târziu – nu a avut timp nici măcar să țipe. Mâna plină de zgârieturi s-a ivit ca o gheară de pisică, acoperindu-i gura, pe când cealaltă mână s-a înfipt în părul ei pe la spate, trăgând-o în sus cu putere.

Lottie a știut cine era înainte să-i vadă fața cu colții dezgoliți.

– Bună, prințesă! a spus încet Ingrid, ca o pisică ce toarce, și a legănat-o în aer asemenea unui șoricel. Te-am căutat peste tot.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

36

Există un tip anume de frică ce pare acceptare. Un calm pișcător în care mintea ta te protejează de realitate și-ți spune: „Nu ți se întâmplă asta“ sau „Totul o să fie OK peste un minut“. Te amăgește, dându-ți un sentiment de liniște, îți inculcă ideea falsă că totul va fi bine atâta vreme cât ești foarte tăcut și nemișcat.

Dar Lottie nu simțea genul ăsta de frică.

– Încetează să te mai zbați! a șuierat Ingrid, smucind-o din nou cu putere de păr.

Chiar și cu gura astupată și corpul ținut strâns, Lottie nu înceta să lupte, zvârcolindu-se și lovind din picioare. Nu voia să fie neajutorată. Nu din nou.

Apucând-o de umeri, Ingrid a întors-o cu fața către ea. Arăta groaznic, plină de zgârieturi și răni, cu părul ei odinioară neted și lucios o masă încurcată jalnică, presărată cu noroi întărit și frunze. Dar lucrul cel mai oribil erau ochii ei.

Când Lottie era micuță, prietena ei Kate adoptase o pisică pe nume Coco de la un adăpost. Pisica aia speria orice copil, când ochii i se făceau mari și nu clipeau, nu schițau nimic. Dacă îi vedeai, era clar că pisica avea să-ți facă rău. Aceeași turbare vedea acum în ochii lui Ingrid, iar pentru Lottie era ca și cum privea însăși demența.

– Dacă nu încetezi să te mai zbați, o să-ți bag cuțitul ăsta în mână.

Lottie a crezut-o.

Mulțumită, Ingrid a târât-o pe pământ, umplându-i hainele de noroi, apoi a împins-o în stejar cu un bufnet puternic care aproape i-a tăiat răsuflarea. Era clar că Ingrid avea un plan pe care-l pregătea de ceva vreme, iar Lottie era îngrozită să-l afle.

Părea înaltă, un monstru uriaș care eclipsa soarele, și o privea de sus cu o intenție malefică. Era ciudat să se gândească la Ingrid ca fiind înaltă, căci era considerabil mai scundă decât ceilalți membri din Leviathan pe care îi întâlnise Lottie, și totuși în ea crescuse ceva, o dușmănie otrăvită, care o deforma.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

– Acum ascultă-mă cu mare atenție, prințesă! a spus, cu răsuflarea întretăiată. O să-ți eliberez gura și o să jucăm un joc. Dar dacă strigi sau țipi, o să-ți smulg unghiile, uite așa. M-ai înțeles?

Ca să-și întărească promisiunea, Ingrid a împins încet vârful cuțitului sub unghia degetului mic al lui Lottie, doar atât cât s-o sperie. Lottie a icnit, iar unghia roz a devenit vânătă sub apăsare, și ea a încuviințat repede din cap că va face întocmai cum îi cerea.

Ingrid s-a aplecat înainte să desfacă legăturile de la ceafa lui Lottie. Când s-a apropiat cu pielea-i zgâriată de fața ei, Lottie i-a simțit miosul. Izul de fier și transpirație i-a umplut nările.

Lottie a mai observat ceva.

Ingrid nu văzuse sabia și tremura.

„Trebuie să fugi, ești bună la alergare."

Dar nu era vocea ei cea pe care o auzea; era vocea lui Jamie.

„Trebuie să fugi cât de repede poți."

Singura problemă era că mai întâi trebuia să se elibereze.

Ingrid era partizan. Cunoștea toate șiretlicurile partizanilor. Dacă Lottie urma să facă asta, atunci avea să o facă în felul ei. În spatele gândurilor ei, aproape auzea clinchetul sabiei și s-a gândit la Sayuri, care, în Japonia, se baza pe ea să rezolve misterul și să afle adevărul.

Trebuia să scape și să-i avertizeze pe ceilalți în privința lui Claude.

– Ce joc jucăm? a întrebat Lottie calmă, și a părut să funcționeze, căci pe fața lui Ingrid s-a ivit o fulgerare de surprindere.

Deși șansele ei erau reduse, Lottie știa că era ceva diferit la Ingrid. Frenezia din ochii ei, respirația neregulată. Ingrid nu gândea cu obișnuita limpezime a partizanului.

– Jocul, prințesă… – un zâmbet ironic i se întinsese pe buze, iar sângele i se uscase într-o crustă pe bărbie – este adevăr sau provocare.

A fost rândul lui Lottie să fie surprinsă.

– Dacă nu răspunzi sau nu-ți îndeplinești provocarea, o să-ți fac o crestătură în piele. Ai priceput?

Ingrid s-a holbat la ea, părând că vrea într-adevăr ca Lottie să-i răspundă.

– Și ce se-ntâmplă dacă *tu* dai greș? a replicat Lottie, și o idee a prins contur în mintea ei.

Expresia lui Ingrid a devenit veninoasă și a mijit ochii la Lottie. Era limpede că Lottie era singura care trebuia să joace.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

– Adevăr sau provocare? a întrebat Ingrid, trântindu-se pe pământ cu picioarele încrucișate.

Oferea o imagine tare ciudată. Era ca și cum Lottie s-ar fi uitat la un monstru care medita.

– Adevăr, a spus Lottie îngrozită.

Zâmbetul prădalnic, asemenea unei despicături pe fața lui Ingrid, a apărut din nou.

– De ce e Jamie partizanul tău?

Întrebarea a căzut peste Lottie ca o pătură de gheață, făcând-o să încremenească.

Știa faptele. Că mama lui Jamie căutase adăpost în palat, că murise la naștere și că familia regală îl păstrase și îl pregătise să devină partizanul lui Ellie. Dar întrebarea era încărcată de implicații și nimic din ce știa ea despre familia regală maradovană nu mai părea sigur.

„De ce ești tu partizanul lui Ellie, Jamie?“ s-a gândit Lottie, neputându-și găsi cuvintele. A ridicat privirea către ochii tulburați ai lui Ingrid, întrebându-se ce răspuns aștepta de la ea.

– Vinovăție. Lottie a simțit cuvântul ieșindu-i din gâtlej înainte să-l poată procesa, și le-a șocat pe amândouă. El crede că îi este dator familiei mele și se teme că nu merită.

Nici nu-i venea să creadă că rostise cu glas tare ceva atât de îngrozitor.

Ingrid s-a gândit o clipă, apoi a aruncat o amenințare.

– Greșit!

S-a întâmplat atât de iute, încât Lottie nici n-a avut timp să reacționeze. Într-o clipă, Ingrid a înșfăcat-o, i-a ridicat brațul și a tăiat atât de precis și de repede, încât durerea a trebuit să o prindă din urmă.

Lottie nu a scos niciun sunet. Pur și simplu și-a strâns brațul la piept și a privit cum o linie de un roșu întunecat începe să se lățească pe dosul mâinii ei.

– Știi ce e ciudat? a spus Lottie, folosindu-și fiecare dram de curaj pentru a nu-și lăsa vocea să tremure. Nu se putea uita la Ingrid, căci era prea speriată pentru a-i vedea rânjetul, dar știa că aparența ei calmă o deruta. Când te-am cunoscut, am crezut că aveai cuțitele înmuiate în otravă.

Lottie și-a ales cuvintele cu mare grijă.

O exclamație înăbușită a venit dinspre Ingrid și Lottie a știut că avusese efect. A aruncat o privire și a văzut dezgust pe fața celei care o capturase.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Ingrid și-a ridicat cuțitul în soare, studiind stropii de sânge care curgeau ca niște picături de sirop.

– Niciodată! a spus ea. Ar fi plictisitor dacă lupta s-ar termina atât de repede.

Privirea din ochii ei era aproape afectuoasă. S-a uitat lung la tăiș, frecându-și degetul mare de păianjenul din metal rece care se înfășura în jurul mânerului.

Ochii ei au țâșnit înapoi la Lottie cu o privire atât de letală, încât Lottie și-a simțit sfârșitul.

– Adevăr sau provocare? a întrebat Ingrid încet, punându-și cuțitul la loc pe pământ.

Dar Lottie văzuse că Ingrid putea fi distrasă. Că vorbele o puteau afecta.

– Provocare, a răspuns Lottie, simțindu-se mai curajoasă decât ar fi trebuit.

Cu siguranță era un răspuns greșit.

Ingrid a rânjit.

– Te provoc să distrugi scrisoarea pe care ai furat-o.

– Ce? a bolborosit Lottie. Asta nu e… Nu știu despre ce vorbești!

Cererea lui Ingrid i-a încețoșat creierul, deoarece felul în care Ingrid o rostise sugera că Leviathan știa totul.

Ceva s-a schimbat pe chipul lui Ingrid și zâmbetul ei s-a strâns, ca un șarpe ce se încolăcește.

– Ești nedumerită, a zis, apropiindu-și fața de a lui Lottie. Dar e-n regulă. Hai să-ți explic! Vreau ca scrisoarea aia să dispară, ca să putem trece mai departe la planul mai bun.

Răsuflarea ei o gâdila pe Lottie pe obraz.

– Știi tu, planul în care îi lichidăm pe părinții ăia mincinoși ai tăi.

– Ce vrei să spui? Ce-ați făcut?

Un chicotit a izbucnit din Ingrid, și Lottie s-a gândit la Claude, lupul cel negru al familiei, și la îngrozitoarea formulă Hamelin pe care pusese el mâna, o formulă care avea puterea de a determina pe toată lumea să facă orice voia el.

Putea acesta să fie planul lui? Părea prea înspăimântător, prea groaznic pentru a putea fi adevărat.

O privire îndepărtată, încețoșată, a apărut în ochii lui Ingrid, ca și cum ar fi avut o viziune a viitorului.

– Odată dispăruți, a început ea, cu vocea visătoare a unui medium care îi
******ebook converter DEMO Watermarks*******

spune lui Lottie ce o așteaptă în viitor, el va fi primit cu respectul pe care îl merită. Exact la fel ca Alexis.

Alexis.

Numele a rămas în capul lui Lottie ca o țesătură care se agață în ceva, trăgând de o amintire neclară.

– Acum, hai, a cerut Ingrid, întrerupându-i gândurile lui Lottie. Spune-mi unde e scrisoarea. Știm că e la tine.

Afișase un zâmbet schimonosit, dar ea nu era genul de coechipier care acționa pentru un scop al echipei sale. Era, pur și simplu, o fată smintită, pusă pe rele.

Dar de ce simțea ea o asemenea ură pentru familia regală maradovană? Ce o putuse determina să aibă asemenea sentimente?

– Eu… nu înțeleg. Ce-am făcut noi? Nu știu ce-am făcut, s-a bâlbâit Lottie.

Ingrid a părut furioasă.

– Nu știi ce-ați *făcut*? a mârâit ea, și tot amuzamentul îi dispăruse din voce. L-ați luat pe *Jamie*.

Era o aiureală, o întrebare incoerentă și înveninată pe care Lottie nu o putea înțelege, nu o putea lua în considerare, și a văzut îngrozită cum Ingrid își înșfacă din nou cuțitul.

– Și e dezgustător. Tu și familia ta sunteți o grămadă de șobolani oribili, mincinoși și respingători. Nu meriți îndurarea pe care Stăpânul ți-o pregătise. N-o să te las să scapi așa de ușor!

Lottie a încercat să se ferească, dându-se într-o parte, dar Ingrid a înșfăcat-o de păr și a smucit-o cu putere înapoi.

– Asta e o pedeapsă, i-a șuierat în ureche, luându-și cuțitul și trecându-i-l de-a lungul obrazului.

Sânge fierbinte i-a picurat în josul feței, și totuși Lottie nu se putea concentra decât la ceea ce se afla în fața ei, dormind în pământ, neobservată.

– Ești slabă și jalnică, a spus Ingrid, și a tras-o din nou de păr pe Lottie, aducând-o și mai aproape de ea.

Sabia Lilianei zăcea la doar câțiva centimetri de ele, iar Ingrid era prea turbată ca să o observe.

De fiecare dată când Ingrid o îmbrâncea și o trăgea pe Lottie, sabia scânteia, chemând-o, ajungând tot mai aproape cu fiecare mișcare.

– Detestabilă, ticăloasă…

Cuvintele s-au rostogolit peste Lottie. Erau ca niște tăciuni arzători care

******ebook converter DEMO Watermarks*******

scuipau foc și furie din gura însângerată a lui Ingrid, dar când ajungeau la urechile lui Lottie se dezintegrau. Lottie știa că nu erau adevărate.

Începea să-i înțeleagă pe cei din Leviathan, povestea pe care încercau ei să o răspândească. Era o furie nestăpânită îndreptată către familia regală maradovană, o furie la fel de distrusă și haotică precum rămășițele medalionului cu lup.

Aici nu era vorba despre ea; era vorba despre familia lui Ellie – și Lottie trebuia să plece din locul ăsta. Trebuia să scape și să încerce să înțeleagă de ce făcea Claude asta. Trebuia să afle adevărul despre familia Wolfson. Iar ca să facă asta, trebuia să se elibereze.

Lottie s-a aplecat înainte, cu mâinile lui Ingrid încă înfășurate în părul ei, trăgând, și răsucind, și țipând. A întins mâna spre sabie. Cu o singură mișcare iute, a repezit-o în sus, aproape atingând vârful degetelor lui Ingrid, și și-a tăiat propriul păr.

Liberă!

Ingrid a căzut pe spate, pierzându-și echilibrul, cu șuvițe de păr de culoarea grânelor alunecându-i printre degete. Erau atât de multe, buclele aurii ale lui Lottie, noduri de amintiri și experiențe, tot ce credea ea că înțelegea plutind către pământ. Și apoi a luat-o la fugă.

Alerga, și pădurea zbura pe lângă ea. Alerga, și lumea trecea șuierând și apoi dispărea. Alerga, fără să se uite înapoi, nici măcar pentru o clipă, pentru nimic în lume. Se mișca mai rapid decât se mișcase vreodată până atunci, și la fiecare pas auzea monstrul care mârâia și țipa în urma ei. Rădăcini ieșite din pământ și mușchi alunecos amenințau să o împiedice, dar picioarele ei le ocoleau, crengile și rugii se dădeau deoparte din calea ei, o cărare deschizându-i-se în față.

Începea să o doară pieptul, încheietura mâinii și obrazul îi zvâcneau, dar a continuat să se miște fulgerător printre copaci.

Era mai rapidă decât Ingrid! În clipa în care a văzut lumină în față, gândul că scăpase cu adevărat a izbucnit în mintea ei, un val de ușurare atât de puternic a inundat-o, încât pe față i-au alunecat lacrimi. Dar încă nu scăpase cu totul; Ingrid era tot pe urmele ei, un bolovan ce se rostogolea pe lângă gleznele ei, lovind cu violență și blestemând.

„Încă puțin.“

Lumina care se vedea printre copaci se apropia acum, dar ceva venea spre ea: o persoană pe care o cunoștea prea bine, un înger venit să o salveze.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

„Încă puțin.“

Crenguțe au pocnit și pământul a scârțâit când ea a făcut un ultim efort hotărât.

Apoi, simțind în jur mirosul familiar de scorțișoară, Lottie s-a năpustit în brațele blânde ale siluetei îmbrăcate în negru.

Gâfâind, s-a uitat în ochii aurii, care luceau ca două stele în vârful unui munte uriaș. Ochii lui Jamie. Minunatul, miraculosul Jamie.

– Treci în spatele meu, a mârâit el.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

37

Ce îl făcuse să se ducă la alergat tocmai în Pădurea Rose? Jamie nu știa.

Era un sentiment sâcâitor că școala nu putea să-l cuprindă, că el avea nevoie să fie într-un loc sălbatic, undeva unde să găsească același haos pe care-l simțea înlăuntrul lui.

Auzise un țipăt animalic, o fiară îngrozitoare care își fugărea prada, și a recunoscut acel sunet; îl mai auzise și înainte.

„Lottie!“

Nimic altceva nu a mai fost în mintea lui, instinctul de partizan a preluat controlul, făcându-l să țâșnească asemenea unui taur care atacă. Doar că ea nu avea nevoie să fie salvată; ea venea direct spre el. Ea se salvase deja singură.

Lottie țâșnea prin pădure cu o iuțeală amețitoare, lovindu-se de el cu toată forța, și cu o sabie strălucind în mână, asemănătoare cu cea a lui Kou, dar nu acesta era cel mai ciudat lucru.

Părul îi dispăruse. Buclele ei aurii încurcate nu mai erau. Acum părul îi era retezat scurt, deasupra liniei maxilarului, un halou ciufulit care se ondula la vârfuri ca niște panglici; era tăiat haotic și în mod clar cu o lamă. Sângele lui Jamie a început să fiarbă și, pe când Lottie a ajuns lângă el, Jamie a simțit cum îi zvâcnesc mușchii, străbătut de aceeași furie arzândă pe care o simțise pe acoperișul din Tokyo.

– Treci în spatele meu, a tunat el, cu o voce care nu semăna cu a lui.

Prin Pădurea Rose gonea către ei, tremurând și gâfâind, un monstru cumplit.

Ingrid arăta mult mai rău decât Lottie. Avea pielea gravată cu vânătăi și crestături purpurii, fața îi era pătată de sânge uscat și de încheieturile mâinilor îi atârnau bandaje deșirate. Iar ochii ei erau reci și nebuni și capabili de lucruri îngrozitoare.

Jamie știa că această luptă avea să fie ușoară. Ingrid era epuizată și instabilă, și ar fi trebuit pur și simplu să o îngenuncheze, dar a aruncat o privire în spate la Lottie și a descoperit că nu se simțea prea îndurător.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Nu se așteptase ca Lottie să facă prima mișcare, pășind înainte, lângă el, cu sabia întinsă în față. O ținea greșit, dar nu a oprit-o.

– Împreună, a șoptit ea, și răsuflarea ei chinuită era încordată de hotărâre. Ingrid, asta nu e o luptă pe care să o poți câștiga. Pleacă!

Lottie a mai făcut un pas înainte, ținând-o pe Ingrid în loc cu ochii ei aprinși.

– Dezgustător!

Sunetul care a ieșit din gâtul lui Ingrid semăna mai degrabă cu un huruit de pietriș decât cu o voce umană.

– Dacă știți măcar câte ceva, ați veni amândoi cu mine.

– Doar tu ești? a întrebat Jamie, încercând să treacă din nou în fața lui Lottie.

– Sper sincer că da, a chicotit Ingrid.

Și-a băgat mâna în jachetă după cuțit, o mișcare înceată și fără vlagă, cu pieptul ridicându-se și strângându-se de efort. Jamie a decis că era timpul să încheie toată povestea asta, căci furia ardea în el ca o lavă.

– Ea nu e dușmanul nostru, Jamie, a insistat Lottie, simțind cum lacrimile îi înțeapă ochii. Nu pe ea trebuie să o distrugem.

Mâna ei s-a strâns pe medalionul cu lup și, în ciuda hainelor pline de noroi, a rănilor pe care i le făcuse Ingrid și a pierderii părului, Lottie stătea curajoasă, neclintită și îngrijorată. Nu pentru ea însăși, ci pentru el și probabil pentru Ingrid, în ciuda tuturor lucrurilor pe care i le făcuse. Și avea dreptate. De aceea Jamie nu avea să fie niciodată mulțumit să o distrugă pe Ingrid. De aceea nimic nu-l făcea să se simtă mai bine. Pentru că ea era doar un pion, iar el trebuia să-l nimicească pe Stăpân.

S-a întors din nou spre Ingrid și a simțit că o vede cu adevărat pentru prima dată, la fel cum o vedea Lottie – un copil speriat, jalnic.

– Tu, ține-ți gura! a țipat Ingrid, ridicând cuțitul și pregătindu-se să se repeadă la Lottie.

Asta nu era o luptă; nu era nici măcar un antrenament. Era doar aceeași fată care scâncea pe acoperișul din Tokyo și Jamie nu trebuia să dovedească nimic.

– Ingrid, a început el, făcând un ultim pas în fața ei. Lottie are dreptate. Încetează!

Nu avea cum să oprească traiectoria cuțitului, și lama i-a spintecat brațul. Jamie a primit impactul fără să tresară, fără nicio încruntare pe față.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

– Ingrid, a repetat el încet. Încetează! Pleacă!

Liniștea care a urmat a părut nepământeană. Ea a ridicat privirea spre Jamie și mâinile tremurătoare au lăsat cuțitul să cadă pe pământ. Părul ei negru era încărcat de electricitate și stătea la fel ca blana unei pisici speriate; Ingrid tremura și își privea lung mâinile ca și cum o trădaseră. Printre buze i-a scăpat un sunet, un țipăt șuierat, și singurul lucru la care s-a putut gândi Jamie a fost Vampy, și cât de multe avea în comun cu el această fată sălbatică.

Jamie o vedea cu coada ochiului pe Lottie lângă el, privind cu ochii mari scena dinaintea ei.

– Ingrid, tu n-ai să câștigi, a spus el calm, apucând-o de umeri. Acum trebuie să pleci, înainte să sosească și alți oameni. Ingrid!

Privirea ei a trecut de la el la Lottie.

– Acum o să pleci, a continuat Jamie, și o să-i spui stăpânului tău că îl așteptăm, că atunci când o să vrea să renunțe să se mai ascundă în spatele măștilor, noi vom fi aici – așteptând adevărul.

Ea continua să se holbeze la el. Era ca și cum Jamie ar fi ținut în mână un animal micuț, iar rana din brațul lui era o mușcătură de frică, și el trebuia să-i dovedească acestei creaturi că ea putea fugi, că nu era nevoie să facă rău nimănui, nici ei înseși.

– O, da, a adăugat el, dându-i drumul. Ia și ăsta! Cred că e al tău.

A băgat mâna în vestă, unde se afla celălalt cuțit al ei, ignorând sângele care începuse să-i curgă în jos pe braț, și l-a scos, iar păianjenul negru i-a făcut cu ochiul în lumină.

Un milion de posibilități se deschideau înaintea lor și fiecare consecință era clară pentru el. Ingrid putea să ia cuțitul și să-l înjunghie. Se putea repezi la Lottie. Putea să plece și pe urmă să se răzgândească, sau poate că avea să facă ce îi ceruse el – să se întoarcă la băiatul-țap cu mesajul lui.

Dinspre școală a început să se audă zgomot, căci elevii începeau să sosească. Nu trebuia decât ca cineva să ajungă prea aproape de Pădurea Rose și să trimită ajutoare.

– Tu, a spus în cele din urmă Ingrid, încovoindu-se. S-a întors să se mai uite o dată lung la Lottie. Nu spune nimănui că am încercat să distrug scrisoarea aia!

– N-o să spun.

Lottie a încuviințat din cap, cu vocea liniștită, dar hotărâtă, și pentru prima

******ebook converter DEMO Watermarks*******

dată de când Jamie o cunoștea, Ingrid a părut calmă. Cu adevărat calmă, nu falsul calm felin al unui prădător, ci o fată care de data asta părea în mod limpede ea însăși. Și-a întors din nou privirea spre Jamie.

– Fac asta doar pentru că ești tu, dar o să ne răzbunăm noi.

Ochii i s-au îndreptat tăios pentru ultima oară spre Lottie.

Vocile se apropiau; erau elevii de la Rosewood Hall, care râdeau și se simțeau bine. Școala revenea la viață, iar Ingrid nu aparținea acestui loc.

Și-a coborât privirea dezgustată spre propriile mâini, apoi și-a înșfăcat cuțitele și a fugit înapoi în pădure, cu viteza spasmodică a unui animal speriat.

Și pur și simplu a dispărut, fără să mai aibă loc o luptă.

Jamie și Lottie puteau obține asta atât de ușor atunci când acționau împreună!

Cuvintele lui Ingrid au pătruns încet în mintea lui. „Doar pentru că ești tu." Ce însemna asta?

A simțit un nou val de furie, dar știa că nu era vina lui Ingrid. Știa acum că de vină era Stăpânul Leviathanului și motivul îngrozitor – oricare ar fi fost el – pentru care le voia răul.

– Jamie, trebuie să o căutăm pe Ellie, a spus Lottie și vocea ei l-a trezit pe Jamie din gândurile lui. E totul adevărat, tot ce ne speria…

Apoi picioarele ei au cedat sub trupul epuizat, și el s-a repezit să o prindă. Lottie știa ceva, ceva ce-l putea ajuta să descopere cu cine trebuia de fapt să se lupte.

– Ajută-mă să ajung înapoi la școală; trebuie să ne adunăm cu toții.

– Lottie, nu, te duc la infirmerie. Îmi spui pe drum.

– Ba nu, ascultă-mă! i-a cerut ea, ridicându-se din nou în picioare, înainte să-i dispară și ultima fărâmă de putere. Și, înainte să-și piardă cu totul cunoștința, a mai rostit câteva cuvinte, care i-au stârnit lui Jamie setea de luptă: Știu cine e Stăpânul Leviathanului.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

38

Lottie s-a trezit la infirmerie ceva mai târziu și a sărit în sus în patul alb imaculat.

Totul în încăpere era alb: șirurile de paturi înguste, cu cadru alb și cu așternuturi drăguțe cu dantelă, pervazuri vopsite.

Singurul lucru care era diferit de ceea ce își amintea ea erau multele chipuri aplecate deasupra ei când a deschis ochii.

– Visez? a întrebat Lottie.

Toată lumea era acolo. Saskia, Anastacia, gemenii, Percy, Raphael, Binah, iar în picioare, de-o parte și de alta a patului ei, ca doi câini de pază, partizanul și prințesa ei, Jamie și Ellie.

Văzându-i, și-a amintit ce trebuia să facă, ce trebuia să spună tuturor, și parcă simțea așteptarea din chipurile lor.

Lola a fost prima care a acționat, îmbrățișând-o.

– Ești bine? Ai nevoie de ceva?

Lottie a tresărit când fața Lolei i-a atins obrazul. Durerea din mână și obraz era mai perceptibilă acum, ca o înțepătură de viespe, supărătoare, dar nu de nesuportat.

– Lola! a certat-o Anastacia, trăgând-o în spate. Ce Doamne iartă-mă faci? Las-o să respire!

Lottie s-a întrebat ce naiba îi spuseseră infirmierei școlii. Și unde era sabia?

– Ne-am adunat cu toții în vreme ce tu dormeai, i-a explicat Jamie. Eu și Ellie le-am spus ce s-a întâmplat. I-am zis infirmierei că ai căzut rău de tot în Pădurea Rose în timp ce alergai. Se vor adăuga măsuri suplimentare de securitate pentru a împiedica lumea să intre în Pădurea Rose, și să sperăm că asta îi va împiedica totodată și pe străinii care pot intra prin cealaltă parte.

Jamie îi citea gândurile într-un fel care lui Lottie nu i se mai părea sinistru. Dar nu se așteptase la felul în care vorbea; era o insistență în vocea lui, ca un prădător ce se învârtește în jurul prăzii sale.

– Și am ascuns sabia, despre care sper că o să-mi spui totul după ce îți revii, te rog, a adăugat Binah, împingându-și ochelarii în sus pe nas cu un zâmbet

******ebook converter DEMO Watermarks*******

strălucitor, ca și cum nu se întâmplase nimic care să pună niște vieți în pericol.

– Cât e ceasul? a întrebat Lottie, dând deoparte așternuturile și coborându-și picioarele amorțite peste marginea patului.

– Douăsprezece, au răspuns gemenii la unison.

– Va trebui să pășești cu grijă câteva zile, a adăugat Jamie, întinzând o mână pentru a o ajuta să se ridice.

Când Lottie i-a luat mâna, lumina se aduna în jurul lui, căci soarele miezului de zi îl ținea în palmă, dar era ceva în imaginea asta: semăna mai degrabă cu un înger căzut, cocoțat pe ceva, în așteptare.

Lottie și-a văzut reflexia în fereastra din spatele lui. Rana de pe obrazul stâng era acoperită cu tifon. Avea să rămână o cicatrice, asemănătoare cu cea pe care Ingrid i-o făcuse lui Ellie anul trecut. Era ciudat și straniu de plăcut să știe că împărțeau ceva atât de teribil.

Părul i se ondula în dreptul bărbiei, cu câteva șuvițe mai lungi care se iveau de sub bucle, și primul ei gând a fost cât de mult semăna cu William Tuft. I se părea potrivit, ca și cum vreme de mulți ani se uitase la o altă versiune a sa, una cu „găsiți diferențele“, iar acum vedea adevărata imagine.

– Lottie, se pare că trebuie să ne spui ceva, a zis Saskia fără menajamente. Ceva despre identitatea unui anumit Stăpân al Leviathanului?

Lottie a avut nevoie de o secundă pentru a-și da seama că era cu adevărat Saskia cea care vorbise, că se afla din nou la școală.

Amintirile i-au inundat mintea atât de repede, încât s-a clătinat, iar Jamie și Ellie s-au aplecat ca să o sprijine.

Medalionul, scrisoarea de dragoste, tabloul în ramă neagră, Claude Wolfson, toate aiurelile pe care Ingrid le spusese despre familia regală maradovană, despre familia lui Ellie.

Uitându-se în jur, Lottie și-a dat seama că avea o problemă serioasă. Trebuia să-și aleagă cu grijă cuvintele, știind că trebuiau să continue să păstreze secretul despre Banshee și că îi era datoare lui Sayuri să nu dezvăluie nimic despre Haru.

– Trebuie să-mi promiteți cu toții că ceea ce vă voi spune nu o să schimbe nimic, că rămânem cu toții în asta împreună și că nu este vina nimănui.

A rostit ultimele cuvinte apăsat.

Prietenii ei, cu Micky explicându-i prin semne lui Percy, au dat cu toții din cap în semn de înțelegere.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

– Eu însămi încă sunt confuză, dar suntem o echipă și știu că putem acționa împreună pentru a rezolva asta.

Lottie i-a privit în ochi pe Ellie și Jamie, știind că urma să le dea întreaga lume peste cap. Dar nici măcar sentimentele lui Ellie nu puteau fi menajate; știa asta.

– Mi-am dat seama că o scrisoare pe care o căutau cei din Leviathan… era de la tatăl meu. Probabil că voiau să-i discrediteze dreptul la tron.

Un icnet aspru i-a spus că Ellie simțise cuvintele în adâncul ei. Ce cumplit trebuie să fie să descoperi că tatăl tău ar fi putut să facă ceva atât de îngrozitor!

Lottie a continuat.

– Acela a fost primul meu indiciu. Următorul a fost când am găsit ceva care fusese dat unuia dintre membrii Leviathanului de către Stăpân pentru a fi distrus. Am crezut că era doar o mână de bucăți metalice și o piatră prețioasă oarecare – dar piatra avea ceva familiar și mi-am dat seama că asta era.

Lottie și-a scos medalionul cu lup, cu adevărul scânteind în ochii lui.

– Lottie, stai! Ce tot spui?

Vocea lui Ellie tremura, căci scânteile înțelegerii stârneau o furtună înlăuntrul ei.

– Numai membrii familiei regale maradovane primesc medalioanele astea, a explicat ea, și a văzut cum fața lui Binah se luminează, căci era a doua persoană care înțelegea. Credeam că era ciudat că toate eforturile făcute de Leviathan duceau la mine; refuzam să o cred. Lottie a tușit, brusc înspăimântată de ceea ce avea să urmeze. Dar nu puteam să o neg după ce am văzut lupul distrus, a adăugat ea.

– Lottie, spune-o! a șoptit Ellie.

Închizând ochii și trăgând adânc aer în piept, Lottie a simțit forța noilor informații străbătând-o.

– Cred, cu o convingere de sută la sută, că Stăpânul Leviathanului este unchiul meu, Claude Wolfson, care a abandonat tronul maradovan și a fost exilat de familie.

Tăcerea care a urmat a fost asurzitoare. Doar Jamie și Ellie au stat neclintiți alături de ea, groaza pe care această veste a stârnit-o trăgându-i ca o ancoră în jos, făcându-i să se piardă într-un infern de emoții amestecate pe care Lottie nu ar fi putut să le descâlcească.

– Sfinte biscuit de ciocolată! a țipat Lola, spărgând tăcerea. Asta schimbă
******ebook converter DEMO Watermarks*******

totul.

Cu toată gravitatea situației, lui Lottie i-a fost imposibil să nu zâmbească la cuvintele Lolei, deși obrazul i-a dat un spasm de durere.

– Stai puțin, a intervenit Raphael, frecându-și ceafa, cum au ajuns la tine bucățile de medalion?

Toată lumea s-a întors spre Lottie, și ea l-a simțit pe Jamie încordându-se lângă ea, știind că dacă le spunea despre Banshee și Haru probabil că el nu avea să o ierte niciodată.

– Eu i le-am dat, a mințit cu dezinvoltură Saskia. I-am cerut să nu spună nimănui pentru că m-am agățat cu egoism de un indiciu pe care ar fi trebuit să-l împărtășesc tuturor. Îmi pare rău – trebuia să vi le dau mai curând.

Gemenii, Percy și Raphael păreau mulțumiți de acest răspuns, dar Jamie a rămas încordat, în vreme ce Binah o privea pe Lottie atent, și amândoi o făceau să se simtă ca și cum s-ar prăbuși sub povara vinovăției.

– De ce-ar vrea unchiul tău să creeze atâtea probleme? a întrebat Micky.

– Mă tem că nu știu.

Era imposibil să nu se uite la Ellie în timp ce vorbea, privirea ei țâșnind spre ea involuntar. Ceea ce a văzut a făcut-o să se simtă ca și cum fusese înjunghiată în piept. Chipul lui Ellie era chinuit.

– Cred că ar trebui să-i dăm posibilitatea lui Lottie să se odihnească acum, ca să poată să fie cu noi mai târziu, la focurile de artificii, a spus Jamie, deși era în mod clar mai degrabă un ordin. Și cred că avem cu toții nevoie de ceva timp ca să analizăm asta.

În cameră au răsunat murmure de încuviințare fără tragere de inimă, apoi toată lumea a mormăit „Pe curând!“ și „Fă-te repede bine!“, dar exista acum un soi de agitație veselă în jurul lor, căci niciunul nu știa ce însemna această nouă întâmplare.

– Ah, Lottie – Lola s-a oprit în vreme ce ieșea din cameră, băgând din nou capul înăuntru –, părul tău arată grozav!

Lottie a dat din cap fără vlagă spre ea, în vreme ce ușa se închidea, apoi s-a întors către prințesa și partizanul ei.

– Ascultați…

Voia să le explice despre lucrurile îngrozitoare pe care le spusese Ingrid despre distrugerea regelui și a reginei, pentru ce credea ea că intenționau probabil să folosească formula Hamelin, și aiurelile ei nebunești despre Alexis, dar înainte ca Lottie să mai poată rosti un cuvânt, două brațe s-au

******ebook converter DEMO Watermarks*******

înfășurat în jurul ei. Nu era sentimentul obișnuit de căldură și siguranță pe care i-l dădea Ellie, ci o strângere disperată și sufocantă, încărcată de teamă și de durere. Ellie plângea.

– Ellie, a șoptit ea, asta nu schimbă nimic, totul e în regulă.

– Nu, Lottie, nu e în regulă. A lăsat să-i scape un suspin, și Lottie l-a văzut pe Jamie în colțul camerei, privind pe fereastră. Toate astea… – vocea lui Ellie era răvășită de lacrimi și tot ce putea face Lottie era să o îmbrățișeze și ea, mângâind-o ușor pe păr – … tot ce vi s-a întâmplat până acum ție și lui Jamie, și oricui altcuiva, totul e din cauza familiei mele. Totul este din vina mea, și acum avem dovada.

Mâna lui Lottie a încremenit și privirea ei s-a ațintit în ochii lui Jamie, căci amândoi știau că asta avea să se întâmple, dar niciunul dintre ei nu știa ce să facă.

– O să vă las să discutați amândouă despre asta, a spus Jamie. O să-i sun pe părinții lui Ellie; îmi închipui că vor vrea să ne întoarcem cât de curând posibil.

S-a îndreptat către ușă, aruncând o privire scurtă peste umăr, și expresia de pe fața lui era atât de derutantă, și deloc ceea ce aștepta Lottie, încât i s-a tăiat răsuflarea.

Părea furios. Era ca și cum acționa în numele ei, era furios pentru ea, și ea nu putea înțelege asta. Înainte să aibă timp să se gândească la ce văzuse, el dispăruse, lăsându-le singure, și unicul sunet din încăpere era plânsul lui Ellie.

Ellie nu mai plânsese niciodată așa, niciodată, și Lottie nu-și putea da seama dacă ăsta era un lucru bun, un pas în direcția potrivită, sau un semn foarte rău. Tot ce știa cu siguranță era că lucrurile avea să se schimbe mult de acum înainte.

Iar acum trebuia să-i spună ce gândea; trebuia să-i dezvăluie lui Ellie adevărul.

– Ellie, a început ea și numele a sunat ca un cântec de leagăn pe buzele ei. O să-ți spun ce gândesc și o să am încredere că mă asculți cu adevărat și că mă crezi. A așteptat un moment, în vreme ce Ellie încă se mai agăța de ea, ascunzându-și fața. Asta nu e din vina nimănui. Nimeni nu te învinuiește, și chiar știind toate lucrurile astea, fiecare dintre noi va rămâne prietenul tău; întotdeauna te vom alege pe tine, crede-mă pe cuvânt.

A simțit-o pe Ellie mișcându-se, i-a simțit răsuflarea pe gâtul ei devenind

******ebook converter DEMO Watermarks*******

mai adâncă, mai puțin agitată, și a continuat.

– Suntem o haită, Ellie, a spus Lottie pe un ton liniștitor, mângâind părul prințesei sale. Tu nu ești Claude, și nu ești familia ta; tu ești Ellie, și noi suntem propria noastră haită.

Ellie și-a tras nasul cu zgomot și fața ei a reapărut în cele din urmă, cu ochi imenși ca de panda de la machiajul întins și urme negre pe obraji în formă de lacrimi.

Trupurile lor erau atât de apropiate, că Lottie îi putea simți bătăile inimii, dar nu s-a gândit la sărut, sau la Leviathan, sau la Claude, ci numai la Ellie, singura persoană din lume cu care se simțea cel mai mult ea însăși. Persoana de care voia să se țină cu toată puterea, pentru totdeauna.

– Lottie, a spus Ellie în cele din urmă, cu vocea încordată, respirând neregulat. Nu vreau să te mint. Nu pot să-ți spun că îmi place situația asta.

Lottie a absorbit cuvintele, simțindu-le cum se așază în interiorul ei ca o vânătaie care s-ar putea să nu se vindece niciodată, iar în ochii negri ai lui Ellie, adânci ca niște fântâni, Lottie o vedea îndepărtându-se tot mai mult, și a știut că Ellie avea să se înece dacă ea nu făcea ceva acum.

– Taie-mi părul, a spus Lottie, surprinzându-se chiar și pe ea. Trebuie aranjat, și pe urmă pot să ți-l tai eu pe al tău. O să fie ca atunci când am devenit prietene, ți-aduci aminte? Când ți-am vopsit părul?

Ellie a murmurat ceva și și-a întors privirea.

– Vorbesc serios. N-are niciun rost să te gândești la asta acum, merităm să ne bucurăm de întoarcerea noastră la Rosewood. Și-a dat seama din felul în care Ellie s-a tras înapoi că ea nu credea că meritau ceva în acel moment, dar a insistat. Te rog, Ellie!

Poate că în vocea lui Lottie era măsura potrivită de disperare, deoarece, deși fără tragere de inimă, Ellie a acceptat, dar umbra a rămas peste prințesa ei, un nor întunecat pe care Lottie îl așezase acolo, și o parte din ea a început să se întrebe dacă nu cumva, în ciuda credinței ei în adevăr, făcuse o greșeală îngrozitoare.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

39

Ellie a pășit în spate, admirându-și opera cu capul înclinat într-o parte, cu părul ei negru căzându-i peste un obraz în smocuri negre ca smoala.

Camera lor era pe deplin luminată, revenită la viață după hibernarea ei văratică, plină ochi cu cărți și haine, ciorapi pe podeaua din lemn întunecat, care scotea scârțâiturile sale familiare, în vreme ce larma elevilor pătrundea în ascunzătoarea lor multicoloră odată cu o briză care mirosea a flori. Și totuși, părea ca și cum o vedeau printr-un televizor vechi. Era o fericire falsă, un fel de „joc de-a pretinsul“ pe care fiecare îl juca de dragul celeilalte.

– Gata!

O ultimă tăietură de foarfecă, și Ellie și-a mușcat buza, uitându-se în jos la Lottie, jucându-se absentă cu o șuviță de păr de lângă bărbie, cu mintea deja departe din nou.

Vocea din capul lui Lottie a șuierat iar, întrebându-se dacă adevărul fusese prea mult pentru Ellie, dacă nu cumva ea procedase cu totul greșit.

Se ocupaseră de ochii de panda ai lui Ellie, deși o umbră întunecată încă mai stăruia, lipită de ea ca un tatuaj pe sub piele. Se prefăcea că nu se întâmplase nimic, dar dovada era acolo, efectul pe care vestea îl avusese asupra ei, asupra tuturor. Dar încerca să pretindă că era bine și, cumva, asta o făcea pe Lottie să se simtă și mai rău.

– Ești gata să vezi? a întrebat Ellie.

Lottie a încuviințat din cap cu hotărâre, pregătită să accepte noul ei eu și tot ceea ce venea cu el.

Sabia Lilianei era ascunsă în siguranță sub patul ei și gândul la ea o făcea să simtă o scânteie de speranță, amintindu-i de aliații pe care îi avea peste ocean. Primul lucru pe care-l făcuse când se întorseseră în cameră fusese să-i trimită un mesaj lui Sayuri; era o oră târzie în Japonia, așa că nu aștepta un răspuns prea curând, deși era disperată să-l primească, știind că Sayuri, mai mult ca oricine, va putea să o ajute să înțeleagă ceva din tot ce se întâmpla.

Încă nu spusese nimănui ceea ce aflase de la Ingrid în Pădurea Rose despre planul final urzit de Leviathan; știa că până la urmă va trebui să o facă, dar încă nu se împăcase cu asta în sinea ei, și era clar din reacția tuturor că nimeni nu era pregătit să-l audă.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

– Sunt gata, a spus Lottie, întorcându-se către oglindă.

Era perfect; toate șuvițele pe care sabia le ratase erau acum tăiate cu precizie, încadrându-i fața într-un fel care o făcea să arate mai matură, mai slabă.

Proaspătă, curată, deschisă. Așa se simțea, și exact așa avea nevoie să fie, o asemenea persoană avea nevoie să fie.

– Îmi place foarte mult. Lottie s-a întors către prințesa ei, încercând să ignore umbrele din marginea camerei. Mulțumesc, Ellie!

I-a zâmbit din nou radios, sperând că zâmbetul avea să-i acopere cele mai ascunse gânduri, dar era limpede din felul în care Ellie i-a întors zâmbetul că amândouă făceau același lucru.

– OK. E rândul tău, a spus Lottie, luând foarfeca de la Ellie.

Cele două fete au schimbat locurile, iar Ellie s-a așezat și și-a pus prosopul pe umeri ca o mantie regală.

Cu foarfeca în mână, Ellie a simțit importanța momentului.

Adevărul le schimbase, și ea trebuia să se asigure că schimbarea era în bine. Dacă urmau să-l înfrunte pe Claude, trebuiau să scape de tot ceea ce credeau că știu, totul despre familia maradovană. Familia lui Ellie.

În vreme ce Lottie tăia cu grijă, verificând meticulos lungimea, Ellie a simțit cum o cuprinde liniștea – și în scurt timp s-a cufundat în somn, iar capul i-a căzut într-o parte, ca al unei păpuși. Fiecare respirație egală era ca un cântec de leagăn pentru Lottie, calmă și liniștitoare, și a sperat că Ellie își putea găsi pacea în visele ei. Mulțumită, a ținut în palmă o șuviță de păr negru tăiată și apoi a suflat-o.

A pus foarfeca jos și și-a așezat mâinile pe umerii lui Ellie, aplecându-se până când fețele lor s-au apropiat una de alta, iar răsuflările li s-au amestecat în vreme ce Ellie dormea.

Medalionul cu lup a sclipit, legănându-se peste gâtul lui Ellie, ancorând-o de Pădurea Rose, de tot ceea ce se întâmplase.

„De ce e Jamie partizanul tău?“

Întrebarea lui Ingrid s-a ivit în mintea lui Lottie ca un bubuit îndepărtat de tunet, un nor cenușiu ce stăruia deasupra ei și pe care nu-l putea ignora.

„De ce ar vrea Claude să se răzbune?“

„Oare chiar ar vrea să comită o crimă?“

„Ce ar împinge pe cineva să facă asta?“

Și din nou acea singură întrebare despre care știa că însemna ceva, buze

******ebook converter DEMO Watermarks*******

care mârâiau amenințător șoptind în urechea ei cu perfidie și pline de înțeles, jucându-se cu ea. „De ce e Jamie partizanul tău?“

Cuvintele au răsunat din nou în capul ei, numai că de data asta nu erau ale lui Ingrid; era propria voce a lui Lottie. Păreau să fie un indiciu, prima parte a unei enigme mai ample, o formulă magică ce avea să deschidă o ușă ascunsă, și ea s-a aplecat spre Ellie atât de mult, încât genele lor aproape s-au atins.

– De ce e Jamie partizanul tău? a șoptit ea.

O bătaie ușoară în ușă a făcut-o pe Lottie să tresară și s-a dus repede să răspundă.

– Hei! a spus ea încet, deschizând ușa ușor ca să n-o trezească pe Ellie.

Nu știa pe cine să aștepte și probabil că ar fi trebuit să fie mai surprinsă să-l vadă pe Jamie încălcând regulile și venind în căminul fetelor, dar tot ce a simțit a fost ușurare.

– Hei, a răspuns și el, cu vocea abia o șoaptă.

Lottie aproape a râs când a văzut pisica mare și neagră din brațele lui, care își freca botul de el. S-a strecurat cu grijă pe coridor și l-a mângâiat pe Vampy.

– Ellie doarme, așa că trebuie să nu facem gălăgie. Vrei să mergem la iaz?

Jamie a încuviințat din cap, aruncând o privire peste umărul lui Lottie, și pe chipul lui a apărut o expresie ciudată când a văzut-o pe Ellie adormită pe scaun.

– Cred că are nevoie de odihnă după ce a aflat veștile, a spus Lottie, și cei doi au ieșit afară.

Școala revenise în mod oficial la viață, cu elevi noi și vechi care umpleau coridoarele, piele bronzată și haine de firmă, mașinuțe de golf care cărau geamantane uriașe, umplute până la refuz. Nimeni nu și-ar fi putut imagina prin ce trecuseră ei în acea vară.

– Știi ceva? a spus Jamie pe când se așezau pe banca din fața fântânii. Uneori mă bucur că nu am o familie.

Lottie a scos un sunet înăbușit, nevenindu-i să creadă că Jamie putea să spună așa ceva, după care a adăugat, cu înțelegere deprimată:

– Și eu, de fapt.

Ryley, cerbul, îi privea plin de curiozitate, și pe trupul de bronz al mascotei de la Ivy pulsa reflexia apei, iar la picioarele sale pluteau petale de trandafiri de la tufele din jur.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Lottie nu mai era confuză, cel puțin de asta era sigură. Nu mai era o enigmă pentru ei Leviathanul și ceea ce doreau membrii lui; totul devenea mai limpede și pășeau împreună în adevăr. Și totuși, gândindu-se la asta, a simțit din nou aceeași frică pentru Ellie.

Vampy a scos un mieunat morocănos, foindu-se până ce Jamie l-a lăsat jos.

– O să se descurce în școală? a întrebat Lottie, urmărindu-l cum se îndepărtează grăbit ca să găsească ceva de mâncare.

– Cred că în general poate avea grijă de el, a răspuns Jamie, încruntându-se la Vampy, dar Lottie își dădea seama că-l plăcea pe motan la fel de mult ca ea. O să mergem în Maradova în acest weekend, a spus Jamie. Nikolai a fost cel care a primit vestea, deci mă tem că nu știu care a fost reacția regală. Va trebui să așteptăm să vedem singuri.

– Și tu? a întrebat ea. Tu ce crezi despre toate astea?

Jamie nu a răspuns imediat, ci a rămas cu privirea ațintită la apă.

– Tu ai spus că nu Ingrid e dușmanul meu, și ai avut dreptate, a replicat în cele din urmă.

– E o ușurare să știu că e Claude, chiar dacă e greu de acceptat.

Jamie a încuviințat din cap, dar din nou Lottie a văzut mânia pocnind în jurul lui asemenea unui tunet, și asta o neliniștea.

– O să am grijă să plătească, oricine ar fi responsabil pentru asta.

Jamie avea în mână o șuviță din părul proaspăt tăiat al lui Lottie și se holba la tăietura de pe obrazul ei cu o asemenea intensitate, încât o făcea să se simtă amețită.

Toate zgomotele școlii au dispărut, iar parfumul trandafirilor și aroma de scorțișoară erau atât de puternice, încât s-a gândit că o să se sufoce.

– Jamie, eu…

Lottie nu știa prea bine ce voia să spună; tot ce știa în acel moment era că îi era cu adevărat teamă. Era o teamă pentru Ellie și Jamie, teama că făcuse o greșeală îngrozitoare descoperind adevărul, și teama că, deși descoperise misterul, încă mai simțea că nu știa absolut nimic. Dar, înainte să poată rosti cuvintele, cineva a strigat-o.

– Ah, Lottie, mă bucur că te-am găsit înainte de discursul de deschidere, a spus profesoara Devine, cu vocea ei pătrunzătoare de soprană ca un tril de pasăre.

Jamie i-a lăsat repede șuvița de păr și cei doi s-au întors, iar scurtul moment a dispărut la fel de repede pe cât se ivise.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

– Am auzit că te-ai rănit în Pădurea Rose. De data asta o să trec cu vederea că ai depășit hotarele școlii. Cred că rănile tale sunt o pedeapsă suficientă, nu? Profesoara s-a uitat la Lottie hotărât, ochii ei pătrunzători țâșnind de la ea la Jamie. Cum te simți?

Întrebarea a părut plină de implicații și existau pentru ea un milion de răspunsuri. Adevărul era un lucru bun și, respirând adânc, Lottie și-a spus pentru prima oară după foarte mult timp: „O să fiu bună, curajoasă, de neoprit."

– De fapt, mă simt grozav, doamnă. Sper că ați avut o vară frumoasă.

– Da, da, am avut, mulțumesc, Lottie, și asta e minunat. Profesoara și-a fluturat mâna prin aer, absentă. Acum, mă întrebam dacă voi doi m-ați putea ajuta cu ceva. Avem un elev nou pe care cred că e posibil să-l cunoașteți. Ar fi grozav dacă l-ați putea conduce prin școală. Acum e în biroul meu – haideți, vă rog, să-l vedeți.

Lottie a simțit cum un păianjen cu mii de ace începe să i se târască pe piele, o senzație de neliniște pe care nu și-o putea alunga, însoțită de țârâitul cicadelor, soarele arzător și mirosul adormitor și înșelător al crinilor.

– Da, sigur, a spus ea și s-a ridicat în picioare, împreună cu Jamie, pentru a o urma pe profesoara Devine.

Ca de la mare depărtare, Lottie o auzea pe profesoară vorbind. Simțea mirosul înțepător de scorțișoară al aftershave-ului lui Jamie, doar că era acoperit de amintirile despre Takeshin.

Profesoara a deschis ușa biroului și ceea ce a văzut Lottie a întunecat totul înaintea ei. În cealaltă parte a încăperii se afla o pacoste de care crezuse că scăpaseră. Un zâmbet cald, de vară, care i-a transformat sângele în gheață.

– El e Haruki Hinamori. Cred că v-ați cunoscut astă-vară, a spus profesoara. O să lucreze ca asistentul meu în cursul acestui an. Sunt convinsă că o să vă bucurați cu toții să vedeți o față familiară.

Haru i-a zâmbit radios lui Jamie.

– Abia aștept să petrec mai mult timp cu tine, a spus. Sunt convins că vom avea un an foarte interesant împreună.

Expresie japoneză: *„Nu se poate face nimic"*

Testul Rorschach sau testul petelor de cerneală – test psihologic creat în 1921 de către psihologul elvețian Hermann Rorschach. Unei persoane îi sunt arătate 10 pete de cerneală și trebuie să spună cu ce anume seamănă fiecare pată, petele având semnificații diferite pentru persoane diferite. Răspunsul privitorului ar conține, aparent, un portret complet transparent al personalității sale. (n.tr.)

******ebook converter DEMO Watermarks*******

******ebook converter DEMO Watermarks*******

GLOSAR JAPONEZ

arigatō gozaimasu – „mulțumesc“
chigau yō – „te înșeli“
dashi – fiertură savuroasă de alge marine cu diverse ingrediente
geta – sandale de lemn tradiționale japoneze
hai – „da“
hayaku kudasai – „grăbește-te, te rog“
kabocha – dovleac
kami – spirite sau zei japonezi
kendōgu – echipament de protecție purtat în kendo
kote – mănuși folosite în kendo
matsuri – festival tradițional japonez
men – mască folosită în kendo
miso – pastă de soia fermentată și sărată, cu care, împreună cu *dashi*, se face supa *miso*
noren – perdele tradiționale japoneze atârnate în uși
oni – un demon
onigiri – bilă de orez înfășurată în alge uscate și umplută de obicei cu *umeboshi*, somon sărat, ton afumat sau alge murate
onnagata – actor care joacă roluri de femeie în teatrul japonez
onsen – bazin încălzit de izvoare calde naturale
oyasuminasai – „noapte bună“
seiza – poziția de ședere în genunchi
shakujō – baston de lemn cu inele de metal prinse unul de altul la un capăt, care fac zgomot când sunt scuturate
shi – patru
shinai – sabie de kendo
sumimasen – „scuze“ sau „îmi pare rău“
taiyaki – prăjitură japoneză în formă de pește cu umplutură dulce
tatami – rogojină, acoperitoare de podea tradițională japoneză
tengu – creatură mitică din folclorul japonez
ukiyo-e – școală de pictură japoneză care tratează subiecte din viața de fiecare zi

******ebook converter DEMO Watermarks*******

umeboshi – fructul murat și uneori uscat al caisului japonez (adeseori i se spune „prună“)
urusai – literal, „zgomotos“, dar poate însemna și „nu face gălăgie“ sau „taci din gură“
yamete kudasai – „încetează, te rog“
yappari – „așa credeam și eu“
yōkai – creatură supranaturală din folclorul japonez
yukata – un chimonou subțire de bumbac

NOTĂ DESPRE NUMELE ȘI PARTICULELE ONORIFICE JAPONEZE

Numele japoneze constau dintr-un nume de familie urmat de prenume, dar în acest roman personajele japoneze urmează convenția occidentală când se prezintă. Când se adresează unul altuia, elevii folosesc termenul respectuos „*san*“ după un prenume, ca un semn de politețe, iar după numele unui profesor se adaugă „*sensei*“.

Sufixul „-*kun*“ este de obicei adăugat după un nume atunci când o persoană mai în vârstă sau cu o funcție superioară se adresează unei persoane mai tinere sau subalterne. Particula onorifică este, de asemenea, folosită adeseori de oameni când se adresează unui bărbat cu care sunt familiari. (De aceea, faptul că Haru i se adresează lui Jamie cu „Jamie-*kun*“ constituie o obrăznicie!)

„*San*“ este titlul onorific cel mai obișnuit și este un sufix folosit pentru cunoștințe într-un cadru public, precum școli și birouri. Este similar cu „doamna“ sau „domnul“.

Sufixul „-*chan*“ este un termen onorific care sugerează afecțiune. Este folosit de obicei pentru bebeluși, copii mici, bunici sau printre prieteni și membri de familie apropiați. În general este folosit pentru fete și femei, deși poate fi folosit și pentru băieți în anumite împrejurări, de exemplu, un iubit sau o rudă apropiată. El adaugă un element de drăgălășenie unui nume și uneori e folosit pentru a crea porecle, ca, de pildă, *Kabocha-chan*.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Mulțumiri

Mai întâi, aș vrea să mulțumesc din toată inima editorilor mei, Sharan și Karen, cu mulțumiri speciale lui Wendy, care a presărat pe furiș numele copiilor ei în lumea din Rosewood. Aceste cărți sunt îmbunătățite în permanență de atingerea ei magică. Mulțumesc tuturor celor care m-au lăsat să dorm pe canapeaua lor și mi-au pregătit mâncare sau o ceașcă de ceai în timp ce lucram la această carte. Mulțumesc agentului meu, Richard, și managerului meu, Mark, care au făcut toate acestea posibile cu sprijinul lor constant. Vă mulțumesc vouă tuturor, fanii RWCH din fan-art, fan-fiction și, cel mai important, meme-uri.

******ebook converter DEMO Watermarks*******